1972 november —

1972 november —

1972. nov. 16.

1. Születés.

Az ember testi önállótlansága a születéskor – és később az állandó születés és meghalás, ugyancsak önállótlanul – történik vele. Önálló lesme egy lény, akivel nem történik – mindent ő tesz vagy legalább is választ. Hol önálló az ember? A megismerésben.

Az ember földi lény volta és lehetősége az istentől születésre J 1,12-13

Akik pedig befogadták... Isten gyermekei: Jánosok.

Felülről és újonnan születve J 3,3 –

A második születés: a nem-terméneti ember (bundás), nem is a fölsőbb terméneti vló, hanem az Ἄνθρωπος, aki fölfelé pillant, mert felülről született – a testi és a nellemi ember – a magasabb erejéből. A tudat képessége, hogy önmaga fölé nézzen – elhatározásból.

(Felülről vló (J 8,3; 3,31 aki felülről jön, mindenek fölött van)

Az igazi emberség, nem terméneti adottság, zhart tapasztalás. A második születés szükségessége: nem megy e nélkül, mert az embert nem vezeti már a magasabb természet.

Jézus születik, kordozója egy lénynek akinek erőiből másodnor nületni kell: József meditációja. Nem tudás; tapasztalás

Az ember én-t tud mondani; nemcsak érzetfölötti teig, hanem nellemi jelenség: (mi az érzetfölötti, mi a nellemi). az ember nellemi lény minsltának jele.

Az ember fiz: nem vérség ... J 3,13 aki az égben van. „És senki sem szállt föl az Égbe, ha nem az aki az égből leszállt, az ember fiz, aki az égben van.

Az emberi önállótlanság utal az ember három fölsőbb szénére, amelyek megvalósulása a Földön – a körönséges tudat vilégiban –

az igazi képessége (ἀλήθεια, St. Szellem, Manas)

a vezetet képessége (Kerdet, kegyelem, szabadság, Szó képessége, buddhi, Fiú)

2)

A meg-nem-jelenülő, mert mindent magában foglaló Kezdet (Alma) a fizikai test Ér-je.

„Hogy mülethet ugyá az ember, mikor vén... ezt jelenti: a fizikai testben – a Földön – nem Bülethet ugyá, felülről – nem ismerték ezt a lehetőséget. J 1,17–18 előélte nehünk.

A pántosok és mágusok meglátják azt, ami még nincs a földön, de lesz: a láthatatlant, ahogy a magnak, az embernek a láthatatlan valósságát. Mert láthatatlan, hvésbbé reális? Hol a láthatatlan réne az embernek? Mindig minden megjelentkezik.

2.) A Felejtés, a Világ Fejedelme

A racionális tudati megismerés csak Thalestől. Mintérium-iskolák a nellemi ismeretekre és a civilizációs vívmányokra, erelőtt. Ettől kezdve a mintérium-iskolák a világi, racionális tudást egy stílusnak, célzatos egyoldalúságnak látták és mögötte egy nellemi hatalmat, a Föld urát, a Világ fejedelmét. A fizikai test ura – az elhagyatott világrészt sajátítja el – az intellektust.

Régi beavatás: testen kívül, a test vimazonása: nem a Földön, nem a fizikai testben: az égi tudást a lélekkel a mintériumokban fogja föl, amikor az a testtől független. A Világ Fejedelme ezt eltűrte.

A kerentégség: miképpen a mennyben, azonképpen a Földön is.

A test, az intellektus, az ember saját képességeinek átalakítása: az egy átalakítása: a Világ jogtalan Fejedelmének megitéltetése, legyőzése.

A Világ Fejedelme, aki az ember Felejtését létrehozza, ezáltal a világnak általunk ismert képét, a világot magát. Ez a lény J 12,31 „Most van ennek a világnak a megitéltetése, most ennek a világnak a Fejedelme kivettetik." 16,11 megitéltetik a Vigantaló által: hogy van: ennek.

J 14,30 „nincsen bennem semmije"

Ez a világ.

A világ lepőrése: béke.

3.) Az ujjászületés

Trad. 205. „Nincsen racionális gondolkodás, nincsen emberi érzelem, sem dialektika, sem teológia, amely számot tudna adni a Logos minterium-ról: a tükrözött gondolkodásnak nincs szárnya, nem képes a Földről felemelkedni [Mert er a Föld]. Akármilyen formát is ölt nem juthat el a földi tapasztalás és az individuum reintegrációjának igazi értelmékez.

A tükrözött gondolkodás, legyen dialektikus vagy teológiai, nem lehet tudatában szyít tükrözöttségének. Hacsak el nem szyítítja az iskolázás szoláris ~~módja~~ útját, nem képes észrevenni, hogy ofan szinten mozog, amelyen, egyszerűen annak, hogy kifejezéshez jut, nemberszegül a Logossal, míg akkor is, ha ~~azt~~ a Logost felismerni és interpretálni véli. A dialektikus gondolkodás a Logos szakája lehet; csak akkor, ha igaz iskolázásban megismeri szyít formális meghatározódásának belélét és tiszta formaként való föltámadásának titkát."

Az ember végső földi kisértése: a Megváltás, az út „érzése, gondolása, akarása" a megváltatlan, átalakítatlan érzéssel, gondolkodással, akarással: belső elmozdulás nélkül. Gondolom a követ, gondolom a kerentfit. Vinszterés a második születéstől a Karácsonyfához: József meditációjától a képhez, az első születéshez: a születés, az Ἄνθρωπος kétértelműsége: nemberszéző, fölfelé néző.

A gondolkodásból indul el, az érzéléshez nyúl másodnor. A két kapcsolató pillér — a kontemplíció: a nemlélés, nemlélt és nemlélő egysége és ennek az egységnek a tapasztalása — a kapu. Az ember képes függetlenedni a fizikai testből a fizikai testben. A világot lepőzni ezt jelenti:

4.

látni a világot, mielőtt hatott ez bennünk, elevenségében, örök jelenjében, képződésében: egként. A világot legyőzni ezt jelenti: a Földet az egekben látni és az egeket a Földre hozni: úgy látni a Földet, ahogyan az a Szellemben már van: új Világosság van Golgatha ára: azóta felhelőben béő, alig fölgyulladt Nap.

1972. nov. 23.

Az ünnepnek addig van jelentősége, amíg akturlítást mond – nincs emlékünnep. A Karácsony értelme az ugyízszületés – igy! – nem emlékeztetés rá csupán – kontemplálása a képnek. Karácsony – elfordulás ettől – a nikodémusi meg-nem-értés. A kép miért hatékony.

Az ugyízszületés a gondolkodás átalakításából indulhat ki. Mi a gondolkodás bennünk? P. Asmus: „A tevékenységet, hogy mi valami másban elmerülünk charatlagosan, ezt nevezzük gondolkodásnak; a gondolkodásban az Én teljesítette tette betöltötte fogalmát, föladta magát egyedként és ezért a gondolkodva egy mindenki számára azonos szférában vagyunk, mivel az a elválasztás principiuma, amely énünk vinogában valami számára máshoz ott van, eltűnt az egyedi Én önfeladásának „Selbstaufhebung" tevékenységében, most csak a mindenki számára közös Énség van jelen." Az Ember Fiának szférájában vagyunk.

Milyen válatás ez – ma elvesett; amit ma gondolkodásnak nevezünk, önmagán kívül van.

Amely út nem a gondolkodásból indul ki, nem veni észre, hogy a Földet a gondolkodásban hordjuk, a Föld a gondolkodás: a hiszen nem nyúl, megmarad benne a Föld nyúltatlanságában – ő a Földön marad, mert nyúlban hordja: ez a világ vele lesz, nem gőzi le, nem alakítja át.

Az nincs szálítás, ha a gondolkodás elfelejti magát, akkor nem látja saját jelenlétét a világban, akkor kizárja magából a világot: ten egy vele nembenálló létező", amit nem gondol, minek csak a felületéig gondol. Ahol nem gondol, ott keletkezik a tévedés, a rossz, ami ellen aztán küzd a gondolkodás, miközben táplálja: azáltal, hogy megint mindig csak a felületéig gondol, mert önmagától függetlennek, önmagából kizártnak gondolja, mert nem látja önmagát a világban, mert nem látja önmagát egyáltalán. Ha a gondolkodás látná magát, nem volna „világ" és tévedés, rossz egyáltalán.

Mert nem látja magát, nem hatol el a fogalmak eredetéig: minden nem-világos „fogalom", lelki tartalom, amit az ember fogalomként használ, az Akadályozó erőkre. Az igazság homályos érzése az igazság erejének legnagyobb akadálya lehet.

Van egy „tőlem" és megismerésemtől független objektív világ: ekkor tartozik elsősorban a megismerés maga: a világ megismerés természete – a világ lényege. Hogy ebből mennyit valósítok meg, és mit, ez tőlem függ: az én világát az én egy alkotja. „Ezt láttam" – látott mult világ – ezért nincs igaz mozgás benne, hulott; ami él, nem látjuk. Örök tiszta születés.

A beavatott: isteni ember. A régi beavatás jellege: „ferm volt" (meghalt), ott isteni ember volt. A fiúkai testben az isteni embert az Úr jelenítette meg. J 1,17-18. Csak az láthatta istent, aki „felszállt" az égbe. Az Úrban az istenség a Földre jött. J 1,14. János beavatása.
Amiképpen az égben...
A régi mitoszok. Isis Horusszal – Madonna. Az Osiris mítosz: Az ember elventi a Nagyot (Nilus) – Jistől elválasztják, megölik, mind nétdarabolják és a Földbe temetik. Termeneti megpavárt.

6)

A Nap az emberben – a Szem – elvén a nellemet látó Szem és a közönséges tudatban széttörve – rész szerinti megismerésben – él. Az emberben – a Földben – belül. Isisnek keresnie kell, az emberi lélek keresi. Isist látni = a kereső lelket látni, aki tud az elvtétülésről, amint nellemi eredetét keresi, akit meg kell szüljön másodszor – először: ez a megtelítés.

Vergine madre, figlia del tuo figlio.

A lélek eredete a nellem, a felső, égi ember, a megismerő ember. Osiris sírunk van, bennünk él.

A keresés: Demeter, Isis, Attis, Adonis keresése: az anyagok, Mária Magdolna.

A sénchet keresni kell, öme kell nedni: olvasni kell legere, collegere. Az olvasás azt jelenti: már vannak részek.

Tudás volt az elvtétülésről: Isis-Sophia a világot átlátó bölcsesége: a lélek és a lélekről is volt tudás.

Osirist kint szétszakítja Typhon – Ahrimán. Volt még tudás arról, hogy a bölcsesége: lélek szubstanciá, alami, ami a lélekben jelenik meg. Mi a bölcseséget eredményként látjuk kint csupán, akár az igazságot ortóténként: a kozmosz bölcs, de sennint nem közömbös mond – nem jelent semmit. – úgy van, ahogy van: olvashatatlan értelmű. Az egyiptomi kozmoszból épp eltűnt Osiris: a Nap, a Szem, aki az Értelem volt Isis számára.

hol a bölcsesége?

Ez a Nap bennünk világít, sötétben. Régen a lélekre szálltak, énszettek a Fej kialvását, mi a Fej bennünk él, de ennek csak eredményeit látjuk, amit megvilágít, a hűtvikágot: a Világosságot nyújt nem.

Az új Isis legendi. Abstrakt monizmus, nem nétdanbolás.

Isis szinja a tenn. tud. világkép, amorális, semleges, nem-szabad.

Koncentráció és tágy.

mint a régi világkép. Miben jihthozik meg bennünk a Fény?

A régi bölcsely egyszerre világ és lélek bölcsesége.

A Világosszigyal bítunk, de őt nem: Isis kiszik.

Kép!

„A modern embernek meg kell érteni a Kanigsog mintérumit, új módon. Meg kell értenie, hogy előnös Isist kell keresnie, hogy Ur. megjelenhessen neki. Ami az újabb időkben szerencsétlenségünket a civilizált emberiségre fölidézte, nem az, hogy Ur-t, aki a szimmuhu ~~[illegible]~~ erőkkel nyugtalan világol, mint az egyiptomiak számán Osiris, hogy Ur-t elventettük, hogy Isis-erővel keresni kellene. Nem, amit elventettünk, az a megismerés, a Ur-J. nemlélése. Ezt a megismerést kell megtalálunk újra az Úr erejével, ~~[illegible]~~ amely erő bennünk van".

„Tudjuk, nyomban kordjuk, de megértést kell elébe vinnünk. Ezt, hogy az egyiptomiak Osiriséről Isisre nézett oda, meg kell tanulunk újfent az új Isisre nézni, a neut Sophiára. Nem azáltal, hogy csupán kívülről valami mind bekövethezik, azáltal fog az Úr a kimadik nézad fogamán szellemi szabba újra megjelenni, hanem azáltal, hogy az emberek megtalálják az erőt, amelyet a neut Sophia reprezentál. Az új idők tendenciája volt, éppen az Isis-erőt éppen a Mária-erőt elventeni. Mejölte mindaz, ami az emberség ~~a~~ modern ~~tudatban~~ tudatában megjelent. Az új vallások szinben éppen Mária képének nemléletét ütötték ki."

Azal, amit nem értünk meg, ami azonban bennünk van, az Úr erje, az új Osiris erővel kell elindulunk, hogy a modern Isis kolttestét megkeressük.

f.)

A második születésre „emlékeztető" Jézus születéskép az első születés ábrázolásáról válik mindig, mindenkinek, amikor József föltűnő elhajít nem értik meg: ha a néző-látó nincs a képen, a kép nézőjének tudatában. Ha elfelejtődik, hogy a képet nézi egyáltalán valaki: az ember maga. Ezre nolyál minden kép. Közvetítetlennek, közvetlennek vennünk a képet, a látás tudatosságra nélkül, holott épp a látás, a látás tapantalása a második születés.

1972. nov. 30.

Két mítosz: Osiris és Jézus születés, a második születés. A kép előtt hiála állsz: a kép kint van. Hiála tudod, mire emlékeztet — nem tudod, mert nem tapantaltad. A kezdet, hogy ensevened: sajta vagy a képen — minden egyes képen. Az „emlékezés" átfogó mozdulata: önmagát átfogó mozdulat. A második születésre.... (fent.)

Ezt láttam — a mult. Örök születés: ennek ellentéte, örök tiszta születés.

Ki születik ugyan? Az ember igazi Énje. Miről ismerni meg? Rálát az egy-ra és lát mindent — önmagát is a képen — nem kívülről, belülről — mindenen belül van — egy-dejűségben és időtlenül — maga a látás. Látás igazán. Nemcsak a látottról vals tudomás. Ahogy a pondolhodás nem a pondoltról vals tudomás: a jelenlét a pondolhodáslan, a pondoláslan (értésben): intuíció, nem a tartalma. Az Én belelát a „nellemi világba" — a megismerés világába — megismerés maga — hellem maga. Ebben a világban jugosik peremként az érzeti világ, a megismert

világ.

A nyugszik Én az örök nülető – Örök Születésben él. Amikor az ember ezt tapasztalja, akkor: ha nem tud sólt, kívül keresi – keresi mindenképp. Az embert ez az Örök Születés tartja fenn.

A második nületés lehetőséje: az Osiris elventése. Az egy-szem elventése, szétkanlaltatása, Isistől való elválasztása.

Az egységben nem volt ugismerés, mert egység volt. A ugismerés az eredeti Egység maradvány, ugmaradtsága, emléke.

Isis: a lélek – a kép, a válítás az elventésre, elsőtétülésre utáni, nem volt előbb Isis, nem volt előbb Osiris.

Ki Isis, ki Osiris? A kopozó.

A bűnbeesés – lélekzés.

A lélek nem-ugismerő része: foftonos tiplálkozás a ugismerő sérülől, de a nem ugismerés érdekében.

Az Ember Fiz – (nem nép fiz) – nem család fiz – az általános legmélebb emberi: a szó-ige képessége; nem szubjektív.

Rendd, szó, fény, gondolkodás, látás – nem szubjektív.

A szubjektív világ: egy-centrikus, mimpátia és antipátia: a nem-ugismerés elviszlhodik a ugismerés fölött.

A katarzis. Mindar, ami a fiúkai világ emléke, gondolat, képe, képzete, horzájuk fűződő érzés, érzelem, szomat, néret, vélemény: tisztítalan, mert tükrözöttség. Minden szubjektivitás. Tiszta gondolkodás, tiszta szomat, tiszta érzelem.

A nem-szubjektív gyakorlása. Kom. szomat, egyensúly, pozitivitás, elfogulatlanság.

Előkeszítik a nem személyes megjelenését.

10)

A koncentrációban nem a nyomon átélésről van szó; nem az akantom, nem a pondolitom, mégcsak nem is a pondolhodisom tapantelisáról – nem is „megfigyelés" durkintikusan; egyik sem téma, egyik sem tárgya a tapantelisnak (ha igen, akkor az egy gyakorlatról van szó), hanem a célantott tárgy és annak ideája mindenekelőtt: a pondolhodis teljes azonosulása, belemerülése ezekbe a cél: ezen át a pondolhodis tapantelisa, ami más úton nem lehetséges; a nyomot ott nem adó, alanni-be nem merülő pondolhodis nem tapantelhető, mert nincs. Megfeledkezés önmagunról.

A pondolit (forma, alanni) a pondolhodis néttőrésélől kristálgossdisélől nárnanó darab. A néttőrés is önmagunk nemint követhetik be. Az „ogy" néttőrt szellem, megismerés, ikjomi.

Primpítia és antipítia: egy-fenntartó erők: katarzis leírásban: henzadás – mágzás.

A múton jogyal lélekálvívoló, a lélek a kozmológia emlékei: ezért kozmológiát is álvívol; fiziológiát is: mindart, amire ma „fogalmaink" vannak. Vannak? Bizony: vinni kell gálmunk a mitonhoz, megértve, új mitont kell alkotni, hogy a jelentől öröklött ~~fogalmainkt~~ szarandert megértsük: „mitikusak" lennek vagyon: mint: Ember; Lovas, Korsó, Henzadás. Nő, Férfi.

A lélek: nőrlik. Nem mindig. Isis-Sophia, Jézus anyja. Befogadás. Nem belül van a nyomb Én. Belül-hol?

– Isis-Sophia megtesemtése: az új múton. Belül és a hűbilig átalakul.

Kubilay az, amit elfelejtettünk, átment a felejtésen. Rá tudok nézni. A két sánézés: kivülről és jelentétből. A gondolhodása csak jelentétből, mert nem érzeti, nem múlt.
Az énsevevés, a megismerés: alkotás. A fünkai sibylla a megismerés és a teremtés, alkotás szétvált: a ~~gondolhodás~~ szó meghallása, és kimondása; gondolat és kivitelezés. A sejtett egység.
Az Dye megtalálása és kimondása.
Ezért nem csak megismerés, ha megalkotjuk a Második Születés odeiját, mert nem alkothatja meg, aki át nem ment rajta és aki átment rajta, az ~~nem~~ ismeri.

72. dec. 7.

Az ünnep alakja mindig más, ha igazán ünnep. A kép szemlélése: Isis-Sophia alakja, Jézus anyja. Amikor Rálátás volt: az elsötétülést, a keresést, az alvóláji Osirist látták. Ma semmit: nincs rálátás, nincs mire.
Az öntudat kora: a tudatról való tudás, a gondolt, a tárgy, az öntudat szerkezálása nélkül. A szubjektum kora: a szubjektivitásé. Aki gondol — az Én; aki gondolt — az ego. Itélkezés: a múltból való következtetés. Az ember kiszámíthatatlan — ez jó. Van belső élet — annyira, hogy már nem is látok mást, hogy nem veszem észre.
Ez a legnagyobb szubjektivitás.
Isis-Sophia ~~mi~~ ki volt? A lélek-bölcsesége: elvesett, mert a bölcsesége, a lélek önkéró képessége az egyszerre kint-bent: a rálátás; amikor a képességek csak bent (matematika) vannak; vagy csak kint (érzeti érzetés), határozott lokalizálás; akkor ez az önrekisztetés elvén, nincs bölcsesége, nincs lélekszubstancia. Az új Isis az imaginációval, imaginációval élsed: amikor a belső és a külső önrébbe kerül, az egyikbe belejön

12.)

a másik, a kettő kőzeledik egymáshoz.

Az ember megkapja a megismerést. Az nem veni észre, hogy ez az ember, vizsgálljuk az állati fokra: Darwinizmus. A megismerését nem megismerésre, hanem a test kívánalmének megtermetésére próbálja használni. Ez az a megismerés élve. Ez nem lehet, mert ennek a felhasználásnak ára az ember pusztuló vitása: a különállás elvesztése nemzi meg az életet. A második születés: az ember átveni mozgát az istenségtől: ölesz; jazdíja a megismerésnek, nemcsak használója.

Jakwe nem adja a teljes emberséget: a tudatát adja a termé-netes születésnek (nellemi jellegel), az újjámületés tudatát nem. Ezt az embernek kell megnerezni. A hiszt megismerésnek fel. Kell ismerje a kefzetét és a terminálóját: ez nincs benne a termé-neti fejlődésben, ahogy Chr.-t sem ismerték fel. Bármilyen egyéb tudatos „ön megismerést" ten az ember, nem igaz és nem veret semmire, mert a megismerésre mozgás még nem ennélt. Ez az, hogy az állatinos emberise ennél.

A koncentrációban, meditációban az ember vizsgáló az eredeti gondolkodáshoz: „logikai formu ebben még" Világossy, a Fény formája, a gondolkodás szolásis szövedéke. Az eredeti gondol-kodás formu nélkülöz, még nincs, amit gondoljon csak utóm lehet, még nincs ulami, még semmi: gondolkodás és kép egyszerre. A vizsgálé átfutás vitátás egyben a gondoltan, az igazi mozgása épp ellenkezője annak, amivel a dicit. formát fölveri. A vitátásban megulásul, fölébredhet az elevenség: nem kégnerítő a kicsiszt semmi.

A kizhó Szem ugyanígy még.

Böksch és pántorsk: ugyanígy, ami lesz. Kétnemesen: Jézus és Chr. A világban látható.

Ha a világ nem a közönséges tudat ugyismerte világ, hanem Világ, fantalmana az ember, ugyismerését, éji lejét, eleven gondolkodást, a jelv szülekéset, a szellemi lejchet, akkor ebben a Világban előzelíthető egy individuum születése, annak, aki ebben a világban otthon van: ugyismer.

Böksch: Csillag, alinilló, kozmikus: a jelen Eget, nem a Keplerét. Mit „számítottak"? Mifenek voltak azok a hegesséjek! Égen és Földön; nem ezt a Holdat stb. Chr. közeledését.

Pántorsk belső hang; álom, kukulájtól el; öntömös ungyiriás A Föld változásait, ahogy a közeledő Csillagon vilanolt.

A leírás.

Böksch csillag, szörnéj, ásványvilág. Mechanikai, matematikai, gondolkodás. Matematikai alkalmazható. Ma az egyetlen belső ugyvilágosodás.

Pántorsk: Föld szége, ember lélek, állat, mint a Földanya fajtatisa. Az természet értelése.

Kerenterődés A belső a fejtetőre. A szívlől Ma a nem, fül stb. mindig önvilló érzéknervek. Régen csak egy belső centrális nem gyűkön pár voltak a fejtetőre; az ember tudta, hogy azzal érzékel, többet hallott, látott, mint vetünk, mert olvasni tudta, amit közvetítettek: a világ „belső" fantalmát. (belső, ma; régen esetleg kívül, ha ennek azt a kom. volna értelme: ha van egy belül, az értelem csak belül gelenik meg). Ma is belül értelmünk, de ennél nincs tudomásunk (ezért kívül látszik a világ); vinszkúrádhatunk az érzéknervektől, az régen nem volt lehetséges,

14.)

nem volt hová. Az még hipjelb: testet elhagyva: inspiráció

Automatikus: ünjüráció.

Tiszt inkluz, tiszta gondolkodás.

A világ béhéről benél.

Intellektus és szkant. Mit teszünk a lélcsek és pártosok.

εὔδοκια

Kerentégség és belső történés.

A történelem hajtóereje: ember, stílusos, az emberi tudat változásai. Nem maradt meg, mint az állatfajok.; meet megismerés. A kerdet a megismerésen át változást hoz létre. Megmaradunk a tettek, az állaté nem. A tettből <u>világ</u> lesz a köv. idők számára. (fajtonos jelenlétből multba: van-ba: ezt hittam-ba). A megismerés és megmarad.

Az emberi lélek termeli a multat, ami kint megjelenik: a lélek multja, az előzmények világa. A lélek története nem abban az érzeti világban jelenik meg, hanem mitonokban, mitikus képekben, időtlenül, előre és hátra mutatóan (Isis, Osiris, Horus, Örök Születés): a Tradíció, az örök, időtlen Tradíció időhöz kötött, lefhez kötött formáilan, amelyek <u>olvasva</u> egyetlen értelmet adnak.

Az ember minden csekkvése, tette a Földön a multját tükrözi, hivéve a szabad tetteket, amelyek előre nem számíthatók, várat-lanok, mint az intuíció, amelyből származnak: a megismerés in statu nascendi, a neretet tetei, ami az égi emberből jön: az ἀλ.-ból, χάρ.-ból, Ἀρχη-ból. Ha csak az égi ember működne az emberi testben (ami láthatól), az érzeti világban, a Földön ofan története volna, mint amit különben a mitonok írnak le — égi, tudatfölötti történést ábrázolva: a lélek története és a hűtös történés egybeesne: jelen történet játmódna le a

világ szimpadán. Az ilyen történet egyszerre lenne „valószínűs": Földön jó tudós és egyben a lélek állapotát, történetét és törekvését leírás: „mimbolikus" értelmű. Miképpen az Égben...
Ilyen történet az Ember Fiáé.

1972 dec. 14.

A mult az, ami kiszámítható; ez a mult definíciója: a mult a világtest, a világ.
Az ember a multban és a jelenben él: szabad, amennyiben a jelenben él. A tudatz fotonosan felejti el, venti el a jelent, akkor emlékezik rá, amikor az már multtá vált, vagyis már elfelejtette: külvilágyi lett. Emlékezhet rá. Minden ébrelés, pondolkodás emlékezés egy első pondolásra, a Első szeretet világában való életre.
Az emberi lélek termeli a multat....
Az Ég, az egek: jelen. Az égi ember a jelenben él, a történelem, hogy mozog, a megismerő, égi ember kifejeződése, szárszerűen torz kifejeződése: sejen az tudatos, az istenek ínyítjuk a történelmet.
Ez az ember: magasabb énjével közvetve a világban él, a Földön; jelenjével a multban. Arról van szó, hogy az tapantalás legyen (tudás) az a multban-élés, hogy ezáltal jelenben való élettel váljék.
Ahol az égi ember él, ott vannak a terméneti világok Énjei.
Mindent „teljesen" látni: az Én-ig, a megnőléthatóságig látni: a jelenjéig látni. A „két" világ.
A régi ember hogy látta a világot? Mindent az Én alkotószként.

16)

A sejt tegyesebb látás án: az öntudat hiszjossága. Ez abból, hogy még átélte magát az elevenségében, a fizikai testet mihaként hordta. Nem elválasztott az elevenség: a Földé. Éj és Föld szemelhe nyomt.

Γῆς πάις εἰμί

Mivel a látást éme sem vette, „a Világ Világosságának" köszönöm a Világot. Világosság – minél szilágabb, annál fejesebb, az egy felé sötétülően (Pohol)

Látta a Napszellemet, nem volt értelme a fizikai napszak, sem a fizikának, mert nem volt „tány".

Az elsötétülés: a tudat áthelyeződése a fizikai testbe.

Az elvesett Szem (Osiris) olyan volt, hogy még az elventését is látta az ember: kint: nem volt más „mint kontemplíciós; tehát nem volt kontemplíciós. Voltzhéppen akkor kerdődik a „látás". Götterdämmerung.

A nellemi tartalmat a gonzilan is látni, amikor mai nem aktualitás. Lég, nyugyiltkozás, működés, mű. Mű korálan: Róm. 1.

A Napszellem a Földön. Nem értették, akik gardajok voltak. Az új a kerentégségben ez: a Világosság a sötétségben szilágol. A kerentégségnek van dőnör hite. Régebben nem hit volt, se nem tudás, hanem Világ volt, istenségjel együtt (egyel együtt). A hit individuális alami, a fiz. testel alá asonosulás, az elevenségből alá kioldódás utáni, az eleven gondolkodás szilágálót kinchadt lélekké. A szegényekké, a kőrös-ből hiesetteké. A lélek nem azt érezte, hogy azonos a fiz. testel, hanem hogy egyestul van. Ahi ezt érezte: Chr. utáni kiszámkozott — a Vigantalá utáni, a mozgó földdöjz utáni.

A kerentejség: a nem látott dolgok hite. A hit is tartó-
nik; a mennyiben lélek mennyiből, a lélek erőiből akar akkor
jutni, amikor szépen az egén emberiség kiszínjutott, amikor
a tudás nagy az elevenségből nármazott. Régebben a „matemati-
ka" is az elevenségből: látta a világot, a Napszellemet és egyben a
matematikát. Amíg a lélek gyenge: tradíció. Megerősödve először
abszolút matematikát kaz létre, mechanikai igazságot mond.
Most úgy meg kell erősödnie, hogy, ahogy régebben az eleven-
ségen át a „fiúkai" Nappal együtt a szellemi Napot is látta (Világítani),
most az Én felé nézve mögötte Chr.-t lássa. A Nap előtt látta.

A bölcsek és a pásztorok a születendő és megszületett Jézus gyermek
elhintisát látták: csillagsorsát, hogy a Napszellem kordozója
lesz. Nem a Napszellem lenállását, a gyomát látták. Jelent látták.
Ez a jelen a bölcseknek a megálló csillag formájában jelent
meg: „kívül"; a pásztorokhoz jelenés és hang formájában: az
isten megjelentkezik (δόξα) a Mennyiségben és a Földön béke a jóakaratú
embereknek εὐδοκία. ~~És meglátták a dicsőségét~~
Béke: J 14,27 Békességet hagyok néktek; az én békességemet
adom néktek. Nem úgy adom néktek, a mint a világ
adja. A kettősségben nincs béke, nem lehet.

A Napszellem a Földön: hol? hol lehet? Abban, ami a
Földön éji jellegű, az ember éji szívében: az emberi megis-
merésben. Amikor ez mást ismer meg, az éji Logos-erő-
vel ismer meg és nem látja magát, ahogy a nem sem látja
magát. A Szem az kiszínsát meg látta. Az új kiszínsátfélben levő
nem, a matematikai, nem látja meg saját kiszínsát.

18)

Mit lát az ember az Én felé nézve? Az én kívülső benhét, kívülsőségét, az egyt. Éppúgy, mintha kifelé nézve: felületet, dolgokat, emlékeket. Csak ha nem ene néz, hanem a ugyismerésben lép vissza felé, akkor néz az Én irányában. Ahogy a Napsugellen a Világot, a Logos a lélek életét, a tudat világát világítja meg, világítja át. Ez és a kívülső világosság egy. Régen a Logos-hordozó fény, nem a Logos-hordozó Én. Itt van jelen.

Hogy itt van jelen, az okozza a kégesvégek kereszteződését: a gyártori belső látásból kívülső; a bölcsek kívülső látásából matematika. Az énlelésben a kontempliciós látási jellege; a gondolkodásban a kontempliciós idea-jellege.
Ha az ember régen a Nap felé nézett, a finikai Nap előtt a ugyismerő erőt látta kint: a Napsugellennet.
Ha az ember nem az Én irányába néz, nem az Ént látja: az az, aki néz; a szem hanem az Én mögött a Logos lényt.
Ha az ember a Földre néz, új Világosságban látja: nem abban, amit a kívülső mult, elhagyott Nap szigt csupán, hanem a Látás Világosságába, amely a Föld-Énből sugárzik, a Földön, az Emberben sátorozó, az ember egy lényét ugyjelenítő, jelenlevő Logoszból: az emberi új ugyismerés Fejéből.
Testte lőn és sátrát felütötte bennünk és ugyláttuk az ő dicsőségét, tanítását, ugyjelenkozását δόξα ~~mint az~~ ~~Ha~~ És ez a ugyhitása a ugyjelenkozásának, dicsőségének tanításának: a Rálátás, a Jelenlét, a Kontempliciós
Ez volt a tanítás.

Kassai Ilona Kézhezvette.

Agnus Dei [illegible]

A temetési szertartás célja annak, hogy az éji lény emlékét elmossa. Közelebbről az egész Föld és Kozmosz érzete alatt.

A Világosság a Sötétségben jelenik meg: az az elképzelhetetlennél éji a nappali gondolatok számára.

1973. jún. 11.

Az ihlet

A szellemtudomány praxis nélkül haszontalan; mint „elmélet", akkor a legjobbat nem lehet „elmélni".

A gondolkodás művészetének mondatunk; nélküle nincs élet egyáltalán; az emlékezés nem működhetne a művészetben.

Ceremóniák, ábrások, ünnepélyek — a tudat mögé nem állhatnának — mára realizmus a gyakorlás nyílt.

Az nem ihletés az emlékből, hanem képzetek mint dolgozom, mozdulatok, ítéletek.

Az ellenállás

A lelkesedés

Ebben az érzés pusztán pusztító; emlékezés, Tudatlanság, elhallgatás, kimaradás, fejek.

A nappali tárgy, az elemzett nappali nincs.

Világosság nincs, de elemzett nappali nincs.

Világosság nincs, de elemzett nappali nincs.

Világ más lenne, de elemzett nappali nincs.

Világ más lenne, de elemzett nappali nincs.

Világ más lenne

Az emberről
A-kerekmet énjei
A nemlételeszség
Az adás
A test-lélek-nellem — koncentráció.
Az elérhetőség: a pondolism képes

1973. jan. 18.

A második születés; a Karácsony emberi jellege; az Ἄνθρωπος ingadozása; a Chr.-születés napjának vizsgálása az Ádrin-Évi nap után.

Isis-Sophia alakja valtaképpen a centrális alakja a Karácsonynak: a vá-látó lélek; a megtintult, kontemplációban élő Manas. Ezért a Hold-erők legyőzője és megtintítója, ezért a sárkány (ama sejí Kippó) tehetetlen ellene, mert vá-lát; azaz az érzeti tapantalást (az Eros tapantalását is) a tintz érdeléssel pótemeli eredeti hefére: a neplőtlenségbe. A lélek felület; a tintult lélek a felület muzikalitása és ritmusa, amely nem merevén elvilantó, kizáró jellegű többé, hanem a hanyi-vilány erőiből állandóan alakuló, idomuló és újraalakuló, az elvilantás és egyesülés, azaz a megismerés ritmikus változásában élő lélek bölcsesége.

Húsvét: az Agnus Dei.

Mihály n-phos: Isis-Sophia és Mihály

A **termén eti világok** Énje ott van, ahol az égi ember; ezért Chr. közeledtekor az egén Föld és Kozmon érezte azt.

Az ember ofan lény...

Az egész világ a szellem megjelenési formája. Az ásvány, növény, állat: különben nem volna fölismerhető, megismerhető az Univerzálián át (az Énségen át), amelyet az ember intuicióban (identitásában vele) meglát és emlékszik rá. A Világ: Megismerés, Látás. A Látás fokairól van szó: ha a növényből nemcsak az ásvány látnám, az ásvány is másképp látnám (kémiáját).

A nellem az emberben gondolkodásként jelenik meg. Nem egyen gondolkodó az ember, ahogy a növény...

A kozmikus gondolkodás gondolta az ásvány stb – az emberben kezdené önmagát gondolni; de egyelőre az ember is az ásvány stb gondolja. Ez uvaga a kozmikus gondolat; öntudatra ébredése lenne, hogy nem mást gondol, de ekkor kell hogy gondoljon a énsevekere magát. Ezért a gondolkodásnak el kellett válnia az akarattól, a termető erőtől, hogy legyen egy hely, ahol a gondolkodás nem szerlitás, nem megvalósulás, vina tud lépni a szerlitástól, a szerlitás betűjétől, jelétől is, sőgáthettségétől vagy multjától és rá tudjon nézni erre a multra. Később fölismerheti: ez ő maga.

Én

A gondolkodás azonossága önmagával és ennek tudata: Én. Az Én a teljes gondolkodás. Ez lenne az Ember. A termén eti sén, amelye az ember támaskodik, szolgálatába állítja a nellemet, a gondolkodást.

A gondolkodás még nem bontakozott ki a multjából. Az önmagával való identitást még a kozmikus gondolkottal való identitásként éli: én test vagyok, lélek vagyok. Az én problémái

22) szerint nem - azonosságának problémái.

A pondolhodás ön - tapantalása hefett önmagam érzése

Az érzés; kettőségbe kényszerülve önérzés és averziós.

Mindenre megismerés antipátia.

Az ember az érzés mintjén tapantalja magát, nem a pondolhodáslan: mintha az őt hordozó állatisággal azonosnak kiszé magát.

A mneth lép, hogy a felenlétről tudhasson, de egyelőre hogy a mneton jelennek érezze magát, élőnek a holton, az ráczyon

A mnét a tárgyak láttam, pondoltam világa; az érzetek

Érzet

világa. Ami az ennelésből a szubjektum számja, a hatás, ami látszólag fölkelti (inger) a megismerést; valójában a megismerés elsomlott része, nem oka a megismerésnek.

Nem vennénk észre a puszta ingert, ha nem csatlakozna hozzá valami megismerés: megmaradna ingernek, megismerés nélkül, csak önmagát adva, ahogy valójában sosincs, mindig valamit érzek, fájdalmat, ürést, mincs pontz hatás, inger. Ahol vinont megismerek, nem érzek semmit. Az érzet a megismerés szubjektivní cílet szene. Az „érzeti" félreismert szellemi tartalom. Mint tartalom - mint az - csak fogalmi, azaz érzetfölötti lehet. Az érzeti benne az, ami hatás, nem megismerés. Ez a hatás azonban sosincs megismerés nélkül, a megismerést azonban, nem ismeri föl az ember - azt hiszi, az hatás, az a hatás; csak hatás van.

Univerzális megjelenése: ezért az érzéknemek közvetítik. Mit? Azt. ideal, fogalom. Ha valami tényleg csak érzeti volna, nem lehetne értelmi (érzetfölötti lenne)

és mi is vagyunk? Semmi.

Mult

Minden mult az szkadíforó nellemek lástyája, minden, ami nem szkuszlitis. És szkuszlitisznak, jelennek szkar látszani, ennek álcázza magát. Az egén világkép el szkar téréteni a jelentől, a jelen szubjéle öltözve.

A tárgy dogmája. A dogma utóhy lenn az. A tárgy szkp a megismerése nélkül: az az új hit, az antik tapantatás modern degenerált formája.

Az ember külön kellett lássa a tárgyat, hogy gondolhassan rá, hogy a gondolat megjelenkezés, hogy azt érzevehesse, hogy tapantalhassa, lássa szerepét a tárgyban: hogy igy igazából lássa, mi a tárgy.

Szellem	felület	Eros
megismerés	hatás	
neretet	egyitás	
odaadás	beszárodás	
jelenlét	mult	

A nellem a lélek nemint gondol; a lélek a test nemint érz.

A katarzis a ember hierarchikus rendjének hefszállítása.

Az egyetlen erő, amely nem tinta ugyan, de elérheti saját tintasaját.

A Maja, az érzetiség, az ásvány: minden kesettség potenciálisan tartalmazza azt az erőt, amely elvenett a kesettségben, és amely ebben megnemerhető, hogy igazán az emberé legyen. Igy az érzetiségben fűződő vágy tartalmazza azt az erőt, amely mint szkanti megismerési erő elvenett; amelynek új formája a vágy, amelynek elvenetése, hiánya a vágy. Minden kesettség fötismerhető mint kesettség és igy szimbolum az eredetinek és kerdete a fölemel-

24.)

Önelfoglalja az érzetiséget.

hedésnek.

A kígyó az egyetlen jeruncesleg, amely lib nélkül jár, egén testfelületén csúszva, a súrlódást a földön felhasználva mozog. Ezért szimbolum a felemelhedésnek

---

Érzetiség – önmagam érzése – érzéknervek skálája – tapintás-nerv – hatás

A Világosság a sötétségben jelenik meg.

1973. I. 25.

1.) A kígyó. Az érzetiség – érzettség – a reflex, a megállás nélküli, ezért tapantalás nélküli, mert tapasztaló nélküli reagálás. Az állatnál a bölcseség és a tapantalás nem az egyednél van, hanem az Univerzáliánál, az első égben. Innen az idea.

Minden magam-érzése a lélek síkján van, a testi, a lelki; a testi és lelki fájdalom és öröm; a test csupán alkalom. A nellem a lélek nemint gondol.... A lélek ezért tapad a testhez, hogy sajta érezze magát, mint a legközelebbi külvilágon, amelyről azt hiszi, ő az.

Minden érzéklés az Énbe torkollik és képzetként az Én tartalmává lesz, eloldozódva az érzeti (látott) világtól és az énlelés-től is. Minden észlelet én-élménnyé lehet, ez a jellege. Minden érzékszerv úgy épült az érzet-előtti vagy érzetfölötti világból, hogy közvetíteni képes valamit, ami élménnyé lehet az én számára: ez az énlelet belső tartalma, a fogalmisága – amely lényegében végtelen, kimeríthetetlen. Érzéknerv – Én világ.

Amit a tapintás önmagában közvetít, arról kettőt lehet mon-

dani: 1.) az mind az első érzékszervek körébe tartozik. 2.) az az Érzélmennyel (a befogadott ártelettel vagy érzettel) ellenkező tapasztalás, Kívülmaradó (kell hozzá megfontolás, ítélet, hogy én-tartalommá váljék). A legközelebb áll a puszta semmitmondó érzethez. Ami általa egy tárgyról kimondódik, az az emberen kívül marad. „Az ember egénében úgy kell fölépítve legyen az érzetfölötti világból, hogy a tapintási élmények alapján egy vajta kívül fekvő világ kerül vele szembe." A 1910. S. 29.

Amit a tapintás szolgáltat, nem lehet közvetlenül a lélek tartalmává — az éntől of idegen, hogy nincs a közvetítésére mód. Csak az Én közvetítetlenségében lehet tartalommá, Atman-tudat számára, ami az ásványvilág lényege. Ezért a tapintás a más szétszórége, ezért a más tapasztalása teljesen a tapintáson alapszik. Minden más érzéknem-közvetítette lehet irreális, szubjektív, nem vall önmagában más-ra, hacsak nem az Én teljesen tudatos élménye. A tapintás a testet teszi tudatossá (az első érzékszervekén át, és a test határát, ami a testnek „más". Eredetileg (Fühlen, Befühlen) az alapérzéknem, ami széttört, „befehre" koncentrálódott a bőrfelületen a „látó" nerveket illetően; a testbe húzódott az első érzéknemeket illetően és az érzetfölötti (éteri) fölső érzéknemeket illetően.

„A tapintósnem úgy kell működjék (4. 84)...

Az első érzéknemek a magasabbakból hasadtak le: nincs a testen kívül forrásuk, nem a világot, hanem a testet, a világnak ezt a darabját közvetítik. A többi érzéknem működésekor a testre vonatkozást szolgáljuk, az énérzés alapját adják a látó érzéknemek működésekor. A fogalmi érzéknemek esetében közvetve; a látó nemek értelik a jelehet, (hang mozdulat irás), a fölső

26)

érzéknervek „dvaszák" a jelenet. A középső érzéknervek jelenek elhárításában él a magam érzése.

Érzéknervek szelethezése

A látott nem ohr, eredménye a látásnak. Ezért a látás nem tartozik, nem tartozhat a látott világba; nem lehet abban észrevenni, csak ha ettől az ember vissza tud húzódni. Ezért a látás és nervei nem a látott világból származnak, a látónervekneh már „előbb" meg kell lenniök, hogy a látott megjelenjék. — A látónervek nem látják a látást, amivel látnak. Ezért azt a világot sem, amely a látószerveket létrehozta: ez a világ nem lehet más, mint amiben a Látás történik, a nerveket a Látás hozta létre. A Fojamat hozza létre az emberben a megfelelő nerveket, az embert magát, a Világfojamat, amely az emberben önmaga tudatára kíván ébredni. Ehelyett átmenetileg (mindenképp) az ember ébred tudatra. A Fojamat látása, érzékelése az Öntudatra ébredés, amely előnöz a gondolkodásban történhet meg.

A kvalitások „mondanak"; bennük az ásványvilág fel akar támadni az emberi érzéklésben. Az ember menekül ez elől, vagyis kötődve az ásványvilág felületének képéhez, ami már az érzéklés megszorulásából adódik. Nem az én az értelés alanya ilyenkor, hanem az érző-test, vagyis nincs alanya (és méjis van) — az állati értelés felé hajlik el (de itt az alanya), holott az értelt az Éné minden fokon. Látható ebből, mi/en beteg az értelés — én nélkül értel.
Az ásványvilág látszata (nem realitása) varánhatalmával áthatja önmagával az érzést és az érző zharást és így fizikai realitássá emelhedik, mint egy hatalmas hallucináció, amit

a vágy táplál.

Az érzelés hallucináció jellege abból jön, hogy az Én nem adja hozzájárulását az érzelethez, csak parancsan elfogadja, nem tehet mást; befogadó, mint az intuicióval nemben, de a tartalom nem átlítható az én számára; az értésnek nem ofan foka, hogy kérdés ne maradjon utána, mint a gondolkodásnál. Az állátszóság elvén, ez adja a hallucináló jelleget.

Az érzeti lélek pinkologiája. Ma válítunk az érzeti lélek működésére (benélünk az érzelésről), az érzeti lélek számára csak világ van. Igaz képet csak annak a válításnak tudatával együtt kapunk: de ez nem lehet utólagos válítás a fogamat után, hanem egy idejű: a tiszta érzelés.

Az amocíció, az amocíctiv memória; a lelki tartalom jellegű „fogalom".

A matematikai gondolkodásban áramló erők a legönzetlenebbek, amikkel az ember a közönséges tudatban rendelkezik: ezért képesség-jellegűek. Ehhez képest a nellemtudományi tartalmakkal foglalkozó közönséges tudat meme elmarad odaadásban, önzetlenségben, koncentráltságban, amocíciómentességben. Mindaz, ami a teljes koncentráltságból kiárnyzik, az ego sorására írható: erre figyelünk, ez érzi magát a nem-figyelő erőkkel. Emiatt morgunk, morog a figyelem, hogy el ne aludjék. Az ember nem képes egy ideát kitartóan koncentráltan gondolni, mint „élet" pl. Az erre képes volna, azt teljesen gondolni, megérlené, megtudná minden titkát. Igy tudhat meg lassan minden titkot, önmaga minden titkát.

4.80. A nem nemetet útja.

28

1973. febr. 1.

1) A kijó birodalma az érzéknervekben ott van, ahol azok egyszerre nem „éreznek" – a tapintásban, az alsó érzéknervekben. Vele szemben az Én birodalma az érzéknervek közvetítő jellegében, hogy minden közvetítésük az én tapantalása, élménye. Itélet leket belőle.

A Világosság a szóbeszélben

Az érzéknervek keletkezése egy érzetfölötti világból – az érzecentrúltan. Az érzetfölötti világ az Érben egy pontba húzódva önmagát: érzés – kinyilatkoztatás, mondás.

2.) Életfolyamatok: lélekzés, háháztartás, táplálkozás, kiválasztás; megtartás, növekedés, létrehozás (forma).

Ahogyan a vas-vegyületeiben nem keressük és nem tzláljuk a vas sajátságait (csak ha nétbontjuk), az élő nerveret vastartalma egy vasvegyület-tartalma nem azonos, mint az élő testen kívüli vas stb. Minden egyébbel is így van.

Érzés-érzelem-érzületélmények kapcsolódnak az életfolyamatokhoz. Érzéknerv-en; életfolyamat – belső érzés.

Amit ezek az életfolyamatok létrehoznak, az én közbejötte nélkül egy tompa itéletféléhez vezet: éksé. Nem kell a tudatba emelkedni.

Az érzéknervek elválasztják, az életfunkciók és a velük kapcsolatos belső „élmények" nem.

3.) Érzéknervek és életnervek keletkezése. Az érzéknervek-nek ahhoz kell idomulniok, megfelelniök, amit érzékelnek, amit közvetítenek. Az érzéknervek létrejötte az életnervek működéséhez van kötve, tehát ezen utóbbiakkal meg kell felelniök az érzéknervek fölépítbetőségének. Nem

lehet, hogy az éktnerv determinálja az érzéknervet keletkezésében, csak fordítva. Az érzéknervek „eredetibbek".
Az életfunkciók megvalósúlnak érzéknervek nélkül, fordítva nem; az életfunkció szolgálja az érzéklést (hullás, lélekrés; týpítkozás, izlelés).

Az élet-világ is egy misiklól épül fel. Életöntöttök.
Az életnervek nem érzelőek (ma) – étertest nem látható.
Érzéknervhordozó – fizikai test.
Az étertestet az antiltest éli át közvetlenül.
A nellemi világok – ember érzei.

4) a) Mozgás, vágy öntörvös, az életfolyamatoklól, vagy nem azoklól. (nem kell, hogy az én-embalól induljanak)
b) Vágy (öntörvös); érzelés alapja → ítélet (én) – „életfolyamat érzéséhez kapcsolódik" (vágy (antiltis ember))
nem-emberi { Érzet (kép), az érzékelés tartalma
nem-emberi { Kép-érzet, → vágy → mozgásimpulzus
Éhség – vágy – mozgás
Antiltis ember: ítéli magát képek, vágyak, mozgásimpulzusok között belülről. (Én nélkül nincs).
érző test
Antiltest kifejeződése egy világnak; nemei az érzet, vágy mozgásimpulzus érzelésére, nem a fizikai érzelésére.
A kép doldódik az érzéklésből, mint kép ofama erőkből áll, amelyek nem az érzetiből származnak. (Csak a tartalma).
Fantáziakép. Képalkotó erő.

5.) Ahogy az antiltis az Én nélkül alkot ítéletnemű érzéseket az életfunkciókat tükrözve, az az állati reagálásnak felel meg. Az embernél ifen reflexnek csak az életfunkciókkal kapcsolatban van hefe. Ki ez kiterjed a képzetvilágra, akkor jön létre az antiltis malma a nellem fölött: az associatív szerkezet

30.) A antiltest ifen mechanizmusát hamíliga minden „élvezet", ingencség, – az életfunkciók és a megfelelő érzéknervek gyakorlása nem az életfunkció vagy a megismerés érdekében, hanem az önmagam érzése érdekében.
Az állatnál a magasabb és alacsonyabb antilitás egybefolyik, (minden ingencség vagyis tulsága az alacsonyabbnak, amely ezért nem is alacsonyabb, nem tiszttelen), a reflex és bölcsesség azonos; az embernél közbeiktatódott az Én tükörképe elválasztólag az alacsonyabbat a magasabbtól, a Földet az Égtől.
Az eredeti normális alacsonyabb antilitás az érzőtest – ez van az állatnak. Minden ingencség az érzeti lélek segítségével jön létre.
Bevésődés az étertestbe: szokás. Az életjelenség erejével létezünk: cigarettaékség.
Az egyensúly fölbomlásának jele: az idegrendszer, Szenkyessége, amely az érzéknervekben megvan, a tudat többi szerére csomtkozásban elvén; felülkerekedik, vizsgálat a nellenne, amelynek eredetileg gyökere a fizikai testben. Előbb mint hellene, az asociatív memória és egyben az érzelmi-öntörvös reflexek hordozója: az ember szerzel általa.

6.) Az út felülről lefelé. A gondolkodás a legtudatosabb. Katarzis. Vágy és averzió: igazam van...
Tudat gondolkodás 75 Katarzis 76. A mert neretek útja 80 ily érzés: a kifejező, nem szigít, érezhető, nem abnormálódott, hála, neretet, vizszugárzó, a művészet a kifejezésben, nem az érzelmi életében. Kétirányú kitárás, kint-bent
A lélek alapkulajdonsága: a gyulom. Az antilis alapkulajdonsága: mozgás

Sőrkígölő / Leagentualitás Perseus-Theseus

1977. febr. 8.

1.) Az életfosfamintsk tükröződésén túlmenőleg az antilitiskoz tartozik:

a) Morgíshépesség, és annak impulzálása.

életfosfamint-tükrözésben kapcsolódva; nem az én-emberből kiindulva; öntönösen, mint az életfosfamintsk tükröződése.

b.) vágy; öntönös. Érzeti érzelés alapján: ebből ítélet (én); ebből vágy (antilitis). Életfosfamint – tükröződés (még nem vágy); ez az álló élmény az antr. emberben, amely hozzájön az ikség „érzéséhez". Ofa vágy is lehet, amelyet nem életfosfamint zavara kelt föl.

c.) Érzet (kép). Az érzékelés és az én-élmény közé bejön a kép. Kép – megmaradva is, ben énélmény. Kép még nem ítélet (én-tevékenység), ítélet a kép alapján van. A kép az antr. ember élménye – érzet (tartalma az érzékelésnek)

Életnervek – éteri ember; morgásimpulzusok, vágy és érzet – antrilis ember. A vilány, amelyből nármazunk – kvalitás. Ennek-terménete a legbelsőbb élmény élő az antr. embernek ítélető meg: érzet – képérzet.

Antrilis ember és nélkül nincs

Kétféle: ahogy képben, vágyban, morgásimpulzusban belsőleg átéli magát; és ahogyan kitejeződése egy vilányuk (mint az életnervek), amely kívül esik a vágyon és morgásimpulzuson (képvilány); antriltest: nervei az érzet, vágy, morgásimpulzus érzelésére alak (nem a fiz. vilány érzelésére). Morgásimpulzus és vágy nem közvetítenek érzeti érzeletet. A kép eloldódik az érzéléstől és mint kép ofan erőkből áll, amelyek nem az érzetből nármaznak: az érzet öltözik képruhába; csak a tartalom nármazik az érzetből (a „mi?"). Az erők a fantáziaképet alkotó erőkhöz hasonlítanak de, amely érzéknem nélkül jön létre; de másrészt minthe nem önkéjesen

megmarad az antr.; tartalma

92)

jönne létre a kép: a képalkotó erő; valami belőttözik.
Ez jellemzi az antr. célszerűt és az antr. testet: képerőlől álló test, amely mozgásból kiterveli a vágy és a mozgás erőit.

A mozgás, vágy és érzet egymáshoz igy viszonyuk:
Kép(érzet) $\xrightarrow{\text{hat}}$ vágy $\xrightarrow{\text{továbbélnek}}$ mozgásban élnek továbbá erőkhoz

Amiben nincs én-jellegű működés, az antiltest terni.
Az ingerenségben az egy működik.
Hogy jön a kép a vágyhoz és a mozgáshoz? Képes vá.

Az antiltés eredeti nevepe. Jós kép, villanyköpeg, sárkány, megmaradító
„Ami igazából hiszünk az embernek, nem az én ereje, amely az egy formájában túlteng, valójában az én (tudatos) hipcsoltat hiszünk az antiltestel, vagy az eredeti lélekkel, amelyben vakon bele van merülve, nyilvány vágy-testként használja és mindig annak valamiszerű kerül: valójában ~~[illegible]~~ mint én, az antiltest áttel ben használja: amelynek igazi terménete isteni." Manuele 71

Mozgásigény – mozgás érzése – az antiltest izgé-kapszula.
Érzéknemek 92.
Megállítás 94 → Nyugalom
Értés-kiszilikkoztatás 90.
Az erotika a gondolkodáslól valkodik. Képzeti élet 89
Agyiság 92. Tűkörösztség 92 Életfunkciók 92
Vimantasítás 90

1973. febr. 15.

Az érzéknervek három csoportja.

Az érzéknervek metamorfózisa. Életnervek voltak, mint a tidő.

Az antulitással uló kapcsolatuk, ennek belehevere dése.

Az Énre centrálttág.

Az érzéknervek metamorfózisa.

1. Benéd – a lélektől; érzés ~ benétés. Mozgásember egy szerve, specializáltan, gége stb. A többi sér: érzőnerv, gyorsabban van. Eredetileg az egész mozgásember: a terméret benédének megvétésére vagy nem. Utánzás – alakulás „a-nemint". Testi-éteri alakulás. Hangtalan hang.

2.) Életorganizmus – éterisége, törvény; az egész ember egész gondolkodása nemint élni; hefret, gentus, mozgás, „szokás" – benéd és gondolat: egy. Agy – egy hulsztakk élő-sér. Saját gondolat.

3.) Az ember egész: én-érzék; minta, írás, amin tükröződik, „önmehasonlítsk" – magamat. „Nem"! gyorsabban.

4.) Tapintás. Belső élmény. Hálózat. Amin át kiegyenlítik az énünket a testben, ki-be járás, belülről érintés. Szétfőrés az öt lokalizált érzéknervre. Simogatás.

5.) Életérzék: az antúltest önmagy-érzéklése az élőorganizmusan. Most: jó-rom-létet érez (a test életét), az éterisége hefretét.

6.) Eredetileg: az éterlest és a mozgásorganizmus kölcsön hatásának érzéklésére. Most a test mozgásállapotát érzékeli

34.)

Az én alámerülése az autolitisk. Gondolkodás, érzés, akarat – azonosulás; vakon belemerül, nem válítással. Isis-Sophia. Vágy.

Érzéknevek 92

Agyiszág 92.

Tükrözöttség 92 Eros centrum a gondolkodásban van.

Értés-hozzilátkozhtás 90.

Képzeti élet 89.

Vimantzsítás 90 A második nületés ma.

Az egyetlen cselekvés 96.

Vágy: a vágy iránt. Gondolni, ami jó...

A kép a képzelkotás eredménye – a kép-relő erő a képek és képzetek előtt és sajtuk túl is mozoghat. Az érzeti forma: eredmény, nem kiindulópont. A képzelkotás erő azonosulása az érzeti formával: a vágy."

A dialektika a vágy neutesítése. Valójában a vágy számára szükséges a másság – ez tartja fent, tiplálva a dialektikát, amely a tárgyi világ gondolati képe.

A vágy hozzi létre a megjelenést: szüksége van rá, hogy formmaradjon.

1973. febr. 22.

Hillis-egyensúf

Az érzéknervek sajátos éktnervek voltak egyszersmind. Nem vált még hűtőn az érzelési és kifejezési funkció. A 3 alsó és 3 fölső érzéknerv mely egy. A gyerekszél is egy. Ezek segítségével tanul (UTÁNZÁS) mely fölegyenesedni, benélni, gondolkozni. A kifejezési funkciók az érzéknervek specializálódásával, koncentrálásával jönnek létre; a kifejezőnerv a test egy sénére húzódik, az érzékelőnerv az egén testben donolva, sénben önzően a test állapotát érzeli, sénben fölső érzéknervként (a testet, életfolyamatait megállítva) a fölső funkciókat körülről érzeli. Lecsillapítás, megállítás, megnyugás. A két ufen között van az „H" érzéknerv, az eredeti tapintónerv nétesesélől.

Az alsó érzéknervek gyerekkorban „mozgatól" működnek, az ember segítségükkel megtanulja azt, amihez voltaképpen már az aktivitás körülről meg kell legyen: fölegyenesedés, benéd, gondolkodás, érzés. Ez bizonyítja, hogy az Én működik.

Megállítás

Az egyiszáz szigetelő szerepe az, hogy megvédje az embert a fölső erőktől, elválasza az alsó embert a fölsőtől és ugyanakkor lehetővé tegye, hogy a fölső mégis hasson az alsóban: testhez juttatja. Az elválasztás egyúttal lehetővé teszi az eros alsó uralmát, mert a megfelelő fölső principium szerve a hatás fölött van.

Minden tükrözött gondolkodás az eros elvetett, a duplitásunk, a magam érzésének. Ezért iskolázás nemponfjálól csak kiindulós ponthént jöhet számításba, a legtintíbb formájában. Az eros centrum a gondolthoz sajankodó tudat maga.

A fölső és alsó érzéknervek és a produkálófunkciók nétrálása kell az ember kettősségéhez és önállósájához: különben saját gondolkodás, benéd stb. nem volna. A nétrálás legben a gondolkodás-akarat, fény-élet, tudat-lét, mozgás-nyugalom, az Én

36)

receptív és produktív sénze első nétzítisz is, minden kettőssége beletherése, a nemeké is. Egyben a törekvésé az egység hefszállítására. Az Én érzéfölötti ázpterménete – az érzés és kijelentkozás egysége – az Eros egysége elvenett.

Az Eros, mint egységes erő: Lopos, tiszetet, Megismerés. Mint kettőssége: logika, erotika, érzés: hitis, felületek szülődész.

„Testi" öröm, „lelki bánat, fájdalom.

Az Én kihagyása.

A képzeti élet teljesen erotikus, a tiszta tudományos képzetektől eltekintve mindig van a képzetéknek számomra kellemes vagy kellemetlen gelleje és egyben hajtóereje. Ennek nélső ezete az erotikus (pr gyilkosság stb) képzetjés. Minél kevésbbé tudatos, annál inhibb ahadáfozó.

A vimantasítás a pondolkodás átlakításának vimantasítása, annak az elemnek, amely magában hordja a függetlenség lehetőségét a punkikumtól. Fáradságos munka, amely nem ijér, nem ijér „nekem jót" az egy námára; annál a jójos hittéssel, hogy elég jó a pondolkodás, ahogy van. A vimantasítás ebben van; az érzelem „elfogadja" a tanítást, érzi magát sajta is elfogadja áll ellen, az intellektus elfogadja a „tartalmakat" és a tanítással annak igyekvel a „tartalmakat" szó hiszttkozással áll nemben, idézjetve kerüli el azt a belső mozdulatot, amely „változtasd meg az életed" vagy a tapantalás felé szinné: beépíti. Az akaratakciózmussal áll ellen...

A vimantasítást az egy szükségszerűen szenvedéssel fizeti meg: Az Én rendje nem tűri a nembehefezhedést, diszkarmóniát

idézelő és zhármifen jól meg minden, az egy „nemcsel".
A nemvedések egyfől egyig a vimantasítástól erednek; abból állnak, hogy az egy kiírásnyi nem teljesülnek, vélt hefes céljait nem éri el. Az egyetlen nem egyszerűbbs nemvedés a mísoké, amit elvállalunk.

A tünetei a vimantasításnak az egyszerű tünetei: idézés, nemjelek adorálása, pártoskodás, szabálykhoz utó sajankodás, aktivizmus, institucionalizmus, sentimentalizmus, „hatás" az igazság kisajátítása, a tudás mímelése, titokzatosság, bezárkottasdi.

„A gondolkodásmód, amely számára lehetséges a Logos tapantalása, a modern emberre jellemző racionális gondolkodás, mint a lélekben kívül erő aktivitás: abstrakt gondolkodás, amely az érzéti egyoldalú tapantalásán alakult ki, kvantitatív, logikus-matematikai. A lesetkéj gondolkodása, a tudományé, amely az érzéknevekhez kötődve, ~~nem szabad, hogy és ugismerje~~ kényszerűen nem ismerheti a vilag érzetfölötti tartalmát; hogy megszabaduljon a saji spontaneitás bekintéfétől, a vilagot kvantitásként ugismerve, de, az érzetitől megszabadulva, az ezen 2 minten lehetséges autonómia szigetsejével, képes önmagában újra megtalálni, autonóm emencizként, az eredeti élvezett érzetfölöttit.
Az antváltest tintítalansága, amely rendszerint a szigorulás ~~hordozója~~ vagyis az eredeti erő torzulásának hordozója, megpróbál ennek az eredeti erőnek jelentététől a gondolkodás bybelsőbb életszedében. Az erő, ~~amely~~ a racionális-fogalmak alkotásának képességében fejeződik ki – a modern ember képessége ez, nem a régié, aki az univerzáliákat önmagán kívüli eleven entitásokként látta. Mégis a modern ember a fogalmakat úgy használja,

Az új érzés olyan, hogy kifejezi magát, ebben érzés, nem passzív ön-érzés; a világ előtt kitárul <u>kétirányban</u>, kétirányú népség és harmónia, a bölcseség kint-bent ambulanciája. Vimasugárzó, mint a hála, mint az igazi neretet, nem abuszberlődést; a művész kifejeződésben élő érzése, nem a művész érzelmi életében.

38)

hogy nem ismeri az erőt, amelyet állandóan mozgásba hoz, amikor alkotja őket: az iskolázás számára ennek az erőnek a tapantalása. Amint látható, megismerő erőkről van szó. Ebből a megismerésből morális erő lesz, amennyiben ez a megismerés kordozója az antiltest eredeti tiszteszjának:

Dis - Sophiának.

Az egyetlen ~~[illegible]~~ cselekvés, amivel az ember a többi embert, a szilyot segíteni tudja: hogy önmagán változtat: meditál. Ez a legnehezebb művelet. Nem egyszerű, ebből nem lehet, az nem meditáció, nem azt volgálja sem. Az ember megváltozásával segít a másokon, mert minden látszólag közvetlenebb segítés erre szorul: a fiziológiai inspirációkra, a hefet szólás megismerésére, amelyekhez a legkulkabbnál is kulkabb, negatív hangerővel puttogó inspirativ hangot kell megkullani, másmód a hangok igazi, negatív tartományába kell kitolni, nem csak a fiziológiai ingerre, amelyre a tiszteszött megismerésben – elkárítás céljából – mindig szükség van. – Minden más segítség lehet fontos, szüjős, de csak ideig-óráig szóló és menthetetlenül ráutalt az egyetlen cselekvésre.

73. múc. 1.

Mi az, ami az emberben állandóan változik és változást akar?
A belső élete – az autalitás. Képező – vágy és mozgás – igény.
A gyermeszkolamlab – a csillagvilág a mi világunkban

Csak a gondolkodás és akarás elválása útján lehetett az ember önálló a tükrözötté vált gondolkodásban (tudás és Ékt fia) – az akarat nem sem önálló, sem tudatos. A tükrözött gondolkodás ugyanis a vágyal együtt születik, annak minden elárant, ami csupán tükrözött (és nem inspirált), de végül a tükrözött gondolkodás tintán megjelenik: tinta gondolkodásként, a vágytól elválva – csak tükrözöttségében egyintikusan. Mert semleges, erdítéktalan, fordulhat önmaga felé, fonása felé – vagy keresheti a bódultságot, elátfatva az előbbi igényt. A tinta gondolkodásban a gondolkodás szolásis (megértett, tudatos) jellege átút.

A vágy a nem megismerésből születik – ő maga az (egyébként unalom lenne). A befreállítás a megismerésből kell induljon. Az egyszer a vágy már itt van, nem lehet belőle (szférájából) kiindulni a győzésére vagy átalakítására, mert a vágy megjelenése azt jelenti: a tudat alívetette magát. A kiindulás a még tinta pontból kell ~~[illegible]~~ legyen. Az alívetettség nem a vágy szférájában keletkezik, hanem a megismerés szférájában.
Minden periférikus kiséslet a vágy egyének megjelenési formája, amunk van alívetve. A centrális erő (Én, Logos, Szeretet) tükrözött megismerő mozgása ami az érzeti világot, amiben az ember egyszeren centrális erő akarati mozgásának tosszult formájában át tapad: a vágyal.
A megismerés és a szeretet egyszer erő: néttörésélől ben a

40)

vagy és a tükrözött gondolkodás

A vagy a képzetben, az akarati mozgások a gondolati motivum okon gyulladnak.

Ezért az eleven gondolkodás nem fér össze a vagyral.

A fogalom fejének, életének megtalálása azonos a mert nezetet ébredésével.

Amit értelmünk: belső tartalom, szín, íz, pulvszag – mind Én-élmény nem érzeti – különbség az érzeti és belső elem között: a hatás és az érzés között (érző megismerés).

A tiszta értelésben adódik az a tiplilék és kielégülés, amit az ember az érzeti benyomásokban keres, mert az értelés hulott képzet és érzet formájában jelenik meg.

Nem lemondásról van nó: elváltozásról, az elváltozás boldogságáról.

Nem pokárlól, csak tiszta hűvös forrásból.

A matematikai gondolkodásban minden erők a legönzetlenebbek, a közösséges tudatban a képesség jellegűek. Ami a koncentráltnyílól hiányzik, az egy szinszín érhető: ene figyelünk, az érzi magát a nem-figyelő erőkkel, a figyeléstől elvonva.

4.80. Szt Gerhart A matematikai gondolkodásban a lélek ... Új érzés Ø 37.

Régen a kultusz effektív volt: megulósította a fontit a lentben; a lent számára létrehozta, ami szükséges volt.

Később csökkent az effektivitás: szimbolum a volt alkunnak, ami a lenti ember számára olvasás útján adódott. A

Fent és lent

fent „jelentés", ami a volt képpeni szerlitése a lenti történésnek, elfelejtődik. A „miképpen az egben" = az új értelem.

Testi ovom 4.102. Ø

1973. márc. 8.

A mi szájunk többé nem ivik pohárból... nem emberi...

A szent szeretet, Grál.

A nehézség: a nellem jelenléte, öntudatosság éleje.

A nellemi kulitások a lélekben kettőségbe tösnek: egoitás és altruizmus

A nellemben nemléftelen pozitív kulitáskint vannak jelen: nem az egy saját kulitásai – jószíg, hedvessége – hanem vitéjcsik fon-mijálva az Énen it – mint a gondolkodás –, aki Én, mert áterentő erekre a kulitásokra vézve. Áterentő és szinező, nem az elvevés nemint, hanem a hozzárdáslan, a hozzátétben

Mivel a kulitások a lélekben kettőségben vannak, a lélek kávtikus életet él. A kettőség oka, hogy az antiltest centrumot kapott, belül. Ezzel érzőlől ön-érzővé lett – az ahogy szonosult vele. Ezért vannak az ember számán kulitások – amíg az énben élményekké lennek; megszünnek csak lenni, ha az antiltestben hatnak csak. A lélek bizonkhosszúnak oka a nellem nem autonóm jelenléte. Az én csak parciálisan testesül meg (azonosul), ezért nem szolja a hármasságot. Megszaraja sendjét. Eltolódás – Elcsöndesedés.

Az én kiírásdász a tudatlól, a gondolkodáslan, az énlelésben.

A gondolkodás elégtelensége: tévedhet, ha gondolt nemint gondol, azaz nem eredeti, közvetlen intuíció az eleven gondolkodáslól. Ilyen intuíció ma ritka és nem biztos.

Az énleletek mind gondoltak: ezért az után-gondolásuk nem vezet szelítéshoz. A saját-gondolkodás ezért sosem. Sokat kell fölvennie a gondolatfölöttilől, hogy szelítésban maradjon. Az eltévedés oka mindig a lélek vágya – önérzésre. A régi nemint ítélve semmi nyert sem értheet meg. A régin csak a képességek kell tejlődjenek.

A mult benne van

92)

Mindig tévedés elbéved, ha nellemi tartalmakról spekulál vagy képzetet alkot, előképek, példák, gondolatmenetek, előzmények nevint.
És mivel az élet fontosabb lépései nellemi tartalmak megjelenési formája, ezért nem képes a gondolkodás ezeket megismerni, az élet követelmé-jeinek nem felel meg: a neretetnek, kulíknak, gondolkodásnak, jónak, szomnak megértésére.
A meditációk közvetlenül és lepkeretlenül a gondolkodás a belső, érzetfölötti tartalom nevint mozog: mert máshogy nem tud a témákoz közeledni. Ezért a témának megfelelő tapasztalásból kell nárnazni.
A belső tartalom mindig funkció, mozgás, ezért csak a forma-nélküli gondolkodás ér föl hozzá.

Steiner olvasása nem vennik komolyan a tartalmak

Az áletkeiz

Bünök

~~Az ember egyszerű érzel a megfelelő belső tartalom tudja~~

A bün ulamit alacsonyabbrendű erőkkel látni, mint amilyenek abban működnek. Ide tartozik az illegális ürdeklődés és ismeretek.

Minden érzelés belső tartalom nélküli. A tiszta érzelés.

Az élvezetnél amely csak ezt a célt szolgálja, nincs is szó tartalomról – tubákolás közömbös – ; az érzelésnél külső tartalom van, amivel egy nem-tudatos intuíció azonosítódik, pl. az antal ideája a megjelenési formájával, amelynek – ideának – a segítségével fölismerjük, (de amelyet a fölismert antlobból szánmaztunk).
Mivel az ember „ismer" ofa tiszta fogalmakat, amelyekhez nem tartozik semmiyen érzelés vagy tapasztalás, ezért abszolútak pl. élet, mozgás, testvériség.
Nem kimi az ember, hogy az utóbbiak konkrét erők, vagyis hogy érzelhetők, tulálkozni lehet velük. Nem tudja azt sem, hogy a tárgyak lépek belső tartalmaz hozzájuk tartozik, lépéjük azokra az ember csinálta tárgyakról erről lehet tapasztalása.

- hogy ez az érzetfölötti funkció léteznek, vaskos szerlítés: konstitutív és a regismerést is adja (az azonos).

Végül nem sejti, hogy abban, aminek semmi más értelmet az önmagam érzésén kívül nem tulajdonít, mindig egy magasabbrendű értelem forszult dekadens formájával van nó: hogy minden élvezetben elmulantja a legmagasabb szerlítést, regismerést, boldogságot.

A dialektika az elvonatott gondolkodás; az élvezet az elvonatott érzelés; az utóbbi az skaszti pólusan jelenthezik, a regismerő skarás lefett.

Az ember az érzelhető túlsugozmó sérét nem érzelei. A bűn abban van, hogy a megjelenéshez tapad, amit ő hoz létre, mert a belső tartalmat nem ismeri meg, amit az erővel, amellegel a felülethez tapad. A bűn annál nagyobb, minél magasabbrendű tartalom felszínét tartja szerlítésnak és minél jobban tapad hozzá: minél magasabbrendű eltorzulásáról van nó: ezért az erőszak kulminál. Ott a tartalom of magas, hogy életet, embert hoz létre.

Az egység, a mezetet fölcsillan és kialszik: önmagam érzésévé lesz.

Az érzeti tapasztalás értelme: az alvás maradjon, amikor a tárgyban el-

Az érzeletek hajnalása — az alvás kimozítása a tudatlól, az érzéknervi átlátszatlanság, hatás, perifériikus regismerés, egy szántsága — vagy — érzetek nomjazása.

Az érzelés (érzéknervek) megváltottsága.

Az élvezet az egy bezárádása, egy éhség felvőfolta: A lélek igyekszik fölhelteni hogy kioltódjék benne.

Minden, amit a testen át ér el a lélek, ifen: kioltódik benne. A tudat függőségét a testtől hamálja ki.

44.)

Az szkamtst föl lehet fedezni, mint a képek ádódásának formáló erejét; ha ez nem történik, az szkamt a képeket (amelyeket az ember már szelítésnek tekint) szkarja: ez a vigy.

Megúltszlanszág

A terméneti tapasztalat a kozmikus pondolhodás nem vált el az szkamti elemtől, teremtő pondolhodás ezért; a teremtettben, törvényként ez a pondolht-szkamás él: az ahar lenni minden, ami. Ömeszulama.

Az érzéknemek ezen szkamt előtt gálnak meg, ezen át, ennek kapcsolódnak öme a dolgokkal. Az ember testi működő szkamt. Ezt érzékné az ember a nemek megjelenkozása előtt, azzát szerepét a „kép" (nem csak kép) létrejöttében, nem a szant, hanem az igazat, a közöst, az áramló szkamást. Szkamtst differenciáltan csak szkamt érzékhet. Ahogy a kéz mozdulatát érzéli, akkor érzékné az áramló szkamást. A látást érzékneszt, nem a látottat.

A nemek megjelenkozása

Megúltszlanszág

A tiszta vörös. Képzetek. Fizjelni.

Az elfogadás – befogadás a hatásoltságba, amely őrzi mozát, abból áll. Megértés, befogadás: önzetlenség – adás

Fel kell emelkedni az ajándék, ajándékozás szintjére.

Az egén Kr. vitázi kor elfogadás az elfogadás megtanulása.

A megúltás megtörtént, az ember rendelkezésére állnak a képességek, a módszerek ezek kifejlenkezése, a Föld a nagy Tájében. Az elfogadás ezt jelenti: meg kell ismernem, amit elfogadás a kinál a Vitány; az ember mz ezt nem

érti, nem fogja fel, nem szavaja felfogni, mert nem szavaja elfogadni. Az ember semmit sem képes elfogadni amire nem méltó.

Az elfogadás: elcsöndesedés, becugedés, neretet.

Az új érzés ofan, hogy kifejezi magát; ebben érzés, nem pannó önérzés; a világ előtt kitárul két irányban, kétirányú népszerű és harmónia, a tölcsérszerű kint-bent szibutanciája.

Vinnaszugrázó, mint a hálza, mint az igazi neretet, nem szubszberlódhat; a művén kifejezésben élő érzése, nem az érzelmi életében.

Emberi fokon az növény tintaszaja, a terménet tintaszaja: ön-érzés mentessége: a tintaszaja fossás.

A legmélyebb érzés, amelyik nem érez semmit. A legmélyebb derűciś, amely nem veni érze magát, a hogy a napsütés nem gondol magára.

1973. márc. 15.

1.) A lét fogalma – csak ofan valaki mondhatja ki, aki jobban létezik, mint a lét, amelyet állít. Az ember funkciója a megismerés, nem az existencia. Ezért az őt felépítő erők iránya és minden emberi működése, minden, ami emberi létével kapcsolatos, ellenkező irányú, mint a terméneti világban működő erők, jelenségek. Vagy ifen irányuk kellene, hogy legyenek. – Az ember részben ember csak.

2.) A fiikai világban a működő szavat, a kozmikus gondolkodás szavatjellegű séne. Az érzéknerveh ez előtt gálnak meg ennel kapcsolódnak ösme: az szavattal értelünk: ez az igazi szavat – még ehrlantatlan a gondolkodistól: ez az igazi gondolkodis – még ehrlantatlan az szavattól – attól, amit később szavatnak

96)

nevezünk. Az akarattunkkal érzékünk, a tudatosott gondolkodásban lesz tudatos. Ez az identitás eleme. Az akarat és gondolkodás, az élet és megismerés mátrakodása a bűnbeesés. Gondolkodás és akarás iskolázása — gondolkodás és érzelés iskolázása.

Legen meg a Te akarattal: az érzelés elfogadása, ellenállás nélkül

A fej — gondolkodás — végtagok: akarat. A kettő szintézisének szimbolumai a ritmikus ember, érző ember, a lélek, mint bölcsesség szubutancia.

Nem hatás — utánzó mozgás: akarat (kozmikus akarat) szerint alsó mozgás — a „hatás" metamorfozált formája.

Én-élmény

A bűnbeesés hatása az érzéknervekre — a mai állapot nem egyszerűen ennek a következménye, hanem a logos-lény egy tettéé.

A bűnbeesés: megyilatkozának szemeik. Eredetileg a „nem" tevékenységének tapantalása, ma a tevékenység eredményének tapantalása — végül is nembenállásként, ami a hefzeállítás kezdete. A kerével kapcsolatban tudja ezt, de a kerével nem érzel, a végtagjaival (mozgásérzék). Ennek csinna a működő akarásban. Az ember a szemet közvetlen úgy érezte csinna, mint ami kapcsolatban van a működő akarattal.

Vannak hefek a fizikai testben, ahol nincs teljesen áthatva az étertesttől, akkor kellene az érzéknervek: fizikai folyamatok: az akarattól (kozmikus) hatás lesz. Az étertest vizsa lett tolva, gondolkodásnál is: hatás. Ez teszi az érzeti szilépst. Szintőben az ember közvetlen kapcsolatban

Latban lenne a hullámzó akarat-világgal. Aktuan értelme.

Tapintóneve. Belső élmény, amit kivetítünk; belső – testi értelemben. A test felületén. Eredetileg nem a külvilág intelésére vals, hanem az én (a testtel önkényszerűsödött én) intelésére, ahogy az mozgít érezné kimozgítózva a test határáig: a tapintó nem az én belső itélésére, belső intelésére vals volna. Belülről megérintené azt a hálót és önmozgít érezné. Ugyanúgy is beleütköznénk a külvilág dolgaira, éreznénk az ennünket, nem benélnénk a külvilágról, amely csakben az élmény ekben jelenthezik, nem benélnénk a külvilág inteléséről. Ugyan ütközéseket úgy tapantalnánk, mint én-tapantlást.

A bűnhesés következtében minden érzéknem mozgít értelmé, öröm öt fájdalmat – a jelenlegi állapot: megváltott állapot. Az akarat, érzelem, gondolkodás az intelésben harmóniában van: az eleven gondolkodás itáramlik az érzéknemeken, sénben fizikai hatás lesz. Az idegrendszer semlegesen működik; nem önérző. Az érzésvilágunk ennel nemben...

A testet nem így inteljük, érzelem szinnettel. Különösen ha nem érzéknemen it inteljük; nincs kizárva, mint az érzéknemeknél az öntörvös amóriós elem. A test antvilás érzéklése. A testre hatunk, hogy a lélekben érezzünk.

~~A Logos inkennem~~.

Minden érzet, a világ: belső élmény. Kivül: nellemi világ ha az intelő a testet elhagyja; belenk hatska: érzeti világ. Az érzeti világon gyullad az öntudat, ha egyen nem beállok a világba. Ez az érzéknemek önzetlen működésének köszönhető: Logos inkennem

48)

1973. márc. 22.

1. Az eltolódás

Bünbeesés – egyetlen fa eredetileg – az érzéknervekkel történt változás.

Az első és fő érzéknervek tanítása.

Az értés képessége előbb, mint az aktivitásé (gyerek)

Az érzéknervek megváltása: felegyenesedés – az Énnek közvetítenek mégis – Bánni történjék is, az én jelen-nem-léte az én jelenlétének kezdete.

„Az érzéknerv nem arra szolgál, hogy az érzeti tartalmakat közvetítse az érző lélekkel rendelkező ember test számára, hanem hogy módot nyújtson az Énnek ezen tartalmak felfogására, mint az érző testiség és a világ között már létező relációk felfogásán: ezek a relációk ugyanmak az én jelenléte nélkül is, akorjan az állatnál (Manuele 47)"

A vinnfordulás a megváltatlanságba.

Életfunkciók. Lépés: az organizmus elhanyítása: erősebben lélekmük, több O_2-t – Wohlgefühl

Hőfogyasztás: erősebb égés, elégés.

Tipfilkorás: szín lenkódás

Kivilantás: rendben

Megtartás: lenkódás, csontosodás – jó érzés (később szelőrés)

Növekedés: diskontinuitás nélküli csúcs, érés, nemi érettség

Reprodukálás: nemzés, külső, nem önmagát csak.

Az életfogyasztás megváltása: szimpátia – antipátia közöttség felsoldása. Bevéd objektivitása, ami nélkül az ember csak belső egy étvegből tudna hangot adni, a testi fogyasztást tejemé ki, azok érzetét, indulatsorsak.

Az életfolyamatok fizikaisága: típlélkozás – lenyomtatás pond – Kürzetés. Földet egyél

Az Én bűnbeesése. Az ember nem képes érjét a pondolkodástól, érvéstől, akrútól függetlenül tapasztalni. Nem önmaga (lelkiség ének) nézője. Az Én elmerül az antiltestbe, azonosul a lelki funkciókkal (korok) átéli nemcsak nemléti – hogy az elmerülésben ne vesszen el teljesen, kap egy túlerőt – egoitás –. Nehi vannak pondolatai, értelme. Tudta vám, hogy a pondolatok kívülre vannak, hogy tehát a pondolkodást nemlétnie kell. Megvárta vám, mig adódik a pondolat. Ezért az értelem nem mértéke a vesztésnak. Az emberi szintváltest centrumot kapott arra, hogy az én belemerült (állat – csoport én). Önérő lett, nem érző.

A lelki funkciók harmóniája – bevéd objektivitása: hogy kütső tárgyakat tudjon szakkal illetni

IV. áldozat

2.) Elcsöndesedés 1.) Csodálkozás: fölfederem azt, amit nem értek – mégis meglátom. Biztos kiindulópontja a megismerésnek, itéljetés, ami nem ebből indul ki, ebből a nem előérzetből.

2.) Tintelet a tárgya (pondolkodás) iránt, amely „nagyobb" mint a pondolkodás – ez csak kezdi érteni a mélénül nagyobbat – nem szakad el a valóságtól. A másik ember: ennek fok titok idegenség.

3.) Harmónia a világ törvényeivel: érés, vágás az intuitiv meglátásra, az itélet elvetése kefett, ami az intuiciót akadálozza. A dolgok benéljenek.

4.) Odaadás a világ fölfásával nemben, beleegyezés. A pondolko-

dás az ember nevelésére vels.

3.) Testben. Akkor, hogy a test a maga spontánsága nemint éljen, a gondolkodás el kell kötődjön tőle.

Nem ankázis

Az élvezet megváltása a tudati autonómia vele nemben: tudati tény, a test szétszéjével ~~ka~~ produkált „külső" történés a tudat számára.

A tény a gondolkodástól ben tény, mozgásiul teni azzá. A mozgás, megismerve és bútokoka, meghogyja a tényt a maga autonóm folyamatában: továbbra is a gondolkodás mozgása marad a maga alakulásában: mielőtt tényszerű lenne.

~~Az egoistikus~~ Az egoistikus képzet (elképzelés) – minden ez teni a test azzá, ami. A tintának minden tinta.

Az isszujiszág tapantalásában, bátásában az isszú élete kezd folytatódni a tudatban: a benne alvó nellemi erők nem-okasott (alvó) állapotuklól föltámadni törekvenek. A tudat azonban elzárkózik ez elől az élet elől, nem viselné el: a föltámadás kulitások értelése elől (tudati lélek), az érzeti lélek érzet-értelésen és alakult képzetalkotása nyújtkozik. Szétső esetben élvezetté degradálja az értelést. Az isszujiszág élete egyszer élet „kint" és az emberi tudatban: már érzetként is az isszú a tudatban jelenik meg. A tudat nem engedi metafizikailag tovább élni, mert nyugtal szorzakodik önmagam érzéséhez.

A tinta értelés: a vihárban működő akant nemint „akarni" utánzó mozgásban lenni és ezt a mozgást értelni. Mozdulatlanság, isszú, fiúhi test. Mivel az értelés kettős, a vihár eleven, mely, nincs, hanyó sénét elmulantja: igazi arcát. A törvény külső jelenik meg: a tinta értelés előtt a tárgy kibontó életeként.

Heroizmus. Nem elég a lélek odradása, iskolázása, ~~[illegible]~~ mint egyhoz: a nellem is immanens

Aiszág a hiszúgyal: az ellentétes mintézis. Grál. Egy fa

A kinti tényeket úgy oldom fel a varázs alól, hogy bent tenek ulamit: mert nincs alapjában kint és bent.

A világ sóvárgyon várja ...

A hideg heroizmus.

Öntöm 115 Élvezet 115

Tér és idő 113

A világ: képzetem – az aversiós szituációk is.

Mozgáskényszer és gyorgalom, elcsöndesedés.

Az élvezet (fordítás) Ásvány és élő 115

A fordított mintézis: a gyűlölet önmetartó ereje.

.07-3. múl. 20).

A tiszta érzelés (előző oldal). Tulipán szorok lenni: ...

A tények, szituációk és feloldásuk: bent. Alapjában nincs kint és bent.

A világ, a teremtés sóvárgyon várja ...

Nem lesz nagyobb a világ.

Hideg heroizmus.

A külső és belső – térbeli és időbeli helettesése.

Tér és idő 113.

Mozgáskényszer és gyorgalom, elcsöndesedés.

A tiszta érzelés: az szorat és gondolkodás mintézise: a szeretet

A fordított mintézis: a gyűlölet önmetartó ereje, a hiányok szerinti önmekapcsolódás, nem adás szerint.

Élvezet. Az érzéknem működése önmagában nem idéz fel érzéseket, hanem az érzben ihletként megfogalmazódó tartalom idéz fel érzéseket. Ez az élvezetnél nem így van: az érzés közvetlenül az érzethez kapcsolódik – autrális tudatsík –, ahogy valamiben ingyenesség szerint közvetit tartalmat, mert vagy nem érzéknem útján érkezik, vagy az érzéknemet ifenkss nem.

52)

érzéknevekent használjuk.

Az ihlenet: fordítás.

1973. ápr. 5.

3 tett az egben — nem tudunk sóluk, a negyedik a Földön.

Időnámítás. Ajándék. Amíg nem az emberen múlt, elfogadta.

Az ember, mint ajándékozott — semmi sem volna.

Semmi sem az övé. A testi funkciók sem, a tudat sem.

A tudat: anyal, arkanyal, arché — az eleven gondolkodás hordozója, a gelvinspirátor, a konzellem.

Barbár — aki nem tud gondolkodás.

Az istenség képe, amíg az ember fölér. Az istenségben egyek az emberek, ~~amennyire~~ akik egyek.

A csúcsán -isten; ember minoltába: emberszhtifok.

Az ideafonás, a teremtő emberőskép: a gondolkodás egyén, gelv, korfölötti — emberhez tartozó - eredete: egyben a Világ eredete. Csak az embernek van világa. Az igazi emberszlik a Földön, az istenember, előélés, kivezhtkozhtása az Istennek.

Az individuum - tudat, mint késői. Verbomú. Ma önmagáért áll az ember verbomút. A létért vagy kiszolgálom. Szolgálat. Mt 20,28.

Az emberi közösség — nem csinált — az emberi méltóság. Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok köztük Mt 18,20.

A bűnösökben is jelen van. Elvenőben az emberről vagy tudat — ma is.

A hulhatatlanság elvesztése, nem volt az emberé, csak azt ventheti el. Az egy fa, amelytől — mivel — tiltani

hellett. Az inadekvát – bűnös – ungismeréstől lett az élet fájáció, amely körül csak a tudatban, – a Földön van, itt, csak elérhetetlen. Az Édenen kívül.

Élvezet

Az élet üldözése – a világ ungeretése – a magyar érzése, a gyűlölet neretése. A harytartás.

Meglátik, hogy mertelenek 1 Mór 2,25 – 3,7.

Az énlelés: tulipán zharok lenni, tulipánt zharok, tulipán zharok, tulipán —— tulipán zhar, tulipánná zhar enyem. Ünik az ember az zhantba és meglátja saját elhulását.

A teljes kommúnió: teljes énlelés: meglátjuk az ő dicsőséget – tanúkisát (a látás a tanúkás), mint az Atya egyszülöttjének dicsőséget: a világ kimondójának dicsőséje, az eredeti nem dualizált világ, teljeset, teljesen adó, tapadást nem igenlő, úgy nem tapad hozzá ezért, sem félelem, sem kizárás, a teremtés szándékozó világosszága: eleven, élő, életadó Látás. Kr. a lehetőség adója, hogy az ember átlásszon magát, nyíset, kosát, Kr-t. az Embert – anyagolat itélhessen. Földi alakban: magán véve a világ bűnein. Jure istennek annak Bárnája ...

Az alsóbb terminet megváltása – minden differenciálódással járó bűn tartozás fölöldása. Mithras ledöfi. Testtélőre magán ölti. Amit sejen 3½ magnak hiszik, lehozta a Földre. Eljött alba, ami áltak lett, ami elkülönült: a test-be.

Az új parancsolat.

Ahogy ő neretett: az ámlás, a hűtlenség, a vinzantsatás előre tudása és előre megbocsájtása: ofan átfogó ölelés, amely egénen adás, adáslan élés. Az emberben intuíciósan jelen van a

54) legnyomorúbb erő, ezért elhárítható, vinnyúzsítható. Az nem lenne meg, nem védekezhetne ellene.

(Kilkutábbi) Az nem képes elfogadni, mert rendelkezik vele, amélkül hogy tudná.

Husvét: a csőd, a nem elfogadás.

Az rajzolók vagy hegyelem elfogadása éppof nehéz, mint a megbocsájtásé és az ahodáj is azonos: ha tartozásom elengedik, nehem is el kellene engedni magam. A Husvét nekünk nem példa: az elfogadás mozdulatot kell megtanítsa.

1973. ápr. 12.

1.) Az élet fája. Egy fa? 1 Mór 2,9; 17; 3,3! 22;

Addig nem volt tiltva, csak ip (kerét kinyujtva) nem ehet belőle.

Jel. 2,7: a jözelmesnek ennyi adok az élet fájáról, mely az Isten paradicsomának közepette van.

A kiüzetés az igazi Földről: az imaginatív megismerés vilajából.

A lélek keletkezése: a nellem fogsága és vinnyúzás az istenek vilajába: a megismerés vilajába, az Én vilajába. Az istenek, a nellem

A nellem

Az ember = a körzepete. Levántja magával a magam érzése vilajába.

A testiség világa, a szenny, a terméret, a teremtés sóvárgása.

Az isten fiainak kinyiktkoztatása: a teljes érkelést.

Az ásvány, anyag: a nellemi forma néttörésélől, olvasatlan és olvashatatlan: szöveglől gyűr, nolozlól mánvány. Az anyagi "élő" forma néttörésélől is anyag lesz: így lesz az élettelen anyag; ez nem hulott anyag; az "élő" pontulászkor még egy fokkal lejjebb csúnik az anyag, de kisugárzik, fölnabadul az idea, amely az élőtt tartotta.

~~2.) A Tudati változás. Lélekrétegek 86. 97.~~

2.) Az ismeg tapantalásban, látásban az ismeg élete kezd folytatódni a tudatban: a benne alvó nellemi erők nem-okarott (alvó) illapotukból föltámadni törekednek. A tudat elzárkózik az elől az élet elől: nem riselné el: az énlelés az én hefett az önérző lélekben áll meg: a föltámadó kvalitások énlelése elől (tudati lélek tud a kvalitásokról) az érzeti lélek (mai) érzet énlelésére és abutakt fogalommal történő képzetalkotásán nevitkozik. Szélső esetben élvezetté degradálja az énlelést. Az ismeg ismeg élete egyszerre élet „kint" és az emberi tudatban: már az érzethint is a tudatban van. A tudat nem engedi metafizikailag tovább élni önmagábban: végjel szorankodik önmagán érzéséhez.

3.) A megváltás: a bűnbeesés ennes következményeinek feloldása, ha..
Remeteség: nézzétek a paradicsomi embert — vinchúzódás a bűnbeesés következményeitől, az élettől.

4.) Lélekrétegek 86.
5.) " 97.
6.) A magasabb és az alacsonabb

1973. ápr. 19.

1) A megváltás — a Föld értelme. Az emberi tagy — a Teremtés gondolatának gazdái. Bolygók, Nap.
A Föld és a Nap vinaga. A Napon nincs éjjel és nappal: elsenlét és szás; a földi lég belső fénye; a világosság nem jelenik meg a sötétségben, nem jelenik meg egyáltalán. A Föld tudatállapot.
A fejlődés irány: a nolásis tudat: Nap. Az ember belső napja.
Az egén bolygósrendner: Állatöv-ből (nellemi lények sajza, vinogyhé): a bolygófejlődés dajkái. Saturnus gyűrűje: átfogó ölelés.

Krook

Bolygó Nap-Állatöv: Teremtés illandóan. Föl és lenülő erők: a fonnák

56)

nittösésélől, pontulásélől: emberízű kosmos.

Az ember mindent kap: érlelés, fejlesz... tudattartalmak, lelkitartalmak kiválról, a dolgokrak ott kell lenniök. Nem teemt, csak a szüvenetben és a megismerésben.

Az ember öneadása: Szturmus ----- Föld: én; Manas: egy lég

Benne Élet volt... Ajándékozás lejek: önmagukat áldozás lejek. A Bárány: Élet et áldoz. legelsőbb nem

Bünbeesés értelme: tükrözött tudat; mult: a tőlem fujjetlen érleleti világ. A nemek megjelölése – kifelé. A nellem felé becsukódott. Oriris homú története. A nem és a fény – Schopenhauer és Goethe. A fény – amimilíció a szövejben – látás az emberben.

A magasabb és alacsonyabb vizsgá. 97. A tőrdéj 99 A vilájosság. 118.

~~A mágy~~. A Megváltó várása. Éji történés. ~~A~~ Ime Isten Báránya... ahi ....

A csodák, a közvetlen élés. Nem földi cél, eleve. Az előre tudás. Mert az igazi Föld nem a gondolt, hanem is a látott, hanem a jelen világ. A gondolt a kiszétőké, a gondolva látott is. Ami pozitív impulzus, sorem jön a földi-rétjig, csak az elevenrétjig. Onnan működik.

A mag. Bizony, bizony mondom néktek: ha a földbeesett gabonamag el nem hal, csak egymagy marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. „Nincs itt". Ami nem sikerül a Földön, – más miatt – éltető erővé válik, akár a pontulás formá, akár a fejdelem: a névtelen nevedők, nevtek, Jeanne, Huz, Bruno fejdelem, mint minden pontulás nétsugározza az idea-erőt az érzetfölötti erőtérbe: mint a g. M.

Pál: az éternfiúban él, az eleven Földön, az eleven gondolkodásban. Isten volt? Ember volt.

Az ildozat: a gondolat kilila [illegible] amint körönséges életnek nevezünk, a gondolattal az egy is fölíldozódik a koncentrációban — minden mozdulat alapja.
A mult szilajban nincs metamorfózis; a Föltámadás a metamorfózis eleven szilajba veret. Az a Föld nem élett, az erő az elevenséghez gondul.
Lehet, hogy az egész Föld az eleven gondolkodás sikjai ő torzibb.
A Feltámadás nem lehet szándék: csak az Én alósíthatja meg.
A közgeretben él: a megismerésben, amint át a Földet látjuk.
Az ember eleven gondolkodásában: ott kilikozhat vele. Körülveni a Földet, második állócsillagövként, ítélelve tartu, a Föld Saturnus-gyűrűje.

1913. ápr. 26.
A Föld Saturnus gyűrűje. Az emberi megismerésben.
És láttuk az-ő dicsőséget. Arcról arcra. Mózes. 2 Móz 3,6; 33,11 — 4 Móz 12,8 — Illés 1 Kir 19,13.
A második termetés az emberi megismerésen át.
Legyen meg a Te akaratod.
A metamorfózis megvalósítása a Földön: minden változatban; a metamorfózis a csoda.
Az igazi Föld: 3. 2. 1. Ég; igazi Föld, Paradicsom, éteriség — nem tapadó lélek. A régi Éden. Mai tudat. A Föld → Nap.
A magyarok és [illegible] 97
Tőrvég 99.
A szilágosság, ha nem vernik éme, ha nem válik tudatossá, terméneté válik, automatizmussá az emberben is. Alás szilágosság a terméneté, az ember úton van akkor, hogy terméneti lénnyé váljék: az igaz. Ez van fölső és alsó nem-gondolkodás; a fölső az eleven gondolkodás.

58)

A vilý képe, lítnati képe van az emberben, nem kényszerítő, nem hatás. A terminet, mint öntörvélet, nemvedéf, temperamentum – kényszerítő, hat rá. Az ember azt tekinti szerlitésnek, ami hat rá; nem a követ, mint képet, hanem amibe ütközik, amit megfoghat: ami testi minsltára hat, amellyel azonosult, ofan szerlités, mint a test. Nehz a megismerésen át tartja szerlitésnek, az ember nem a megismerést tartja szerlitésnek. Az értelmi lélek korábban senki sem gondolja, hogy ő test.

A vilý szerlitész el van ányéholva.

A kütső kényszer belső kényszerré alakult – a megismerés kivált ebből és mé megvan.

Az elképzelés a Föld kezdetéről és végéről. Értelmetlen történelem. Az emberi közép.

Recht verstehen muss der Mensch, wie der Gott durch den Menschen gegangen ist mit dem Myst. v. Goth.

A poly. történés a mindszig nemponttjéhel: nélkülte kényszer, antik vilýkép – mincs mimítésla véve sehol.

A megértése a megismerés megértése.

„Ahi nem akar gőzni"... megismerés. Legy jó!

A mulatás képe kontemplálítlanul ...

A kerenthalál, a feltámadás. Ezer Angelus Silesius vers sem terni. A legkonkrétebb cselekvés: a megismerés: mert létrehozó, szigít létemet, a vilýét.

1973. máj. 3.

Látszat-világ – nellemi tartalma kiszürve – a szabadság lehetősége volna.
Ugyanakkor az öntönvilág, reflexek, automatizmusok kényszere.
Az elképzelés a Föld kezdetéről, véjéről: az embernek nincs hefe benne. A régi elképzelések: kötelező erővel.
Az érdektelen világ. Értelmetlenség – a világ értelme iránti kérdés.
A cifrázat: művészet, etika, jó, nép, igaz, társadalom. Értelmetlen történelem.
Az érdekes: ami velem történik: a „nekem jó".
A Földfejlődés közepe. A mintérium ugértése: egy nagy kérdőjel.
Nem kényszerítő, nem érthető. 14.
Az ember nellemi lény: ugismerő. Akció nellem, míg ugismerő voltára rá nem lát: addig a ugismerést is „kapja" – mint a világot: ez a kapott ugismerés.
Az abstrakt gondolkodás is a régi Erpantalás monadrágya.
A Felejtés: Ahrimán; világképe. A világ: adódás.
Az Emlékezés: Lucifer; az alap, elválasztva a Földtől. Ugismerés nélkül – ez a Logos.
Zárnos a mondásra néz: Kezdetben ...
Az idea-struktúra ugrátása, a dolgokban, az eseményekben.
A ugismerés az elválasztottságban, a kettősségben lehet – egyben a mintézis. A neretet is: a kettősség alapja. A belső kettősség. A hit.
A neretet története. Ugismerte Ádám Évit ...
Ami nem ugismeréslől történik, önzésből történik.
A ugyúltás példázata. A válítás a Feltámadás.
Intuíció és eros. Képzetalkotás — neuzáció. Minden képzelgés érzés-minceretű.

60)

1973 ápr. 10.

Az elvilantatlan, dualitás nélküli világ (az ember egységes mely), a pszeudos megismerés, Világosságban élés: a nellem tapantalása: az istenek séji tapantalása. Az ember nem ismeri a megismerést, csak a világot, mert nincs külön a világ és az ember, ezért a megismerés sem tűnik föl, mint öneksötő. Az istenek a tudati adódások vaskos, érzékelésnemű tapantalása, nem külön a „világtól". Ennek emlékе az intuíció.

A kettősség, elsötétedés nevepe.

A nolánis tudatot a Földön kell megnevezni, itt van csak nappal és éjszaka, sötétség és világosság, amely a sötétségben megjelennik.

A Föld, az érzéketi világ annyiban objektív és tőlem, megismerésemtől független, amennyiben mult – mult megismerés, elidegenedett.

Ekkor szükséges a bűnbeesés, a kettősség, a tükrözött tudat.

Az egység, világosság egyetlen tudatos emlékе az emberben a gondolkodás.

A gondolkodás: tudatosság, áttetszőség, nolanitás. „Lélek" klages.

Eredetileg a gondolkodás szóját tapantalása is: gondolok ukmit és tapantalom, tudom, hogy azt gondolom. A séji, kívülső jövő gondolkodásban ez meg van: nemcsak világ, dolgok, tárgyak, hanem a világ ideája, nellemiszége. Eleven képek, a világ benél és akar: vonatkozik az emberre. Az: közönbös világ.

A tükrözött gondolkodásban a gondolt tapantalása van csak meg, halott képek. De a tapantalt élesen különválik a tapantalótól: a halott az előtől. Az ember szójátja lesz ez a

tapantalás. Épp ezért, mert a tapantalást sajátjának érzi, a tapantalást magát nem látja, nem éli át, nem tud, sőt igazán: csak következtet rá: nem áll kívül a tapantaláson, nincs alatta a tapantalás istenni misztának, a világ istenni adódásának – a tapantalás nincs sajta kívül, mint séjen. Isis nincs.

Ezért a koncentrációban előnös kérhetjük: érzeveni az idea-elemet a tárgyban (amivel az séjen tudatosan, szubjektíven egy volt, mi nem-tudatosan, szubjektívnek gondolva egy) és ennek meglátja belőtt misztában a gondolkodást: ezt akarni kell, szabadszíjból, hozzáérő nélkül. A tudat, aki látja belőlét: él, önmagy szerbitését tapantalja (kis beavatás), egyesült az akarattal. Tudja, hogy a tapantalás, a megismerés: lét, az igazi lét, – nem akar mást. Dante vágya.

Éji lélek átlátása.

A séji embere luciferi bölcsesége. Az akarmáni tudomány.

A tükrözött gondolkodásban az Én jelentéte.

Nem akar mást? Az érzésvilág polaritása. Az érzeti öröm, amelyről nem tudjuk, hogy a lélek tapantalása – tárgynemű, kívül, a test öröme – nem vesszük érze, hogy a lélek öröme. A test erőhöz. Erőhöz: érzékszerv. A dolgoról nem tudja, hogy tudati. Nem lehet az érzést gondolkodással tapantalni. A magyar érzése mint belső öröm – nincs más öröm.

Sem a lelkit, sem a nellemit nem közvetlenül tapantalja a közönséges tudat, hanem a testen át. Érzékszerv.

Az érzetiről kiderül, hogy szörődés. A fogalmak: érzékszervek a tárgy irányában. Az magyar: nettőt forma: valamiszek az magyar,

nem önmagában

Az öröm, az érzeti, mint érző öröm az érzésvilág anyaga: önmagában vett anyag. Az értelés-gondolás nem-tapintálása adja az érzeti világot; az érzés nem-tapintálása az érzett érzelmet.

A tiszta értelésben, mint a koncentrációban, az ember az idea-elemet leválasztja az érzeti tartalomról. Idea: képzet és érzet. Nem gondolja (mert nem is tudja gondolni a termeneti tárgyat), hullyatag tudatosságjal hagyja működni. A még koncentráció sikján: szacsk nélküli gondolkodás sikján.

A tiszta öröm: nem a közönséges tudat dolga. A megismerés öröme: tárgy nélküli: az átváltozásé, nemlételeni, a jövő öröme.

A Világosság jelen van az emberben, számos jele van. Ha az ember nem veni éme, nem válik tudatossá, csak kannálja, terménette válik, automatizmussá; dés világosságjá, mint a terménet, az ember átok van ekkez: energiben igaz minden laissez spekulálás világnézet.

Az embernek, ha meg akar maradni, ha ember akar lenni – ezt akarni kell – tapintálnia kell a tapintálást. Azelőtt az istenni tapintálásra nézett (5); ma asonos a tapintálással, az istenséggel, ő a tapintáló. A másik oldalról kell a tapintáláson kívül kerülnie, válítni, felülről, Isissé kell ismét válnia. Ennek kell vennie végre, hogy az istenség átment az emberen.

Nincsen racionális gondolkodás, nincs emberi érzelem, sem dialektika, sem teológia, amely számot tudna adni a Logos-Mintérinmről: a tükrözött gondolkodásnak nincs nánya hozzá, nem képes fölemelkedni a földről. Bármilyen formát ölt, nem tud eljutni a földi tapasztalás igaz értelméig és az ember reintegrációjának értelméig.

A tükrözött gondolkodás, amennyiben dialektikus vagy teológikus, nem lehet tudatában tükrözött minsltának. Hacsak nem ismeri meg a szoláris iskolázás művénetét, nem veheti érre, hogy mozgása ofan szintű, amelyen a szükséges kifejezésmód már szembeheferkedés a Logossal akkor is, ha fölismerni vagy interpretálni véli a Logost. A dialektikus gondolkodás csak úgy lehet a Logos mhíje, ha igazi iskolázással fölvegismeri rajzt formális meghatározódísában a hulílít és tiszta formaként való föltámadásának titkát.

A mintikusok és neutek kora elmúlt – egyszerű képesen voltak az Istenséget az érzészilágban fölvennima már a Szolaritás mintérinmihoz nem ér föl emberi gondolat, akármilyen nemes vagy mintikus

vagy tudós: az ember csak a gondolkodás szolá-
ris elemétez közeledhet, ha a gondolkodáslan az
Én odaadása él: ugyanaz, amelynek kedeti, de
nem-tudatos kifejezédése él a vilig fizikai-logikai
kutatásilan.

1973. máj. 18.

Az istenség átmenet az emberen, de az ember törlődik is a régi módon viselkedik, fölvéve és használva az istenség erejét. Keres – kívül vagy belül – mindegy, mert a keresés a kívülön is, a belülön is kívül van: az ember igazi szférája.

A képek megfelelése ma (mivel) és régen ennek bizonyítéka, a hegyszel vagy élés a realitás.

A régi ember fölnézett a Napra. A Nap minden megismerés, érzés, érzet forrása: a világosságé – és minden világosság. A megismerés, utón az ember belekerül a fejbe, a Napba. A Napon túl. A fizikai Nap megszabadíforra, hogy a nellemi napot inteljük. Az igazi Világosság, a Nap túlsó oldala, az igazi arca. Glória. A Vitéglélek, a kozmikus gondolkodás, érzés, szabás bérsamlása a tudatba, az alsóbb létek mozgásai helyett.

A régi teológia a fogalmait nellemi tapasztalásból merítette – ennek tudatában volt. Az az érzeti világra néztek, látták a dolgokat és tudták, hogy ott vannak, de nem ismerhetők meg anélkül, hogy a nellemi világban átéltekből származó fogalmakkal világítanák meg őket. Akkor lesz csak valami az érzeti világból. Kategória-tan. Az érzetivel tisztán nem tudtak semmit sem kezdeni. Alkalmazták rá a nellemi tapasztalást. Pl. az állatvilág teremtő erőit tapasztalták és alkalmazták az állat egyedre. Ez volt a kimpa a sötét szobában. A Logos Földre nállását is nem a Földön tapasztalták. Az érzeti a nellem kifejeződése. Az érzetiből kiinduló tapasztalás, összekeresedve a két szféra.

A spagirikus műnemet a koncentrációban, a tiszta érzésben. Ezt látom, ezt gondolom – ennek a hűtőrbegtenésnek meg kell előzni. Az atomot el kellett látni mintikus adottságokkal, hogy az anyag a tapasztalható megfejtik sajátságai megmagyarázhatók

64)

egyenek – amennyire. Önmeghevenve a számított és tipantalt, extrapolálva. A technikai gondolkodás, mint ideál. Kívül az emberen, az az erőséje.

Régen az ember veleélt azzal, amit tudott. Vele-élt: a tudat követte a megtudás (adódás) útját. Művészet.

A régi tudás tudott arról, hogy az megmúnik, hogy az ember szabad legyen. A mechanikus, hatott vitágban megtalálni a nellemet. Hol van? „Nincs itt."

A régi ember nem fogalmakkal, képzetekkel látta, érlelte a vitágot, mást vitt az érleléssel szembe. Azt, amit a nellemi látásban látott: a nellemi lényeket. Ezek ideaszerűek (az a kisértés a miton és ellismagyarázók sérére). A bennettek ezt látták, hűtön az érlelt vitágtól, a többiek sejtették – ezért volt elfogadható a látók tanítása a számukra. És ezzel látták a vitágot elevennek, benélőnek, zhavónak. Nem antropomorfizmuslól, mert az emberről nem volt ifen, sem valamifen képük. Nem tudták, hogy az emberre jellemző, hogy benél, zhar, mert szemtük a vitágra volt jellemző és az ember is vitág. Nem az embérenek tudták a gondolkodást, érlelést, megismerést.

Az azt látja az ember, amiher semmi köze, kutató, amit technikailag meg tud utósítani. Régen a morális impulzusokat a vitágból hozta, ma az képtelen gondolat. A hatott vitágban az ember önmagából, a tiszta gondolkodásból merítheti morális impulzusait. Az önmagát megszagadó gondolkodásból.

A két alapkérdés.

A régiek hipcsolatban álltak az istenséggel, azaz kutatva tapasztalták a közvetítést, közvetített nélkül is. Tudták, hogy a vitág ider nélküli. Belül megtalálom az istenséget, kívül

nem. Ezt a világot nem az istenek alkottik. Bűnbeesés. Ez nem az a világ. Ezt a világot az istenek nem akartik, nem akarják: elpusztítják (a világ „bűnösséje"). Mégis ebben a világban kell az embernek önmagát szabadságát megtalálnia, úgy, hogy ezt a pusztulásra érett világot ismerimeg.

Kiserlet, hogy a nellemtelennek látott világban nellemet vigyen, hogy a világot a nellem kifejeződésévé tegye.

Művészet a pöszöknél, a világ mentése; kultusz. A tiszta érklés a term. tud-ban van.

A term. tud-os minteriumok. A minteriumanalis. Technika, mint átalakítás a nellem irányában.

A kultúra nem aktivitást kiván, nem ad. Ahogyan a „tartalmak" sem adnak, mint sejen, amikor még tanítás lehetett, mert a tartalmakkal az ítés is adva lett, felfogva lett.

Hogyan lesz? Az ember a pusztulásra ítélt világban. Ebben az ember azzá lesz, amit megismer: mechanizmus, anyag. Ha az identitás ereje a gondolkodásban (a megalkotó erő) nem lesz tudatos, az identitás azzal valósul meg, amit „megismer". Amivel azonos lesz, az ő teremtménye annyiszis: az érzeti világ. Kiírás: Werther, Beckett.

A Messiás a bevezettek számára az istenségvolt, aki a Golgotháni átment az emberen, a Földön. A Föld az ember. Az istenek a műletést és kitelt nem ismerték: ez az ember. A Földet nem ismerték. Az ellenszáf a szabadságért. Ez a lehüldött istenség a Megismerés magyar ne keressünk más nevehet: az Isze. Az ember ezzel is sokomú

Pos. vilhet, nemcsak a poszal. „Post egyél". A megismerés a Földre költözött: az istenség.

A technikai gondolkodásban az ember minden emberit lesak, kivéve a tiszta gondolkodást. Ezt kifejlenti és kiírhati a Földről, a technikai területről: ezzel emelkedik az ember,

66)
Technikai gondolkodás
Ph. d. Fr.
h. 121

ennel vini a Földet az Égbe. Ezzel értheti meg, amit a technikai gondolkodás nem érthet meg: a mületést, a hulált — a kettő mintézisét: a megismerést magát. Mert ez belső hulál, belső ujjá mületés. Kúrnog és Husvét és ismét. A gondolkodás önfeladása — a kontemplíció.
Az Én: ausmagen odaadása.
A jövő örökre és a mult fájdalma.
Belső ez a hulál és föltámadás?
A világfogmat, hogy a világ Világ lesz: megjelenik bennem. ennek tudatosítása
A világ szerint objektív, mert az adódás ereje az amberben van, nem a világban többé. Mindenfajta hordozói vagyunk az istenség erejének.

A Föltámadott tanítása: a Föld. A régi tanítás a Föld előzmegeiről, luciferi lökseség. Term. tud.

1973. jún. 21.
Miért? Semmi nem az enyém. A szegénység fogadalma.
Mit teszek „nekem"? Az „igenjek" — az érzésvilág igenjei.
A kegyetlenség, az ajzemivitás, jól odamondok neki, hogy fájjon — a fájdalom okozása.
A bépítés: meditatív megismerés. Ez nem vagyok én. Ez örökre, de fájdalmas. Mert mi marad? Félelem, hogy semmi sem.
A megismerés rhadífa: az odaadás a test felé, a világ egy darabja felé. Enköz, templom, lakhely, sátor: nem a magam érzésének enköze. A morális út. A közönséges tudat erőlhödése. A sossz ujjáteremtése: natmam expellas...

A megismerés nerepe. Lehatolás a megismerő charatig.
Az egy-fáig, kicsiben.
A gondolhodás tükrözöttsége. Valamihoz: adódás, nellemi
látás: a működő idea vagy gondolat látása. Tudati primer-
ség. A Naphirálás. VILÁG; világ és ember; Belső Világosság.
A tudati primerség: elpirulás, elsápadás, megértve, minől
van szó — a megértésnek nincs szüksége az elpirulásra.
Reflexek. Észlelés — akkulás. Nem az értés hanem az érzés okozni.
A gondolhodásban, a tükrözöttségben a gondolhodás moz-
gatja az organizmust és az organizmus okozta közvetett
megismerést tapasztalják — ez a tükrözött gondolhodás.
Az intuitív elem: közvetlen. Csak tükrözött gondolhodás
nem lehetne: a gépet programozni kell. A gondolhodás hatásá-
nak megismerése. Az önbudat lehetőséje: a tudat látja a
tudatot — szembenáll vele.
Az önbudat megvalósításának útja: a nem szembenálló tudat.
Csak a gelenben. Meditáció. —
Az embernek kell az intuicióhoz jutni. Minden embernek.
Mindenki képes rá. Véthesik, aki nem teszi. Tud róla és
nem teszi. Nem adja meg, ami a vilagé: véthesik a
szegénység fogadalma ellen.

73. jún. 28.

68) Az ember arca – öröhött adottságokon túl – kivésődik. Ami kivési, a fejdelmek, amik értek. A meg nem érdemelt fejdelem. A határeset: a serlizmus.

Az idea tapantalása a koncentrációban – aki ezt nem ismeri, alighe éti a következőket. Értheti intuicióul is.
Az ember azt kiszi, hogy tud gondolkodni. Az a gondolkodást nem tapantalja, menthetetlenül nem-gondolkodik, a gondolkodás a magyar érzése vagyának a volgáletik kerül. Jónándék, nemes cél – és önmagunk érzését volgáló indítány. Ah pitsunk egy csütetet, én lenek az elmük.
A hullás: a „nem", amely igen; és az igen, amely nem.
A mítosz – amit nem értek, amit csak nominálisan értek. A tintítalanság: a nem saját szivájú értett.
Minden lelkesedés, ami nem a gondolkodásból indul ki, nem lehet más, mint az egy lelkesedése önmaga iránt.
A tapantalat: néhány hónap.
Hogy hol tartok? Mikor kell kérdezni. Miről lehet megismerni.
Amíg fontos vagyok, vagy vélemégem az
Csak adni lehet, nem igényelni, nem követelni. Az ön fiadatom, hogy adjak. Semmi közöm hozzá, hogy a másik ad-e, szinonoz-e stb.
A serlizmus: az egyitás abszolut mozdulata: bennem nem lehet hiba. Ami adódik, az ofan, amiszerinek látom, érzem, ebben egy pillanatig sem kételkedem; mindent értek igy, ahogy vagyok. Ezután jönnek az igények a másikkal szemben. Szeretet, bizalom, hála, megbecsülés – mi közöm hozzá? Az, jól csinálom.
Az elfogadás: hi vagyok ilami? Adj belőle többet.
Ahol eleven gondolkodás van, ott az eleven gondolkodás tapantalása; ahol az a tapantalás, ott a szeretet

Gral

A neretet nem a testiségben, a végtagrendszerben tornul el és válik önmagunk neretetévé, hanem a tükrözött gondolkodásban. Ezért a neretet ott van, ahol a tükrözött gondolkodás tüllépése. Ahol pedig neretet van, nincsenek problémák. Ahol neretet nincs, ott rendszerint sokat beszélnek a neretetről. És másképp csekkenek a legközelebbeső emberekkel szemben.

1973. júl. 12.

Az ember arca .... A fájdalmakat elszámoljuk; a megbocsátás, az alázat, a negység, az elfogadás mozdulata.

1 — A szelizmus – a mítosz – faragott kép. Ne alkoss képzetet, amit nem tapasztalsz.

Az igazi szelizmus, amely nem a körvetítettnek, hanem a körvetítő erőnek szól: a tiszta érzékés, a tiszta gondolkodás.

A régi tudat – ártyékában a tükrözött önt tudat, amelyet kiöltöttek. Nem volt jelenlét, igazi jelenlét, nem volt kontempláció.

Ahogyan a belső mozgás (a szellem) mozgatja az életfolyamatokat, belemerülve alkalmazza a fizikai testbe, úgy mozgatja még az agyat is, félig belemerülve. A szellem a szellemkeltette mozgásból az agyorganizmus ellenállását érzeli: ez a tükrözött tudat.

A letompítás, a „kiemelés" – nem az önt tudat felé. Ma: az egy fokozása. Gőgös, érzékeny, okos – lemond erről; szeretetlen szeretés, szeretetlen szeretés. Túlságosan sírok akkor, hogy sírjak, túlságosan szeretek, hogy szeressek. És látok, behúzgatom a szemem. Szem vagyok egészen.

Az önt tudat szembenáll a tudattal.

Amit gondolunk, a gondolkodás negációja.

A vitáljot a gondolkodástól megfontottan gondoljuk, így semmi sem a

70)

gondolkodás abból, amit gondolunk.
Az igazi gondolkodás az erő, amivel érteljük a világot; ez az erő az, ami által élünk; nem gondolt, nem tudás, nem a tudattal szembenálló lét.
A gondolkodás, az igazi úgy hatol be az emberbe, mint abszolutum, amit ahogy fogyhat föl gondolkodásként. És mégis ez a gondolkodás az, amely összekapcsolja az Ént a világ realitásával, egy kommunis segítségével, amelynek objektivitása abban áll, hogy az egyiségen kívül és túl működik: túl az egon, a kőszönséges léten, a félelmen, amely nemben áll mindennel, ami mint a megismerés kimőbe, önmagam fölöldozása és megsemmisítése. Ahi kioltja magát, a byhatalmasabban lélegzik a lélben.

A tinta érlelés; a kezdetek Steiner műveiben.
A betű 4,129
A régi Hold 4,128
A neretet 4,126.

1913 jul. 19.

A faragott kép – a mitosz – a szerlizmus = nem betűnek átjírásnak vevés. ~~I~~ 2 Mózes 20,4
J 5,35 Ő az égő és fénylő szövétnek vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában. A vimaélés.
A bölcseség hol van? A neretet individualizált bölcseség.
A Holdkorszak foltatása a szerlizmus.
Az emberáltat: az ember az önkedet erőit, amelyek a nellemből erednek és önmagunk eredetét nem ismerik föl, akkor amelyek be hellene követhezni fokozottabb logikus következetességgel – megszagadja és degradálja a terméret. Az emberek fia az emberek kezéle adatik.

Mindar, amit az emberi intuíciónál elér bizonyítknul az érzetiségen túl a nellemből, nem nevezte meg azt az idegrendszertől való függés állapotán túlhatadva, hanem mindszt egy vimhanyja benne a nem sapphoz kötött lelkiségnek, szinef mindszkibb eltorzul, mindszkibb azzi itélt, hogy megszemoljék és mérjesze a lelket, ha az nem ismeri föl annak a funkcióját: ha nem ismeri föl, hogy hefszállítható a tudatosság jegyében. Nem pense a dialektikus tudattal, és pense nem a pszichoanalízissel.

Mikor a tudat öntudattá erőződik (ámeveni szerint), nemhogy szerint saját multjával (bezcsatolnál nem ip). A világ a tudat multja: a tudatban volt. „Mikor" = <u>ip</u> célik öntudattá: lemondani tudni multjáról, amelye tímankodott. Ahi tímankodik, nem öntudat. A test is a tudat multja. Az idő a jelen tudat relációja saját multjához (kivüliségéhez), nem tudni, hogy miről van szó. Egyben az idő túlépése is – különben nem tudnánk az időről.

Kétféle bűn, kétféle meditíció. A harmadik: kép – képzet.

RC

Geheimwiss. 445

72)

1973. aug. 16.

A világ a nellem multja – a megismerés multja.

Bölcseséget hirdetünk: a régi Hold maradvány.

Mi már nem bölcseséget látunk, hanem dolgokat, tényeket, mert nem tapantaljuk, hogy látjuk őket.

Realismus.

Tartalmuk képzetek – multhoz kötődés.

Ne csinálj fanyott képet – oltárkövet ne érintsd.

A nellem a meg nem jelenő; nem tárgy, nem alany.

Ami megjelenik: alsó nellem.

A közönséges gondolkodás: az egy mozgásban jön, ami ezért hiszik a gondolkodáslól, azt érteli a megmaradt a gondolkodás eredetileg önérthető; a tükröztet csak azt érteli: a megszokásnak világában – mult

A tükröztetség fordított jelleje ebből.

Az Én látszó – mi lehetne benne neméfes? Egy jó, egy istenség? A „neméfes": a testi létre tárunkodás megszokás érzése.

A teljes gondolkodás – a nem fűstölő tempo.

A nem teljes gondolkodás: prizhikus, exaltált – gyűlölködő.

A fanyott kép hefeltesíti az ünnepiciát

J 5,35

És tudja, hogy igaz J 19,35 21,24. Csel 4,33

A tanulizogány. Bizni a tanulizogányot. A nellem bennünk a tanulizogány. Képesek vagyunk telegyulladni: Nagy csővel.

A nagy egyéniség sugárzásában.

Mi nem vétkezhet az ember csak önmagai ellen. A sértődő önmagai ellen vétkezik. A megbocsájtás ezért önmegismerés.

77 szer Mt 18,21 Luk 17,4 Elfogulatlanság

A fájdalom: elvékleni a mesét: megismerés. Legalább hogy minden saját fájdalom termékenyé váljék.

Az imagináció (a képzet hefett) megalósít.

A bizonyosítétel, amelyről tudni, hogy igaz.

A közvetlen megismerése az igazságnak: tanúbizonyság tevése.

1973. aug. 23.

Amit a másik ember mond, mindig igaz. Ha az igazságát nem látom meg, nem tudom még cáfolni sem. Nem fogadom el vagy be: védekezem a másik igazsága ellen. Mert nem tudom befogadni. Nem lehet erre rábeszélni senkit. Ő maga sem képes erre, különben megtenné.

A megismerés: metamorfózis. De lehet, hogy nem lehet megismerés.

Állapot van, ezen kell változtatni.

Ez a megismerés útján is ~~[illegible]~~ meg van. Leépítés. Meglátása az akadályoknak: kényelem, lustaság, élvezetek, hiúság, lelki és testhez kapcsolódó akadályok. A lelkiekhez lehet júlni, lehet sajtuk változtatni.

Koncentráció. A legalacsonyabb hágó. ~~[illegible]~~

Csak ideig-óráig élvezni a világosságot: a megbetegedés módja.

A mult. Minden megvizsgálkozó: minteérium; ami megjelenik, nem teljesség, félreveretés, értelmetlen. Történelem. Bunyászás.

Az akadályozó erők a nellem multjában: a mult tudatában, ami megjelent (a tudatunk). Tárgy – nem nellem, alany sem.

A tárgy, a megjelenés, az alany (a megismert alany, tárgya a megismerésnek) mind a nellem multja, amelyben szunnyad, míg úja nem gondolja egy lég vagy érteli. A megismerés a nellem jelene, a világ élete. Értelésben az ember egy pillanatra jelenbe kerül – azzal, amit értel (későbbi lesz „amit").

74)

„Az ellelés lehetséges az ember számára a tudatos értelmi elem és egy nem-tudatos akarati-élet-elem áramlás összemüködése révén, amely utóbbi áramlás nem ismer elválasztottságot alap és tárgy között és ezért sérves a világ eleven szubutancionálban". Mysz 49. Ez a világ.

A van: már akarat: „legen". Legen Világosság! Nap és Hold. Az első legen: világ, κόσμος, Welt, mundus. Ez az akarat áramlik a megismerésben. Az ember kiszjátít belőle, hogy ő is „legen".
Ami a tükröztött tudat számára tárgyi világ, egy univerzális tudat számára tudati jelenség, tudati „van" – mincs más van.
A teljesebb tudat a világ gondolt-akart voltát tapasztalja: ez hatalmasabb lét, mint amit ez az akarat akart, az eredmége. Pillanatnyi eredmége. Az emberben akarat tovább, a „legent" világosságot, világot.
A régiek világának szellitését gyűjtő alap (ami után nem kérdeztek, mert volt), ma az emberben van, a teremtő akarat. Az egyi világ látszati szellitését a hiány adja, az alapként hiányzó belőle, amiszek az ember nem éltedt tudatára önszemlélem.
A hiány hefére igyekeznek az immár emberi teremtő akarat összepontosítani az Alkotóforók, hogy kerüket zétekessék.

A lét adódisz és a lét azonosak. Amit létnek nevezünk, az éppen a nem-lét; az, ami az adódás benámítása után látszik maradni: ami nem adódik (csak van), tehát sosem érhezik el az emberhez. Mégis megérhezik, az ennek nem vett adódás eredmége és ezt abszolutumnak tekintik.

A világ szerzőtől csak a szemlet motivumot tipszerűjük.
Az szkaszterekkel érdekünk: ez az ipari szkaszt – még elszilantatlan a pondolkodástól: ez az ipari pondolkodás – még elszilantatlan az akarattól – ami <u>későbbi</u> lett szkaszt. Az szkaszterekkel érdekünk – a tükrözött pondolkodáslan ben tudatos. Ez az identitás eleme: a Lét. A bűnbeesés: a nettörés – szkaszt + pondolkodás. (Koncentráció).

Az utázó mozgás: az Akaszt szerint, a „hatás" metamorfózisz.

A szeretet: individualizált bölcsesége. 147 Megbetegedés, ipari tipszerűjük
Szeretet: adsttszájúlan, nem bölcsesége-jellegében.

Par 29,13

Az érzéknervek tanítása.
Megbetegedés 147
Ipari tipszerűjük 147
Szeretet 147.
Par 29,13 –

Nem hogy magát több gardagsággal áldja;
ez nem lehet; hanem hogy vinnafénylő
férye a boldog „Subsisto!"-t kiáltsa,
időkön kívül és kívül a mérő
földi értelmen, kedvekért, elásadt
új nevelmekben az Örökkönélő (szeretet)
l'eterno amore.

76)

1973 ~~jul~~ aug. 30.

1.) A neretet elfogadása: <u>értés</u> vagy hatás lesz, amit a magam érzése fog fel. Hogyan és ki fogja fel, ofan lesz. „Kerentéjség". Értés sejen, ma belső aktivitás — a neretet mozdulata. Vinnafeglés: az elfogadás adás.

Meg kell védeni ettől a degradációtól a neretetet. A bölcsesége kell vezesse az embert hozzá.

2.) A megismerés átváltoztató hatása — negatív irányban is.
Az nincs megismerés — jobb a „nem tudom" — kell a minimális megismerés, hogy hiba van — a vinnavezetés a célek normális funkcionálásához (parciálisan mindenki abnormális) a tudat saját megismerése és elhatározása alapján — a leépítés egy szene. Az autonómia elventésének ínlelése: autonómia.

3.) A bezáródás — a hiba nem látása — ideológia.

4.) A célek autonómiájának elventése. Érték-tulajdonítás pl. a test funkcióinak — kötődés — megzavarja működésüket, nem önmaga, hanem kötődése szerint. A célok is ellentmondók. Az <u>emberfaj</u> rekonstrukciója.
A nellem: annak enkőre.
Megismerés és értelmi értelme emelés.

5.) Az illatisága lényege. Az embernél az Én az egyban él. A hordozónak meg kell teremtenie a kapcsolatot az Énnel, ami az illatfajnál eleve megvan. Régi és új nefret. Testből kiindulva más elvetette magát az fajiságnak (az illatiságnak). Tovább venti az autonómiáját. Úgy tűnhet, hogy ez nagyon jó.
Testként az ember: faj. Hogy ember legyen, az öntudat teremtő minőltr műkséges, hogy az <u>ő</u> teste legy, <u>ő</u> műkséges. A terménet csak faji testet alakít. A végső teremtést az ember végzi. Ha ez nem történik meg: faj marad: emberillat.

6.) A tudatosszýhoz az egy mozgatása szükséges. Sem a fizikumon kívül, sem génen belemerülve nincs tudatosság. A mozgással nemberi ellenállás a negativum, ínlelése: egy mult és egy jelen elem minden tudati aktus-ban. Lemondás a jelenről: Darwin, Marx, Freud, Jung, behavioriszmus, Pavlov, kibernetika, gép, a nyomon érzése, kejelme; test-kultusz irányítottan silány, a negativosztosság tana, egyfunkció = pondolkodás. Ember = ilyet.

~~A pondolkodás~~ Az autonómia elvesztése.

7.) Az ember a test életét éli, nem a sajátját, nem az övé. A nellem a pondolkodásban kiemelkedett, nincs inkamálódva, de az érzésben zhanásban, a teljes pondolkodás lehasadt életelemében igen. Ezért a pondolkodás élettelen. Testből él, nem a pondolkodásból.

A testet pedig nem veszi az Én, nem maljz attól a pillanattól fogva, hogy a testi ember ~~[illegible]~~ sálítlut pondolkodásra.

8.) A tükrözött tudat minden mozdulatz az idegrendszer elhalásával jár. Ezek a mozgások ínlelhetők fizikailag: holttest. A fölszabduló nellemi erő (élet) a tudatosság hordozója. A „megfigyelő" tudat – az örök mely kontempli-ciólan élő – az élő-hibott idegrendszerből fölnálló attól befolyásolt pondolatot látja: mint hiszt vagy ünességet (ami mozgatása fordítódott). Negatív. A tudat „él" – az idegrendszer elhal: iszonyi lesz. Reverzibilitás.

9.) Ásványiság 144

10.) A belső aktivitás – a megbetegedés ellenszúfa. Nem kell elhárítani sem-mit, nem támaszkodik semmire – nem lesz negatív kép. Az akarat.

Az olvasás ellentétes irányú folyamat, mint amilől a betű (írás) keletkezik: a néttörésből származó darabokat öme-olvassa.

11.) Mindenuch a kezdete már meg van. 134

78)

1973 sept-6.

1.) Az emberkép — hogy van egy általán

Nem ismer tudati fejlődést, csak tudás-fejlődést, technikai fejlődést, mintha egy állatfajta technikája (ugélhetési technikája) fejlődne, semmi más — és ezt a képet rögzíteni igyekszik. — Ofen állat, amely testi szükségleteit és a lélek-kinevelte testi igéjeit a nyelvem segítségével igyekszik kielégíteni, ezt csakis erkölcsül használva. A szükségletek száma, minősége és intenzitása nő.

Az én-t a tapasztalt kizárja, csak annyit enged meg belőle, amennyivel önmagát objektív adatnak, szerlétésnek, szigynek stb. jelzínéttatja.

2.) A ugismerés: kitás, mechanizmus. Tévedés és nem tudom, vagy tudom.

Az ámlás: a tanítás elfogadása a közösséges szinten. A mintek kérdése; csak tapasztalás; a magasabb szintek jelenléte a közösséges mint mögött. A beépülés az egy-ba.

3.) A mult és jelen minden értésben. Mult — amivel nézi. Nem multtal, multtól: jelenből és jelenléttől. A reverzibilitás: felkeresni a jelent, amely nem tudatos, amiből a mult származik. Minden gondolkodásban az élő pont. Nincs a retorikák, az amorisztív, mechanizált gondolkodásban.

Mis kiút nincs az abstraktságból: minden külső szerkítés multtá degradálódik. Nem lesz elfogadva. A fölfogás jelen elemre. A tanítást gondoló gondolkodás fölzdeti, hogy magát meg rajzolja a mozgásba, amivel a tanítást gondolja.

4.) Az érzeti illy képe érzetfölötti erőkből. Az érzetiségben kötött gondolkodásban a reverzibilitáshoz szükséges erők. Alapjuk, az igazság rögzítése: a lecsottság rögzítése.

Az ember nemtesíti a bevettség formáit mokkal az erőkkel, amelyek bevettségében éltednek a fölemelkedés érdekében.
Az individuális elem szépen és ma. Testiség-fejtiszág.
Akoppan a legnemélyesebb szemléletekszéj megvalósul. Az in és e-szkíció az individuális.

5.) A tudat hordozója ma finkum. Régen testetlen, azért tudtak tárolból, idő-tér korlátai nélkül. A testetlen tudat lehetősége ez: szépen terméneltől fogva ifen volt, ez a tudat eredeti lenménete.
Ma a testivé lett tudatnak meg van a lehetősége, hogy multjin, mult-jellegére rálásson, mert a testhez kötött tudat is a testetlen jelenlévő eredeti principiumából tudat. Rálátva függetlenül, gyakorlással ezt teljessé teszi.
Az abstraktszág látása: hogy hulott. A hulál megismerése: konkrét.
Állandó elhulása a gondolkodásnak. Meglátása: megmiszik szintvenni ebben a tudat. Vissza felé – Expantalás, az Éné.
A koncentráció menete: tárgy – Expantalni, hogy már gondolt; hogy mindig másodnos gondolom a dolgokat – gondoltak. Az első gondolkodás felé. A gondolkodás megállásának Expantalása. Lépés az idea felé. A jelen pont felé. A meditáció ~~ad~~ ezt hevesi föl.

6.) A meditáció mindig az egén mult hátrahagyása és ezért fájdalmas. Minden meditációlan mindent ithagy az ember. Minél teljesebben, annál jobb a meditáció. Villalja a megérjséget, a minestelenséget.
Csak az hulhat meg, ami él.
A hulhatatlan, ha földi élete végén választhat az ősi élet és hulál között, a hulált választja. Ha a nellemi szilágban választhat az ott-maradás és újraztestesülés között, a földszerállást választja: mindig a hulált. Ezért hulhatatlan. Sosem marad; ezért marad.

1973 sept. 13.

1.) A tartalom, amely szimpátiát nem kelt, esztétikusan is közömbös. Ahol szimpátia van, egy-vonyolat van.

2.) Az „individualitás" – az egyetlen példány.

3.) A tapasztalás elve. Az ipari pozitivizmus.

4.) A gondolkodás,

5.) A nelleméndonnáj

Kifejezés 6.) Ha azt mondom: én nem vagyok: hazugság. De ha azt mondom: szellem van, én van, Isten van – ma – ez is hazugság (ahár ha tagadom, ez mégy jobb).

Jól fippelj: mindez, ha volna,
képzeret volna csak.
De jól fippelj: ha jól fippelsz
(a fippelemre): Isten, nellem, énmagam vagyok.
Ez mind nincs, és az sem.
Én vagyok csak: mennyomáj, Völcsek köne, Budkhr
Gyálkő, Átlá egyetlen gyémántkincs, Áttátszóság.
A vilyot nem kell megváltod már,
minden méfen rendben van.
Csak fippelj: azzel megváltom énmagam.

Az út: kép. Vtak

Szt Mihály 1973

1.) A gondolkodás útja. Nem további gondolkodás. A tudatfölötti, az Eredet, a Kerdet felé. A Lét felé. Az eleven gondolkodás, a Semmi, a Nincs, Nemlét: az Egyetlenarcú Mindenlehetőség.

A fogalmi gondolkodás vége és kerdete, a filozofálás vége.

2.) Az ember nem az akinek látnik, akinek érzi magát.

Forma, érzés, érzelet, kötőbrejtevés, tudat — illogikus, hogy ez ölegen. Nem az egyém, nem az csoppok, az nem az Önmagam. Csak jelen tapasztalásból mondhatni, hogy ez csoppok (Világosság csoppok).

~~A komak~~ A gondolkodás ereje: sálít magán és önzetlenül belehal a tárgyba. A gyengeje, hogy ezt nem tudja. A gondolkodás tartalmate és mihály.

Ezért a komak képe ez:

Az ember egyfelől hajlamos a Felejtésre: eredete, képességei eredete, a képességek, a jelen, a jelen folyamatok elfelejtésére az érre nem vetten multjellegű mult kedvéért, az eredmények kedvéért. Fontosabb a mult.

A jelent felejti

Mifelől emlékezni kíván az isteni eredetre dialektikus csoppnentimentális formában, minden az érthető, vizsgálható csúcs, minden a vizsgálás kiírmtos csúcsa.

Az emberi az egy intelligenciálól

Az Eredet jelen van. Minden nézet belőle származik.

3.) Az Értés mindenütt. Az Értésnek nincs előzménye — van előkészítése, de ez nem ok, nem eredete, ebből nem levezethető. Az értés a Világ, Világosság — annak beengedése a lélekbe, a Kommunió. Az istenség mozdulata a Földön, amely az értés eredménye; a Jelen, amiből a tárgyak mult világa lesz. Az embernek van értése, van világa (az állatnak nincs). Az értés ad realitást a világnak, mindig valamilyen szintű értés, az értés adja a világot, de a Világhoz tartozik, nem áll az ember hatalmában. A Világ: értés.

82)

Az ember ismeri a szót: Világ, Világosság, sérese. Egyáltalán: ismer szavakat.

4.) Tárgy és érzés. Az érzés hozta létre.

Hogyan van jelen az érzés a tárgyban? Vagyonosan. Megfelelő kosztumnak között Szpantalás volt, hogy ami az ostgát, a bort amá teszi, ami, az a Logos. Aki mindenben megtalálható. Tapantalás volt, hogy ami által valamit megismerek, az idea vagy érzés, az annak lényege és teremtő ereje: hogy ezek azonosak.

5.) A gondolkodásba, amely az emberé, nem csak az Akadiforók „hatnak". Hatás — nem érzés. Mikéf nem azt jelenti: az emberek, mielőtt Kr. érzésekez jutna, le kell győzni magában a Sárkányt.

Egy intuíció

Azelőtt is a szubjektivitás legyőzése volt szükséges, de ez most az ember, a szubjektivitás fölszabadítás: a Sárkány minden szabadban, multban jelen van — Mikéf csak a jelen szférában található.

Az egy, a forrás tiszteszége, a Sárkány levetése ebbe a világba. Ennek fejedelme a Sárkány, az ő szabadnak fenyegeti a Fiú, az Ember Fia.

A Sárkány a Paradicsomból földre vetett ember.

Az ember szemszerketi az Egyet a földdel, felvini érzéseit, gondolatait.

A Sárkány két fejes: a dialektika és az öntörvök: egyik igazolja a másikat. Az eredeti megfelelő a lökseség és a neretet, nem idegenek egymástól (ez a modern balonz). Az iskolázás célja a neretet. Régi Hold (lökseség, világosság, elvilás az érzéstől, sötét érzés ben, antalitás); Nap: élet-világosság. A sötétségben világol. Előérzet, érzés, vélemény: az igazi érzés hefett.

A Föld Napjár akar lenni.

6.) Megismerés és élet; gondolás és szabás;
Koncentrációs. Kurvés
Meditáció. Kontemplációs. Mihály képe

Az ember nem gondolhat ofat, amit nem ért; az ember nem érzelhet ofat, amit nem ért; az ember nem képzelhet ofat, amit nem ért; az ember semmiképpen nem értesülhet arról, amit nem ért.

Az ember mindenképpen arról értesül, amit ért. Az ember értése lényul vagy szükül. Az értés a világ beengedése, a Világ értés. Alélek eredeti szubstanciája értés, tökösség. Sophia. Azaz az emberben értés, a világban formáló-fenntartó erő.

A Világ, a Lét az emberben élred tudatra. Az ember a Világ kontemplációja, a Világ az emberben áhaja kontemplálni magát.

Ha a világ az emberben nem kontemplálja, csak gondolja vagy nézi, vagy meditálja magát, akkor sosem egészen önmaga gondol, néz, meditál és sosem egészen önmaga az ahit gondol, néz vagy meditál.

Ezért az ember igazi Léte a Világ igazi Léte a kontemplációs.

A kontemplációsban nem az én gondolhodásom az, amit kontemplálok, és nem én vagyok az aki kontemplálja. Nincs más, amit a Lét kontemplálhatna, mint a gondolhodása; nincs más amivel kontemplálhatni, mint a gondolhodása.

A kontemplációs a Világ teljes átlátnósága, a Lét átlátnósága: a Világosság, az igazi Világosság.

A gondolhodást nem azért kapta az ember, hogy a Logos elventéséből születő világot kifejezze, hanem a Logos újrangtalálásának erkezeként.

Az alávetettség sorát megsemmisítve, amelyekből az emberi dolgok érdekében határozódik meg, megtalálja önmagában a szolásis mozgást, amely megváltja az emberi dolgokat: az Örök tudáció útját.

84.)

1973. okt. 4.

1.) Az ember biztonságosan mozog egy mult világban: ennek vektore, hogy jelen van. Ez lenne a Föld.
Valakinek a multja – valaminek a multja. A jelen multja, aki multunk látja.
A Lépés a Jelen felé: a Gondolkodás útja, a Beavatás.
„Már ott vagyok". Hol van a szellemi világ? A megismerés jelenjében. A mult előtt – előttünk.

2.) Miért gyakoroljuk a megismerést, miért <u>ez</u> a munkatemlet?
Ismeretelméleti válasz: mindent azzal érintünk.
A megismerés megmozdulása nemcsak és nem elsősorban a megismerésnek szól.
Koncentráció – gondolkodás és megállítás – az egy igénye ellenére.
Keresés.

3.) Az élet spontán – a gondolkodás nem. Az <u>elhallgatás</u>, ha nem csinál semmit – nem paminitás. Spontán gondolkodás, az istenség: <u>ma</u>.
Élet, amin élősködünk, a test élete.
Hol működnek éji erők? Fölkeresésük. Azzal lehet fölkeresni, ami nem romlott még. Jelen ma nincs.
Minél pontosabban olvasunk, annál keresebbet értünk. Nem az értésnek van szüksége dialektikus, hanem a dialektikának az értésse.
Bármely gondolatból: a Világosszyhoz.

4.) Ma a megismerés struktúrája is egoistikus. Utóljára lett az.
A Szt Szellem mindig megszolt
Az igazi önmegismerés – nem tudok megismerni, gondolkodni stb. A Kinőb ebből. Tévedés a hit megismerőnek hiszek.
A tudás, az olvasás, az írás, a megismerés egoizmusa.
A Sárkány az ember megismerésében: szellemi életében.
Rejtetben nem a megismerés vót egoistikus.
Buddha tanítása: a tudat tiszta ságára törekedj. Hogy?

Szabadulj meg a nemvedéstől: születés, öregség, halál, gond, szomorúság, fájdalom, keserűség és kétségbeesés.

Tapadás: forma; érzés, érzelet, kutonkvégtevés, tudat.

Az érintés érintettség. Denkberührung. A nézés nemcsak nézés, akadály a megismerésnek; élvezet, „jó" (nekem) a megismerésen kívül. „Szemmé-lett".

A legmagasabb megismeréssel nemben is: van. Nyugalom.

A Megváltottban van a megváltás.

Buddha I. 444.

5.) A Föld. A Nap – a Nap élete: Világosság. Hol van? Sötétség, nélküli élet.

Amíg az ember a kutonállásban van: benne van.

Az a tény, hogy látunk, valamit, mást, világot, azt jelenti, hogy azonosak vagyunk – a valami, a más: hullatlan azonosság, amiben elhagyás állva adódhat akár másnak is. Van. Nagyok. Értésbeli közösség: nekem van – neki nagyok; kutonban egyikünk sem volna. Az ember örök lejéről van szó – enélkül sanmi nem adódna, ma is, testben is ennek adódik. A látás a kommunió. A „kötetés".

A győzelem: a kutonban átlépni, a Világot Világosságunk látni. A Sárkány legyőzésén át: a győzelem ma: Szt. Milály

1973. okt. 11.

Buddha 1.) Az egén tudat és a sén-tudat. Az egén tudat: a világ élete, élet és világosság.

Az intuitív terménet. Az embercsinálta dolgok ideája: véletlen meglátás? És a nem-embercsinálta dolgok ideája? A valizáció tanítói.

2.) A régi mód.

Régen volt „tapantalás" arról, hogy a megismerésről az ember nem tehet; ugyancsak mondhatta a nélről, tengerről, az egén terménetről

86)

mint a megismeréssel együtt „kapott". Azt érezte: belül a megismerés (mai fogalommal), kint az, ami a megismeréssel adódott: ugyanaz. Egyleégű volt a megismeréssel: isteni. Átélte, ami a világban és az emberben közös, azonosság. Ami a megismerést lehetővé tette, azonos azzal, ami a világ alapja. Teremtő-erő.

Lélekzés. Ez már testi; külső. Nem a test volt a „bent". Nem azonos az ember a testtel.

A régiek tapasztalták az adódást; a hétköznapi tudat erősödésével az elvenett (ez az eredeti, nem tudatos „kontemplális"); a közönséges gondolkodás és ítélés abból áll, hogy az adódást, az ember szerepét a világképben, saját adódását nem tapasztalja az ember (mi fogton másról beszél, ha erről akar bevélni), közösségét a világgal.

A régiek a közönséges gondolkodást, ítélést elhallgattatva emelkedtek a Tradíció tartalmaihoz, a közönséges tudati funkciók az individualistikus fejlődés vagy dekadencia erői voltak. Az út az volt, hogy az érzésvilágban vagy az életfogamatokban működő emberfölötti éji elemet szabaddá tegyék a közönséges tudattól és ezzel eléjek az adódást ismét — mert mindig ezzel „tapasztalták" — ez volt maga az adódás, amit nem tapasztaltak — mint az életfogamatok mutatis ítélése, adódásukkal együtt.

Az a gondolkodásban és az ítélésben működik az adódás ereje — az igazság abszolút megtalálásának képessége (dedukció) és az ítélés exaktsága (indukció, szűk empirizmus) az anschauende Urteilskraft, a tiszta ítélés, a tapasztalás elvének teljessége befett, az ítélésben a tudat teljes önkiottása, ami a régi transcendens erő: világosság és élet, amely a sötétségben világol.

Az érzésvilágból a megismerésbe húzódott a tat. szellem. Ezért

a megismerésben az Küzdelem, a Kimsb — a katarzis szükségessége.
Transzcendens: a tudat hatáskörén kívül. Immanens: az emberi tudatban működő. Kerentéjség: a mennyek ozonja közel van, bennetek van. Immanens és mégis transzcendens: az ember mégsznik benne.
Minden tükröztetség: adottság, „realitás" érték nélkül számítva, eredetének tapantalisz nélkül: a zéjiviléj maradnyja. Elpuntul.

4.) A test befolyása a megismerésre: az értelem önmagában nem lábolhat ki a hurokból. A Hurok. A kibontódás, oldozódás: egy impulzus, az immanenciáe; „hussá lett". A megismerés ereje testet öltött és az emberben fölverte sátrát.
A Kettő. Tudás és Élet stb.
Az akarat. „Azt akarom gondolni, hogy..."
Az akarat és spontánság.
Ha az ember igazán vagyok, igazán léteső, nem kell akarni semmit, nincs külön akarásra szükség, mert a létével akar, spontán módon.
Ő az, aki akarás; nem, aki akar.
A van: akarás, akar lenni, különben nem volna, vagy más volna.
Ifenségében akar. „Legyen".
A meditáció, a kontempláció: Lét. Akarat. Nem az enyém.
A Spontaneitás: immobilitás. Érzelmek, öntörök, tapadások kényszerítése nélkül: ebből állnak, mert a tudat nemét a testi életen át, amelből táplálkozik, morgásla hozzák. Az érzések tudatát nem az öntudat hozza létre. Nincs érzéknem, amely megismerhetné őket. Hatás-reagálás. A spontaneitás a tudati nem immobilitása: nem él a testből, nem él egyáltalán, más él — világosság-életet — és látja a tudati organizmus hullálát. Kimsb. Halál. Jresség. A mélétés előtti ember akarása a spontánság. Ez találkozhat a Kimsb Őrével: meglíthatja: a megtisztítás meglítása a meglítás pozitív erejével-nem

88)

azonos már vele.

5.) A kerentégség hatása. Egy Kr. utáni inkarnáció.
Veletek lenek a világ végezetéig. A Földdel marad. A Föld előzmegében, a Föld megismerésében, az igazi Földdel. Az igazi Föld: az első Ég. Paradicsom.
A Szövegek. Az Egek jelen vannak. Az evangéliumhatása.

6.) A Küzdelem a gondolkodásra alá sálításáért, hogy minden gondolkodás, megismerés, az immanens erők érvényesülésáért, a tapasztalás elvének utóra váltásáért, az gondolko tapasztalásáért, hogy végül elérhető legyen a gondolkodás előtti, gondolkodás fölötti: a jelenért, az igazi átlátnó Földért, a Városért: Mihály küzdelme az emberben a sárkány ellen. Hogy a Föld meg lehessen, az emberi megismerésben mizgozzék.
Minden más küzdelem, más városobért, más Jeruzsálemekért más Damaszkuszobért a hefett van, az igazi küzdelem ki nem elégítő volta miatt.

1973. okt. 18.

1.) A Küzdelem – jó és rom – vilagosság, sötétség – emberbarát és emberellenség nellemek sejen. Ma: a megismerésben – mi a jó; mi a vilagosság, mi emberbarát? Az információ képtelenséje. Az igazság kritériumtalan miatta.
A Harok: a new, amely a bajt felismerhetné, az somlott meg és somlása fokozódik. Benél az ember a megismerésről, mintha nem az lenne.

2.) A megismerés: szabadság. Hogy van megismerés: igazság. Alétheia. Az igazság testet akar ölteni: szabadság, szeretet Földje akar lenni a Föld. Új teremtésé, új Nappá.

A megismerés az <u>elvszerlítés</u>: Lét és tudat, a kettőség belőle számmazik, ő törik két erekbe — ő szedi ösze mozgát, mert meg is látja a darabjait. Lét — akarat; tudat — gondolkodás.
Az embereben együtt van: terminet és szellem. ~~Az~~.

3.) Terminet — a született „születő" — az eleven ideálól kiesett — idea és ősképp.
A gyerek: testépítés — csupa nellem, megtanul fölegenesedni, látni, benélni, gondolkodni (még mielőtt gondolkodni tud, megtanulja)
A szellem kihúzódik a testből — idgrendner. <u>Lea</u> terminet és nellem; a test élettelenebb egyre és nellemtelenebb. A nellem nem képes áthatni öntudatban: csak alás nellemként.
A nellem abutvakt lesz.
A vihý: organizmus — nem darabok halmaza. Az ember az élő nellemi réne: ~~[illegible]~~ Rénes a megismeréshen ezért. A megismerés meg akar gelenni. Ható idea és idea-látás — a mítonok amorzlitása (tudomány).

4.) Az ember periodicitása: lélekzés, alvás, inkarnálódás; az ember is néttört: férfi és nő, a megismerő egyik sem.
A vihý periodicitása: teremtés, föloldás.
Az vig teremtés: a megismerés. A megismert föloldása. A világ története: a megismerés története. Nem volt szilárdság — nem volt Énség. Nem volt fogékonyság — nem ~~[illegible]~~ volt fogékony (utánzó) tudatosság.
A megismert föloldása: a test és szellem állandóan történő egyé válása. Pralaya felé. A megismerés fokozódása az egyre méfebb kontemplíciófelé.

5.) A gondolkodás alapja az akarat. Rejen a kozmikus akarat (Lét), ma az öntörökben, végtelen áramló akarat, erek mozgatják; vagy a tiszta gondolkodás által újra megtalált kozmikus akarat. Az egy ideiglenes szolgálata, hogy elszakítsa a gondolkodó tudatot a kozmikus akaratól.

90)

A pondolhodás princhikus lesz, érés stb. irányítottá.

Az énbeleti vihýlan az Én legmagasabb szakati szerlítése él, egy a vihýjal (szószerint). A pondolhodás izzel (saját elvezetett felével) tulálkozva len független a szubjektivitástól, a lélektől, – az agyra támaszkodu a kozmikus erőtől függetlenedik, ami sejen közvetlen volt számán: közvetítetlen. A tinta pondolhodás: tapadás nélkül, csak önmagához tapad.

Az énbelésben elfeledhezik magáról a lélek, kiolszik, szutik módon azonosul (vimagezi azonosszájít), az ungmaradt, kioltja magát a nellem mozgása, a kozmikus szakat előtt. Ez a maradék is elveszőben van. Az énbelésben is az eredeti setíció a kontemplíció Honnan ismeri az ember a pondolatait?

C.) Imaginació. 5.15 →.

Szemmé lett – kontemplíló létté lett.

A ungúltottban van a ungúltás – a Ungúltó.

A Lét: Testvériség.

A lét szadífa: a leépítendő.

A testvériség nem adottság, nem elhatározás vagy szakat vagy lelkesedés, hanem munka, belső munka, leépítés, az szadífské. Az ezeket mozgába ungmintette az ember, ungulósul, mert szkopja a z értés, az idea-elem, amely az emberben szakat étni, virágozni. A testvériség: Lét, a legtemineteseb setíció. Az szadíf az ember, aki azt képzeli, vajta nem múlik, nem vajta múlik. Nem kell a másikkal törődni. Ezért nem lehet kizárásos.

A ungismerés: szabadság. A szabadság: ijanágot szül. Az ijanág fiúkai testben szakat jutni: az Akarattához, azt vinni akarja akarni: a neretet, a béke és a testvériség kozmonát akarja teremteni, az Apokalipszist Philadelfiáját, a testvériség városát.

Az ember általi teremtés nem len-e kisstílű?

Az elemi lények

1973. okt. 25.

1.) A sötétséget látjuk – nem a világosságot; ahol a világosság szinaverődik, nem hatol át; és ezt is az idea világosságában látjuk: ezt meg azt. Nem is világ ez, csak derengés. Nem az élet világa, nem az élet világossága.

Valamikor az ember a világosságban járt, de séne volt a világosságnak, belőle táplálkozott – belőle lett, született.

Ma maradékokból él: a látás, a gondolkodás elhomáfosodó képessejélől. Az ember ezeket ajándékba kapta.

2.) Hogy a világ látott és gondolt, ez előnöz következtetés, belátás; az imaginációban praxis lesz: az első Ég, az igazi Föld, eleven, a látás, gondolkodás jelenje. Az utánzó mozgás tapasztalása (mozgás és egyben tapasztalása is, jelenléti, kontemplatív jellegű), amely „behatol a lényekbe, dolgokba". Az erők, amelyeket „megállítunk", a test életének erői. Mindig lét-erők, akarat erők

Mozgok, öröznök, gesztusok Par. 9, 70. mint korösz rejesen dolgok között mozgunk. Nincs „jelentésük": közvetlen közlés. Nem dolgok, nem lények, hanem ennek a világnak tartalmai: ez az imaginatív világ.

3.) Az intuíció: akarat akarattal látva, megismerve.

Az imagináció: akarat gondolkodással (eleven) megismerve vagy érzéléssel, vagy képzeléssel. Fantázia.

Az intuíció: akarat. Az érzés érzi ezt az akaratot és inspirálja az eleven gondolkodást.

Az intuíció: gondolkodás; az érzés érzi ezt a gondolkodást és inspirálja az imaginációt vagy az érzelést (tisztán) vagy a tiszta képzelhetést, a fantáziát.

92)

Közösségesen az értelether fűződő érzés, öntörvényű, szabad befolyásolja a gondolkodást. Az érzés ösztökéli mindenféleképpen a gondolkodást és szabadot. Előkérítheti a képmeditációt. Az intuíciókban együtt van gondolkodás, érzés, akarat. Az értelés felé a gondolati elemből merítő érzés közvetít az akarati felé (kép-imagináció, tiszta értelés). Eleven gondolkodás: az szabadi (intuitív) elemből az érzés az gondolati elem felé közvetít.

4.) Fantázia és amoriáció. Különbségtevés: a koncentrációban megtanulva. Mifen fantáziának van tartamicalója a koncentrációtól? Vagy mifen „ötletekben"? Nem jut el az amoriáció az Én-ig. Automatikus koncentrálás.

5.) A világ világossága az Én-vagyok. Ősintuíció. Tévedéssé lesz, tagyjat keres és tulál. A teljes mozdulatlanság (megállítás) tapantalja önmagában annak Morgisát, ami transcendens számán, de amellel a lélek legmagasabb tapantalisz azonos és ezért azonosulhat vele: különben nem mozdulhatna és nem érzés értelmé. Az azonosulás erejét vizsa – és ki-csuta ebből és abból – az erő önmagát tapantalja. Az Én-vagyok erejé: sajándék. Önmagától sohr nem jutna erébe.

6.) A „közös" érzése az emberben: régen a nellemi eredet tudata. A közös: a gondolkodás (Bölcsesség). A jövő közössége a közös az emberi érzésvilágban: a szeretet (indiv. bölcsesség). Az Igazság Szellemre a jelenléte. A Föld közössége, közgeretvédelem, a terméret befejezte belül és kívül. Az új parancsolat: az Én vagyok áldozat. Nem tehetünk magunknak jót, csak másnak és az vizsgajárosnak, a nociális szeptőrvé.

„Együttdolgozó emberek közösségének annál üdvösebb, minél kevésbbé igyéli az egyén teljesítményének eredményeit önmagz számára, azaz minél többet ad erekből az eredményekből munkatársainak és minél inkább nem azzát teljesítményéből elégíti ki szükségleteit, hanem a mások munkájának eredményéből."
Nem termelne az ember kevesebbet vagy kevesebb jót. Most csak kitnóbb termel jót.

Az ember terméndtől jó. Miért lenne rom? A rom: idegen elem – benne. Terméndtnevűleg érzi ömefüggését az egén emberiségjel. Ezt a reliciót ugyanazjuk az Ahadíforó erők, egénen a ugismeréséig. Ezért a Küzdelem. A ugismerésen it az Érzésbeli közös elemért, ahol van a „legindividuálisabb", az zkanti közös elemért, hogy ahol ketten közületek a földön minden dolgukban ömecsengnek, amitt kérnek, az meg lesz nékik az Atyámtól, a ki az Égben van. Mert ahol ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, ott vagyok közepükben. Az ember ösképe, teremtő minsítz megjelenkesék, az ember eredeti léte megjelenkesék és ez a lét az emberek testvéri-minsítának ~~[illegible]~~ léte.

94)

1973. nov. 1.

1.) A küzdelem a ungismerésért – a ungismerésben. A ungismerés igazi Fenménete micsoda?

A közönséges tudat az égi tudatban alapszik, de tudattalanul az érzésen, az önmagam érzésén, amit nem is érez, mert azonos vele – önmagam abból áll – amelynek elhagyását nem tudja elképzelni, mert nem is akarja, félelemmel töltiel (nem lesz személyes?), hadott a valódi neméfiség éppen az elhagyás, eltekintés mordulatik villanna föl, mindannak elhagyásában, ami fontosnak, elhagyhatatlannak látszik.

Ezért a lélek kizárszigai, a „nehem" jó: bűtos puntítás: fájdalom forrása, amely a képítés munkáját elvégzi, nem tudatosa. Ahami alamit az érzetiben: abszurditás. Függésben vagyok a szikszt, amiben akarok.

A szociális alaptörvény.

A neretethez a szomindulat, az egoitis kegyőrése kell, ez egedül a földi neretet, az új égi neretet.

A neverett, beépült szomindulat, a szom föltételezése másnál, (ami a saját képzetek irányára vill): a filozófia és tudomány.

A teljes odaadás, nem önmutatás: a nepérség.

2.) Az egoitis, a „saját" τὰ ἴδια csak az én-vagyokhoz tartozhat, ezen kívül nem lehet „saját". Hogy van, legen, csak az én-vagyok képes mondani. A testvériség gyökere a bálozni.

Az az én, a hogos nem volna jelen az egok, sosem kiállhat nánk meg, sosem keresnénk, nem is tudnánk róla.

A ungismerés, tint gondolhodás érintetlen fény, de tükröztt, élhetelen, mert duplicitikus léthen van – élet-akarterés és érintetlen – az élet fája.

Megjelenés – megszilitkozás és létezés. Hol a ritmus, hol az antal? Bölcsesé? A világ a jelenségekben jelenik, az Énben van. A fizikaiban mutatkozik, az Énben van.

A kettőssége között feszül ki az eszés: lét és tudat gondolkodás – érzelés, képzet és akarat között az androgin szintétikus erő,

akás – akarat elkötődése elkívítő mozdulat az érzelésben áramlás akarat irányú egészen

A Kiggó két feje.

A Megismerés: a szeretet egyesítő mozdulata.

A lét: a lélek léte, a kontemplálás erőé, amely a befogadó lélek Isis-Sophia – csinhol az Vmuk szolgálója az utolsó kettőssége: a Logos lény megamorga.

s a két arc: az Igaz és a Van
összefordul mármorosan,
mint a Nap meg a tenger
mézi egymást szagyogó nevelemmel.

3.) Az igaz tanulhatóság.

Hiszthozás Kerontelőre. Ketten vagy hárman.

Az önmagával ulé tanulhodás. A hiszszegtörő amorg után: Ém vagyok a világ világossága; az Atya és én. Aki felismerték a világosságot, azok elfogadják – Elfogadás.

A Világosság önmagával tanulhodik – másról nem tanulhodhat amit megvilágva jő, az világosság. Ef 5,13.

Ef 8,12 az élet világossága a Paradicsomi egy fa. Nap: élet és világosság.

Az igazi itélet: kontemplativ (tudom honnan jöttem, hozó megyek) álétheiz: benne van a Küldő itélete tanulhatóságra.

Az igazság: jelenlét, nem rejtettség. Modellje a matematikai igazság. Pilátus.

96)

4.) Az erő jelen van, Logos spermatikos, tanulás a perekhonban; spondikus villanások.
A teljes odaadás – az út egyengetése az intuíció előtt – ez lehetővé teszi a teljes odaadást, a neretetet.
Szeresd felebarátodat, mint tennszeredet: úgy azonosulj vele, mint önmagaddal, ami az egyszerűsítés ereje a testtel, lélekkel való makacs azonosultságban, odaadottságban, ezt az erőt nyitanulja és odaadja az ember, odaadentelé emberekben, a Logosnak, amely nyomhagyítja és fölszabadítja. A szerint igazi képessége.
Dante ember-ábrázolása: test, árny, tény, lány, ösöm, tüzes fuzlom, mert lámpa: Szerelem.

5.) A régi testvériség az Atya kötösségének testvérisége, emlékezése, (ex Deo), az új a Chr.-é, aki mindenkiben az Én-vagyok. Archetipus-ember. A másik is azt mondja: én vagyok, úgy hát azonos neve van velem, ő is ismeri Őt.
Az új parancsolat 7 13,34-35 A másnak jót tenni.
Az új érzés modellje, a teljes odaadás, a gondolaté a szentemztikai gondolásban, önkiöltés.
Az új parancsolat 1 7 2,8 neretet-szilágosság; gyűlölet-sötétség. 1 7 1,5 Kötösségünk van egymással.
Ahol ketten kötületek! (tanuskodás) A földi új testvériség az Én-vagyok megvillítása a szén-tudatokból a kontempláló egész (szent) tudattá.

6.) Erős mint egyszerűsítés erő: Logos, Szeretet, Megismerés. Mint kettősség, logika, erőtika, érzés, azaz hatás; a lélek felüzetének szinkódása frizione és ennek igége.
Isis-Sophia a sá-lító lélek, a kontemplációban élő Mamas.
A kettősség leggőzője, a sánkány lehetetlen ellene mert sá-lát,

az érzéti tapasztalást a befére emeli. Az erőst is.
Éji muzikalitás, a felületé, annak ritmusa, amely nem elvilantó többé, hanem a hang-világ erőiből illa-dóan alakuló és újrazakuló, az elvilantás és egyesülés ritmikus változásában élő lélek – világ – bölcsesség.

1973. nov. 8.

1.) A lélek, mint elzárkózás, saját, mint érző felület, tudat-felület, határoltság, a kint és bent megtermetője. Misszent mint jitottság, mint minden határok legyőzője, mint megismerő tudat: az igazság lakhelye: a szerlitás, a kontempláló bölcsesség. J-S., aki a Logost be tudja fogadni: az aletheiz az emberben, aki az Igazságot, az Igazság Szellemét befogadja, a Menyamony, talán a Város.

A Megismerés nem valamit, nem a megismertet ismeri meg, hanem a Megismerés a szerlitás, a Világ, a Világosat

A Szerlitás a lélekben van, érzés és akarás is. Ezért, ami nem csatkozik a világra és az emberre egyszerre, a nellemre és a lélekre egyszerre, nem szerlitás, nem szellem, hanem a polaritás egyik sarka, a néttőst szerlitás abszolutti és teljességgé deklarált darbja.
A lélek alsóbb szére is, az egoitás, a „saját" csak az Én-vagyokhoz való tartozásában van, nincs ezen kívül „saját", kié? Hogy van, legyen – csak a vagyok képes mondani.
A lélek kettőssége azonos minden kettősséggel. Az egyéget az ember áldozattal fizeti meg, a nekem-jó áldozásával, amelyet mindig is főáldoz nem tudatosan a sors: fájdalomra cseréli, amely elvégzi a leépítés munkáját. De a különbség a tudatos áldozás és a sors-hegyenítette között óriási.

2.) A Logos befogadása: a Logos jelen van. Vele látunk, belőle lélekzünk, ezért használjuk. „A Logos jelenléte ugulóval, mert énlelté lesz. Ha jelen is van, nem lehet ulósági, ha nem lesz énlelté". Ha valaki kívül volna és nem tudná, nem volna kívül. Nem is

28)

hírné el. Az az Én, a Logos nem sokra jelen... Logos spermatikos, villanásszerű

Az érzés nem vett jelenlét – mert ehelyett töle a megismerés

A Sötétség befogadta a Világosságot de nem fogta föl és minnél erejével

hatása – a lélek hatása – tragikus vinszélés, az erőket nem saját értelmükben használja az ember. Ezért J-S megulósítása

2.) a fölzdet, a jelenlétet kontempláló ~~[illegible]~~ lélek, hogy a jelenlét megulósuljon.

3.) Az Emlékezés igazi arca. J-S. az egi dolgok emlékezete.

Aki emlékszik, az tanúskodhat. Nem, aki hallott vagy mit.

Tanúskodás Mk 14,53

Tanúbizonyság. Apok. 1,9 Isten vezérlése által és J.K. tanúbizonyságja által.

Bírni a tanúbizonyságát a Bírónak, Zérusnak, a Föltámadásnak.

Zérus tanúbizonyságja a prófétálás nelleme.

Az igaz tanúbizonyság J 19,35 21,24

Nincs szó arról, hogy ketten vagy hárman.

Mt 18,15

J, 5,31

4.) A Világosság J 8,12 hárosnyítóvő annyi után. Az élet világossága. Aki fölismeri az igazságot, az elfogadja. Nincs kutató kritérium, kutató tanú többé.

A Világ Világossága, a világ adódása, az igazi világosság, aki által a világ lett, akit az nem ismer meg, aki a sajátba jön (ő általa lett ez is, hogy bele-jött), akit a saját nem fog föl.

Csak az Én-vagyok ismerheti föl az Énvagyok-ot.

Ha nem hiszitek, hogy én vagyok – a tudatva-élvedés abban, aki bűntelen – meghaltok a ti bűneitekben.

Hit.

5.) Az igazság: jelenlét. Az Én vagyok: igazság út élet. Pilátus gyávasága, ismétlődően.

Dante: test, ány, fény, lány, vörös, tüzes fenalom, szentháromsz szerelem.

A Világosság: szeretet. 17 1,5; 2,8 — János tanítása

Az új parancsolat.

6.) A földi testvériség: az Én-vagyok befreállítása. Rész-tudat.

Mt 18, 19-20.

Ámen, ismét mondom néktek: ha ketten körületek a földön minden dolgukban összecsengnek, amit ~~[illegible]~~ kérnek, az meg lesz nékik az Atyámtól, ali az égben van. Mert ahol ketten vagy hárman együtt vannak az Én nevemben, ott vagyok az ő közepökben.

1973. nov. 15.

1.) Isis-Sophia: az égi dolgok emlékezete — a martiriz: a két tanú: Jánosok; Kerentelő-Heródiás lánya — János ev.: befogadja a Jézus anyját. A Rózsa hiúfűője és Kerentelő.

2.) A húzasságtörő anyag. Az itélet, igaz itélet. Lehajlás, írás a Földbe; felegyenesedés. Megkövezés → földdé tevés; Földbe írás. Az Én vagyok: sorsolhatatlan, emeld föl a fejed: légy ember: Anthropos.

3.) A világ világossága: az Én vagyok. Ha azt mondom: világosság...

A világosság meditáció

A Mozdulatlanság és külső szimbolumai: a kő, ásvány. A kicsés, amibe a lélek nem hatol be (nem is fogadta), oldás a fogadata. Az érlelt világ a sötétség emelkedése. Világosság és Kő. Gravitáció 5. 22. Ef 5,13. Minden, ami megjelenik, világosság.

4.) Bizonyságtétel önmagáról. Az Én vagyok ismeri fel az Én vagyokat. Isten tapasztalása. Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok a bűneitekben. 7 8,23

100)

5.) Felülről. J3,31; Jak 1,17; 3,15,17; 1Kor 15,47

Az ember a bűnbeesés előtt: Fompaság. Szellem nélkül.

Az egi lények intuitív tudata: közvetlen megismerésben léteznek: az a létük. Az ember fiúhumon át ismer meg.

Kerülő út, bűnbeesés. A nellemi lényeknél közvetlen bevonzódás, óslöskeség, hiszilethoztatás felülről.

6.) Melőtt Ábrahám lett, én vagyok: Amit ~~ke~~ eleitől fogva mondok is néktek. Erstlich der, der ich mit euch spreche. ... Hogy benélek veletek

Elrejtőzködék — kiméne a templomból és átmenve közepettük eltűnzék εποιευετο. A név kiragyolása.

A világosság fizi. 12,36 1. Thess 5,5. Ef. 5,8;

A ukon született.

Felülről

1973. nov. 22.

A küzdelem a szintért, a hi tud kütönbséget tenni. Az átfestés.

Az inflíció és az agressió.

A Földön, csakis a földön problematikus.

A Mennyek Országának Kiegyszínek ugulósítása alúlról (harc az ösztönök ellen) vagy felülről (jóban a nellemet neretni).

1.) A nyelv, a kifejezés egoitása. Az idea nyelv-fölötti. Két ok a szimbolumokban hamúlítám: az egoitás elkerülése, a szarak-fölötti jelentés.

2.) Az szkanti élet mentesége az okkult tapantatástól. Az értés fokozása. Tanácsok, itéltek másoktól.

3.) A lemondás a vivmányokról. Az elégedettség.

Az érinthetetlen forrás — de ami belőle jön, érinthető.

4.) Az ömeheveredés megjátlása, mindkét irányból.
A világolyról nem-tudás: a teológia, kinyilatkoztatás, a kettősség.

5.) Felülről Jak 1,17, 3,15,17; 1 Kor 15,47
Az amber felülről és alulról születtett Γης πλις εἰμῖ και οὐρανου ἄστεροεντος. Ezért anthropos.
A tiszta gondolkodás mögött a hit világosságra látható.
~~Az Omájt~~ Kinyilatkoztatást felülről kell építeni.
„Miképpen az égben, azonképpen a földön is"; különben az egy építi magát képzelgve fölfelé. A felső tudatot kell erősíteni, hogy az bérjen a hétköznapba – erőnek és szintelés nélkül – minden egyéb esetben a hétköznap ideológiájává lesz a magasabb tudat eredménye.
Ketten a Földön: az Én nevének kiszajzolása itt történik másutt nincs szükség rá. Az igaz tanúbizonyság értelme ez, itment a felejtésen, földi – á-létheia.
Az új parancsolat földi, praktikus: a szociális alapszerű.
Az odaadás modellje az tiszta gondolkodásban van.

6.) Az Én-beavatás. Azelőtt az egy letompítása. Az egynál alacsonyabb sérnek istenibbek: nehe hullyatni.
Az Én-beavatás: földi királyság, de felülről megszólítva az értudat megtartása mellett. A beavatási halál értelme. Ma élve kell meghaljunk. Hegyi beszéd: a negyének. Az övék.
7 18,51; 5,24. 18,37; 17 4, 3-6. A bizonyosság, az Én-vagyokban nincs véreltérés, ha abból benélünk, fölismerhető. Önmagáról tanúskodik. Mielőtt Ábrahám, én vagyok, vel jelenidéje van.
A világosság fiai 7, 12,36; 1 Thess. 5,5 Ef 5,8.
A neretet CL 16,8, Mt 5,14

082

1973. nov. 29.

1.) A Kiúfság – miképpen az Egben.
A keveredés elkerülése.

2.) Elfogadás. Az képes elfogadni, aki állítja, tapantalja, ugrátósítja (elfogadja) saját jelentéktelenségét. Kutsaben ellenáll – szerénységből (én nem vagyok méltó) vagy „igazságérzetből" (én ezt nem tudom, és ez igaz); egy hüvelkujával odébb van, hogy mások is érdemtelenek.

3.) Ef 5,13. mert minden, a mi napvilágra jő, világosság.
Az ember azt hiszi, az értelt világ az értelés nélkül és azon kívül is ofan, mint az érzelt világ. Az értelt mögé nézi, ahelett, hogy eléje nézne.

Az ember nem ismeri a tudat függését az anyagiszégtől, épp mikor állítja, akkor vonja kétségbe, semmibe veszi. Pedig csak ezért értel, ~~A ezeti tágy~~ mert függésben van. A mozgás ni. mindig értelt mozgás. A mozgás értelésének alapja a kérés, a mozgáshoz képest. A mozdulatlant nem lehet értelni (állatok) – mozdulatlan csak az Én vagyok, az Első Mozgató. „Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás vagy a változásnak árnyéka.
Az igazi Föld az elevenség – az antrális tudattal. A szerlités mozgás, a mozgatottban gyökerül, annak ellenére. Elevenségünkkel követjük. Az éteri-antrális van-t az Én látja. Az antrális tudat a lám akkulása. Az Én ezt eredetileg kívülről szemlélte. A szerlités „képe", kétfelől. A kívül: értelés, a belül: gondolkodás. A kívül is tudati. Nincs szerlités képe, az a szerlités. A szerlités változik, nem a képe, nem az fejlődik vagy lesz pontosabb. Utóbb gondoljuk, hogy kép volt.

~~Kondicionál~~ A Világ élvedése

A kondicionált szerlítés; tapintás, magyar érzése.

A megismerés megállása: anyag – ez a szerlítés, nem a megismerés.

A megismerés azért áll meg, hogy mozgásán fölfigeljünk.

Minden kép: belső kép. Vagy külső kép. Tudat. A lét legfontosabb attributuma.

Forma, szín, minőség: a Világosság küzdelme és tette és gőzelme a kettő szintézise. Nincs szín, amit ne érleltem volna, de nincs szín, amit ne érleltem volna.

Az Olvasztlant tartjuk szerlítésnek, a Sötétséget, amit látunk.

Az egész test érzékenew, a bevásódó és bevásmult lélek változtatta az önmagunk érzése hefévé.

A tükrözött gondolkodás a megfordult Világosság, amely a sötétséget létrehozza. Az igazi Világosság előtt nincs Sötétség.

Az érlelés a megfordult Akant, az Élet világosságától elszakadt élet.

A élet-világosság mindkettőben fölvillan.

A formák a feltámadásukban megállított formák. A szinek stl a föltámadó világosság.

A világ, ez a világ az érzevétlen föltámadó eleven-Föld, az imajinatív világ, a hordozó nélküli kulitásoké.

A hordozó nincs. Anyag nincs. Az széttört forma, akkor a látott forma a föltámadó forma. Az anyag, amit nem látunk és nem tudunk gondolni, a szilárd lázisz a lélekben, amelyben tapad és ennel negatív erővé teszi.

Én vagyok a világ világossága. A világosság az én-vagyok.

Legyen világosság és lítí

109)

1973. ~~nov.~~ dec. 6.

1.) Legyen világosság! – A világ és világosság tudati jelleje; a megismerés mint utánzás. Az ásványiság, az érzeti világ: mint utánzása. Bölcsesége: nem-ember alkotta bölcsesége után-húzása.

Legyen én-vagyok!

Az én-vagyok mint lehetőleltség és elválasztottság: az autrális ömelhúzódása az új centrum körül: hogy centrum lehessen, a centrumból kellett szánmazzék.

Ez nem volt eleve sejthető, mert a kommuniós az istenséggel tartott, a világ adódásával, az én-en kívül. Az én letompítása, hatáson kívül beferése.

2.) Az teljes elválasztottságból ugyanis kibontakozni a lélek, ellenállások közegette. A kommuniós erői eltorzulva a vágyba, a gondolat vágyában is.

Aki a mert nevehet szavakat használja, (ha, szabadság, hegyelem) ~~[illegible]~~ anélkül, hogy egyenként elmélyedve megkeresné eredeti és elvesett értelmüket, használhatukkal és a hallgatólagos presumtív megatártással, hogy ő érti, ahadíjazza igazi értésüket és nem is képes úgy mondani őket, hogy értelmüket, amely kimondhatatlan, mások számára megelevenítse. Frázis. Dolgokként használja őket, nem ajtóként, nem útjelzőként, mert nem ismeri az utat. A harmis tanúbizonyság. János neve. Nehézségek: ~~[illegible]~~ ők alkotják a falat, amelyel az elmélyedés templomát építem.

3.) Legyen világosság! Legyen én-vagyok! ~~[illegible]~~ A kiúfszág kiszerjentése a mennyekre; 7 1,17 Mert a törvény Mózes által adatott, a hegyelem és az igazság JK. által lett ἐγένετο

8 Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki az

Atya hebelében van, az jelentette meg.

χάρις = odaadás, a szeretet képessége. A mennyiben érzése hiottja az odaadást, a sajít. Nincs sajít χάρις, csak más szimára χάριν ἀντὶ χαρίτος. Az ő tetszésjéből vettünk mindenyiján, kegyelmet is kegyelemért.

Az odaadás ma nem a egy érzésében, sem az akarásában, csak a ugismeréshen mozog, végtelen mozgásban a tudat fölött, az égben. Csakozik még az égben. Eredmége a hidegy ugismerés, amely kihult. I nagy misteri 89.

7 8,43-47 hit az igazságban. A hit szimmerzése.

17 4,3-6.(7-9)

Az én szoppokban ben világos a világ.

A 7 8. fejezet: az Én szoppok Álmokban előtt van. Az igazi Atya. Mi Álmokban atyától minnunk. 8,51

Ő-e a Kr.? 7,41,26; J 10,25 – 30 – Mt 26,63.

7 9, a szkon nincetett.

4.) χάρις = odaadás. A szeretet parancsoltr. A legyektikusabb parancs. Szeretet – törvény – szeretet.

A szeretet kozmona.

„Lassan-lassan eljut oda az emberiség, hogy önkéntes cselekvéséből befszáll a világ harmóniája. Ennek a célnak elérése érdekében kellett, hogy a világban hasson az erő, amely az evangélium értelmében Chr. Anál, aki sajít erejéből képes ofan vinoglatba lépni minden embertársával, hogy szabadon, minden kényszerítés nélkül beleilleszkedik a harmóniába, az ifenről mondjik a nellem ugismerés iskoláiban, hogy Chr-t hordja magában!" Menschh. etw. u. Chr. Erkenntnis 219.

106)

1953 dec. 13

1.) Az új bevezetés. A kiírfszy, az Én-vagyok, Ábrahám elett
A földi tudat: Az övék A 8. rév. 51 kenéd megtartás 2. 5,24
172,5

2.) A ukon születtett, a benne lévő isten 11,4;
Nagyval 9,4; 11,9; 12,34-36

3.) Az élet világosságra: a két fa. A hímszégtörő amoz után.
A világosság élete

4.) 1 Mór 1,3 — 7 1,1 — az emberek világossága.
Az isten világosságától az ember világosságáig nyomon az az eredet, de a Teremtés utolsó lépése az ember vinnefordulásának lehetőségét adja.

5.) János kerentsége: emlékeztetés. Az új kerentség.

6.) Megmaradni. 5,38; 6,56; 8,31 — 15,4-7,10,11.16; 172,24 10 721,23

279,10

7.) 8,31-32 Mennyire szabad az ember? A gondolkodás útja.
Tl Lajos 135. „A Szabadság problémája éppen ez: az eredeti élet-elem kioltásának használása, vagy a kioltásból eredő üresség fölhasználása. Az nem lép közbe egy ~~előkészült~~ kénséges, energikus, az iskolázásban ~~[illegible]~~ előkészített ~~[illegible]~~ szabad áramlása, azt az üst betölti a pszichofiziológiai terménetből eredő életekben. Közönségesen az ember kiegyenlítve érzi mérlegét a gondolkodás-~~[illegible]~~ eredeti elemének hulálával kapcsolatba, valami által, azni több, mint a gondolkodás, mert egy erő van benne, de vitális-illeti terménetű: azért nem képes hinni, hogy a gondolkodásból erőkent jöhet a Szellem. Ismódon a szabadságnak egy útját választja, amely tudatt alanul a fizikai terménetben kötött.

Jen kőrülmények között, ha a Szellemiség felé fordul, kikerüli a gondolkodás útját, amely belső élettől megfontott-

nak tünik és az érzelem, az szavant egy ujjat követi, amely az érzeti-érző lélek hatásain nem vezethetitül vagyis az emberillet hatásain, mivel nem lép ki az ideji-érzéknemi rendszerből. A magyar korlátszott szubjektivitásán belül kidolgoz egy jogai, vagy mintikus, vagy médiumi utat, amelyek segítségével a szellem üres helét betölti a spirituális emóciomlizmos, szakralizált érzékiség vagy szónoki etika.

Az ember menekül saját szabadsága elől, materialista utakon, vagy spirituális utakon. Egyszerűsíti a belső szlagt azul, hogy mágy elé, megírul nemhe projiciál egy teljes fizikai, vagy teljes metafizikai szerlitást: szerlitást szar, amelytől függésben lehet, nem ugyismerést. De egy képzelt, nem biztokolt szerlitásról van szó. Ebben a projekcióba ott van minden, az emberi szlagt kivéve?

Az antik mozgás, az én-vagyok tagadása. Az ijaz lilyonszy szüktése az emberben.

1973. dec. 20.

Az emberneh az istennel való közössége – a nappali forma –, hogy benélni tudnak. A Logos képessége, amiher az emberneh emelhednie kell, hogy az Atyához jusson. A forrás a tó fenekén.

7 4,25 Monda néki az anyony: Tudom, hogy Messiás jő (a ki Krisztusnak mondatik): mikor eljő, megjelent nékünk mindent. Monda néki Jézus: Én vagyok, aki veled benélek.

7 9,35 Meghallá Jézus, hogy kivetéh azt és találkozván vele, monda néki: Hiszel-é az Istén (ember) Fiában? Felele az és monda: Ki az, Vram, hogy higgjek benne? Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és a veled benélő, az ő. Az pedig monda: Hiszek, mam.

7 8,25 Ki vagy te? ~~Hogy~~ ~~Elejétő~~ Kezdettől fogva, hogy benélek honzátok.

10 f.)

A Logos a Kezdetben.

A kimondatlan Logos. A csönd. A Modulatlan.

Az Egyszülött. Nem több szülötte van az istennek.

A Fiul, a megjelentető δόξα

Az isten Fia, az élő Isten Fia

Az ember Fia

Az Egyszülött neve: az Én vagyok — a világ Világossága.

Az Én vagyok az első gondolata az Én-lények. Minden más-fajtom

Ipanig és charis kétszülött az embernél: az ittatok elnevezése.

A Logos testté lőn: a gondolhodás az érzetit tudja gondolni.

1 Mózs 2,15.

δόξα ami utakinek a megjelentkozása valamely formála.

dicsőség, rappogás, tanítás formájába: az adódás maga.

Az atya Egyszülöttéé: a világ és a Világosság, amelet a tanít-

vágyok meg-láttak, mintá sátrát bennük fölütötte, a világ adó-

dását. A világ az ő adódása immár, Egyszülött mindtéla, az

Én-vagyok számára.

J 2,11 Ezt az első jelt a galileabéli Kánában tette Jézus és

megmutatá az ő dicsőségét: és hivének benne az ő tanítványi

J 4,48 Az igazi hit: hallani, befogadni, meglátni.

A jelek nem gőznek meg.

A gondolhodás 5.30.

A hibázó áldozat; a hiba terjedése.

Az Én-vagyok: az eredeti kezemtő erő: az emberben él,

álszabásan, nekeren fölismerhetően. Csak ez az erő lehet a világ

világossága, mondhatja: én vagyok. Az egyszülött a kimondáslan

lévő ige. ~~Nem~~ Nem egy szó, hanem a megszólítás az előte-

semtés. Az Ige testté lőn: eljött ebbe, ami nyitva hevenfül áthatolt lett
felszíva isteni eredeti kutonállását – hogy az ember tetálja megcsat
a kutonállást – megulósítsa aztán az elfelejtett egységet.
A Logos az Atya egyetlen szülötte, aki ezért megjelen hordja
az Életet, a Világosságot. Ezért a Világ látása, igazi látása, az ő
dicsőségének látása. Akkoppan a pártosok látomásában Isten dicső-
sége jelenik meg. Isten megjelentkezik az ő megnyomásban és a Földön béke lehet
és jóakarat az embereknek.
A Fiú (istené vagy az emberé) csak a születésében az igazán.
Az örök születés, a forrás és a szemlélő.

1973. dec. 27.
A második, örök születés – e születés Látása és Képe – a kon-
templáló Isis, az ihrázolástól elforduló Mária és József.
A megfordulás: 7 20, 14, 16.
Az ember Fia – akibe az Isten Fia költözik.
Az áthatás. Az ember nem az ember, nemcsére. A lények átha-
tódása az igazi Élet – amely Benne volt. Mert
minden áttelt lett és kívüle semmi sem lett, ami lett.
Az érzéknemeken át a néttört létet érzékeljük, egymástól függet-
len körzetek szerint; az intelligencia és ilyen, az étertest,
egységes eleven létet közvetít ASZTRÁLIS: az Életben
minimenek sének, az organizmus nem áll sénehlől: a sének
élnek az egységes életből. Az Egy Világosság: az embereké

Hét szín mozog itt
és hang-özön:
Egyetlen, arany csend
volt odafönn.

Odafönn villámló kútnál
szemegő pony kört alkotnál
szemegő pony kört a kútnál
tán már aludni sem tudnál

110)

Bizog nem. És nigis az antik mordulat, tanács, tartalom, benéd, szarah – régen az embere, ma az egyszintikus érzelemre appellálnak, a lelkesedésre, a 7 érzett ihítatra, a nigismerés-nélküli szarah használatára – az ijari tisztítalanságra.

Régen hit – ma a tinta pondolhodás rejti; a hidegelem, amely mögött a hidegtűz ég. A szt melegsége a pondolhodás élete, a pondolhodás vimangeri fényét, Vilýosság – világító jellegét, vimangeri melegségét is – amely ma illati melegség – a jászol körül.

Szulajero

Vizzel – kút – kerentelés – a szokás-test kimordulása.

Hatások a testre – elpirulás, értés – melanocite

Értés – érzés – élet – vérre: szellemtől testig, a test melegségéig. Belső nap, redukáló lélekzés.

Első 7 rész: víz. Kerentelő, Kána, Jordánon túl; kút (samáriai anyag), Bethesda tava; tengeren járás; 7, 35. Ahi hisz én bennem, a mint az írás mondott, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.

Hirtelenki szemjúhozik, jöjjön én honám és igyék.

A három eljövetel. A világba jött, ami illatba lett – testté lőn a lógos – inlelés-pondolhodás.

A magasságokban δόξα, a Földön béke és εὐδοκία

7 14,27 Békét hagyok rátok, az én békémet adom nektek; nem ~~adom~~ mint a világ adja. Minden semmiség. Nevetés, 3 szem.

Az anyag csend: a világ benél belőlünk. És ha tudjuk, hogy mit benél, hogy a benéd honnan jön és hová megy: a Világosság Fiai vagyunk.

A Föld fejezetek } 7
A Kert

1974 jan. 3.

Szent Szellemmel és tűzzel keresztelés — az első 7 víz-fejezet
Ami az emberben víz. Az élő víz - vízzel keresztelés.
Az éterisej és tudatz. Az én - fizikai test (a féltése a templomnak).
Az anyai elem - az apa ugyölése.
Grál 5.32.
Ahasz a koncentrációban 5.35.
Az igaz 175,20,21. De tudjuk, hogy az Isten Fia eljött és értelmet adott nékünk arra, hogy megismerjük az igazat és mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet. Fiacskáim, oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól. Ámen.
Az igaz: kontemplíció: így van és igen, így van.
Az ember: igazság. 5.35
A követés: az utánzás, áthatás
Az értés igénye: az illúzió, a bálvány.
Az áthatás a világtól, a Lagostól, a harmadik eljövetel.
Szt. Szellem és a Megjelenés az imaginíció szintjén.

112)

1974. jan. 10.

Az ember

Módszer. Ein Weg zur Selbsterkenntnis.

1.) Az ember duális világa: én és nem én = arar világ (megismert világ).
Megismétlődik benne: kétfelől kapja a szerlitást, önmaga szerlitését is.
A test szerlitését is: a világ hozzá legközelebb álló darabja.
A dualitás áthidalása: én (ezeti) az világ terméke vagyok; a világ az én termékem (alvás: a világ és önmaga tudata egyszerre szűnik meg).
Amit nem az érzékszerveken át kap, az számít leginkább belsőnek, érnek: a pondolkodás érzés, aharat.

2.) A pondolkodás: adott – adódás. Csináltnak tűnik, mert a pondolkodom mindig azt jelenti: én pondolkodom [tehát: vagyok] azar semmi sincs közelebb hozzám, a legközvetlenebb adódás: minden egyebet ezzel észlel az ember. Az ember olyat hoz létre, ami mégis univerzális érvényű, annál inkább pondolkodás, minél szemléltelenebb.
Ezt az adottat az adódásában érti az ember, nem adott voltában; a pondolt, hogy az legyen, át kell haladjon a pondoláson, (az adódáson), amit az ember nem tapasztal: a legfontosabbat a pondoltban, amitől az lesz: nincs más léte, mint a dolognak. A pondolkodás teljes áttátszóság, érzés, de van, amit a pondolkodás nem lát át teljesen. Valamennyire mindent áttát, különben nem értesülnénk róla.
A pondolkodás ofan adódás, amely önmagát is képes éntelni; az éntelés nem ifen. A pondolkodás saját multját észleli, nem a jelenjét. Ettől a világ mult-jellegű.

3.) Mivel nem ismert adódás, a pondolkodás nem az emberé. Az emberé a pondolt, a mult. A pondolkodás érzetfölötti adódás, régen az istenség „tapasztalása" – nem az ember dolga – ma a megismerés tapasztalása. A jelen érzetfölötti. A pondolkodás éppel adott, mint az éntelés.

Az értelés is adódás, ezt sem az ember hozza létre, készen kapja az érzékszervekkel együtt. Észlelés csak gondolkodással van, különben hatás. Az értelésben, éppof aktív, mint a gondolkodásban. Az értelés éppof kevéssé fizikai folyamat, mint a gondolkodás. Az érzeti szellítés létezik. Az ember éppof kevéssé hozza létre, mint az értelést és a gondolkodást, amivel értelmi és gondolja.

4.) A megismerés folyamatait (jelenjét) csak ofan alany képes vizsgálni, aki nincs a megismerésben, a gondolthoz kötve, megáll nélküle is. Általában a tudat egy az értelléssel, a gondolattal. Az én nem különbözteti meg magát tőlük: a megkülönböztetés az én születése. Igazából azzal egy, amitől meg tudja magát különböztetni, nem azzal, amitől nem képes magát megkülönböztetni.

A magam érzése: az alap, ész szevétben. A tapadás.

5.) Amikor a lélek az érzékszerveken és a képzetalkotásán keresztül átadta magát a külvilág jelenségeinek, ha igazából fontolóra veszi maga magát, nem mondhatja, hogy ő értelmi a jelenségeket vagy ő tapasztalja a külvilág dolgait. A külvilágnak való odaadódása ideje alatt ui. valójában semmit nem tud önmagáról. A napfény, amely a dolgokról sokféle színjelenségként lenyed ki a térbe, csaltaképpen a lélekben éli ít magát. Amikor a lélek önül valamilyen történésnek, az örömi időpontjában maga is öröm, amennyiben tud a dolgról. Az örömben nem éli ít magát. [A lélek egy a tapasztalásával a világról; nem tapasztalja magát, mint valamit, ami önül, csodál, gyönyörködik vagy fél. Ő maga öröm, csodálat, gyönyörködés, félelem]. Hiszen mindig beszélünk magának a lélek, akkor lesznének fel számára igazi minőltukban azok az időnakok, ~~[illegible]~~ amelyekben a világ tapasztalásától vissza húzódik és önmagát nemléti. ~~Külön~~ Egyenen különleges életként jelennének meg számára, amely dónor egyáltalában nem hasonlítható önre a lélek körösnéges

stol lesz vitájos

114.) 6.) Az ember megismerő. A megismert: a mult, terménet, sajít terméneti léte, alacsonyabb (minél) terménete; a megismerés fonása irányában sajít érzetfölöti magasabb „terménete".
Mivel az alacsonyabb terménet „képe" a megismerésben jelenik meg, a magasabb terménet megismerése ezt a képet változtatja. Zenék hallatt az ember, ahol azelőtt csak hangzavart.
Az emberben élred tudatra, mind öntudatra a világ. Az ember a világ kontempliciója, a világ az emberben kontemplálja magát.
A kontemplició nemcsak a témá, a gondolkodás vagy megismerés adódásának, hanem egyúttal az Alap adódásának tapantalása: a teljes Világosság. Ti vagytok a világ világossága: ~~[illegible]~~ a hef, ahol a világ világos lesz.
Az ember – mint megismerő – a világ fogtalása, jelenjének még tudattalan és ennel jörőjének, új – minőtlének hordozója. Az adódás, a régi istenséjek, benne ébredneh világsa: átadták szabadságukat az embernek.
Mi a világosság? itt fogtitni.

1974. jan. 17.

Sem az ünlelés, sem a gondolkodás nem az emberé....
Sem a természet, sem a magasabb terménet.
Mi az emberé akkor? (A szomorúság és a komolyság).
A megismerés világfolyamat, az emberben, az ember értesül róla, amikor lezajlott.
Az ember a világ jelenjének és jörőjének hordozója (bölcseség és új bölcseség vagyis neretet), de a világ nem tudatos a jelenben; az ember a multban él, a jelent & venti fogamatosan: ez a bíos.
Az lélfolyamat, éjés. Éjés mint oxidáció, éjés mint szenvedéjek; paminitás, persanyag. Mint a penyő ér, vagy a penyő cimbalom.

Ein Weg

A világosság.

Világosság

Hol gyullad föl a világosság?

Ugy gondoljuk, a világosság fogalma kivülről, az észlelésből származik. Hogy világos van, arról veszem észre, hogy a dolgokat jól látom. Ugy gondoljuk, ha valami értésre, gondolatra mondjuk, hogy "világos", ez hasonlat, amelyben az eredeti értelem az észlelés világára vonatkozik.

Az észrevevés, hogy "a dolgokat jól látom" /aminak alapján összefoglalva mondom: világos van/, nem érzeti észlelés, hanem a tudat fölfigyelése saját tapasztalásának minőségére. A világosság ilyenkor is belső világosság. "Jól látok" - ez belső tapasztalás.

Ha ehelyett pl. azt mondanám: a dolgok jobban /erősebben/ vannak, amikor világos van, ez is - a nyelvi kifejezés ellenére - belső tapasztalás leirása volna: "jobban": ez nem észlelés, hanem tisztán fogalmi jellegü megállapitás.

A világosság tudati tapasztalás és ennek megfelelően minden fogalom az. Mind a tudatbanlesz világos, a világ is.

A lélekben a világ éli át magát, mert a lélek világosság-erői a világ erői, nem az ember erői. A gondolkodás, az észlelés a világé.

A világosság a világhoz tartozik. A lélek is, a tudat is, az ember is. Hogy lássak valamit, meg kell legyen vagy éppen meg kell szülessen a fogalma.
Amiről tudok, ami van: vagy én ismerem meg, vagy én ismwrtem meg, vagy valaki más és elmondta: nincsen olyan van, amit nem megismerésből ismernénk.

116)

A fogalom hozzátartozik a dolgokhoz.
A magasabb, rejtett terméret, a megismerés jelenje (ellentétben a multjával, amit ismerünk), nem csak megismerés: lét, az igazi lét. A világ létéhez tartozik a tudat: a világosság.

Az „érzeti" félreismert nellemi tartalom. Mint tartalom – mint az – csak fogalmi azaz érzetfölötti lehet. Az érzeti benne az, ami hatás – tapintás –, nem megismerés. Ez a „hatás" azonban sosincs megismerés nélkül; a megismerést azonban nem ismeri föl az ember – mert hiszi, az hatás, az a hatás; csak hatás van.
A meg-nem-ismerhető világ fogalma. Kant. A sötét világ (fizika)
Az érzeti: ami mult. Vakki a jelenből, az érzetfölöttiből figyeli.

Ein Weg. A lélek egy a tapantalíszival... Kontemplíció.

5.8. Az ember nem gondolhat oft...

5.40. A vén-tudat.

1973. jún. 24.

Mi az emberi? A jelen és a jövő (teremtés). Az elventése a jelennek: passivitás; éjés.
Az ember tárgya a világnak: elvenvedi az érzéseket, az érzelést, a gondolkodást. Egyedül a vezetetben lesz aktív: teremt. „Csak".
A jelenből nemléli a multat; az a megismerése – a Világosság ideája – alapidea.
A világ attributuma a tudat, a dolgokhoz hozzátartozik a fogalom.
Az ember nem gondolhat oft, amit nem ért; az ember nem érzelhet oft, amit nem ért; az ember nem képzelhet oft, amit nem ért: az ember semmiképpen sem értesülhet arról, amit nem ért.

Az ember értése tárgul vagy önmeghúzódik. Az ember értése a világ beengedése, a Világ: értés.

Ami az emberben értés, értő-erő, az a világban teremtés, teremtő-formáló-fenntartó erő. A tőrvény a világban rendet, az emberben a világ értése. Alany nélkül – kinek az értése (Ein Weg)

Világos Világ. Rejen: adódással együtt – de nem látra az adódást, a Világosságot.

A sötét világ a világosság énlelésének kezdete. A megismerhetetlen, de „van".

A „tőlem független" létező állítása a legnagyobb függetlenség (szabadság) sőt jógos lázadás kinyilatkoztatása: annak bizonyítása, hogy én, aki mondom, független vagyok a világtól, a létezőtől. De erről nincs tudatosság, ezért ugyanennek tagadása is leverethető. (Az ásványi tárgy elválasztottsága és függetlensége).

Az egyetlen hiteles állítás: a Lét van és Logos-természetű: kimondja magát, vagy erre törekszik az emberben.

A világ alap-ereje a világosság, a tudatosság. A teljes (egész) tudat a világ maga, minden rejtettséjével, a tudattal együtt, amely önmagára (a világra) lát. Rész-tudat az, ha nem a világ van a tudatban, hanem valami. Valami úgy lesz a tudatban, hogy a tudat nem kontemplál, felejt. Ha nem kontempláló (nem tud magáról), akkor valami kimaradt belőle (látom ezeket van): az adódás és egyre több adódás maradt ki, egyre több van lesz, amihez nincs adekvát énlelés, a világ megértetlensége nő.

A rész-tudat a tapadás a rész-tudathoz. A figyelem, odaadás egy réne az alany felé fordul, aki nincs jelen a tapantatásban. Nem tud jelen lenni, a tapantatton érzi magát, a jelenből, amely a tudatfölöttiben van.

118)

A rész-tudat.

A világ fogtatása — alany nélkül.

Az Ein-vagyok: láthatatlan, akár a Világosság. A dolgot látjuk, a világosság nélkül, amely azzá teszi. A tapantalást tapantaljuk a tapantaló nélkül, akiben azzá lesz.

A ungismerhetetlen

1974. jún. 31.

Ein Weg [Ha ert...

Az álmodás: az egy tapantalása, nem az Alany tapantalása.

A „Ungismerhetetlen" nincs" — logikus állítás. Mögötte a meditatív tartalom ez: a „ungismerhetetlen" a ungismerés problémája (világosan értem). A fogalom a ungismerésből van (nemcsak etimológiailag); a ungismerés látja a határait. És (elfelejtve számszerűt) végső értéknek tekinti ezeket.

Komolyan mondás: egy pillanatra bennem van vagy én ő benne, ez meditáció. Hogy ezt tapantalom: ez kontempláció. Az vagyok, amit érek, érzek, akarok: Átváltozás. Akarni lenni...

Az igazi van — világosság, nem sötétség — ez meditáció.

Van befelé látom: a látás ugulósítása kontempláció.

Mi a látás a van világában? Hatás stb.

A ungismerés, a világosság ne legyen a ungismert fölépítménye, mikor a ungismert belőle származik. A ungismerés csak ungismerésből származhat.

Elnevezés: ez (van) a sorsa; ez, van, sorsa.

A mult: ásványiság, amely az élőből származik. Ez az, amit a mult-jellegű ungismerés ungvagad; a jelen az

élet a vitájban, amit nem ért, nem érhet az ember.
Az ineticiá – a tér fogalma.
A fogalmiság: reticiá, éppen nem térbeli. Amit egy kép ábrázol, nem érzeti, nem térbeli: csupa fogalmiság: vitágosság. A hatott fogalmiságtól való ugyanabadulás, az elevenség vitájának szinjetése: ~ minden-lehetőség vitágáe. Minden kép.

Ein Weg Hz ert. [Ez a szinaháródás...]
Amikor a vitág eltűnik, akkor kezdem érzevenni.
Az ancilláció – én vagyok.
Tárgyat „lét", fogalmat „ért."

Hz az ért komoja gondolja, belíthatja, hogy nincs, mert nem a multban van: funkcionál csak.
Ami az ásványban kulitás, az funkcionál csak, de minden funkció: jelen, tehát érzetfölötti.

Világosság II.

A világosság eredeti intuíció: az eredeti intuíció; a dolgok, amik a világosságban „jobban látszanak", magából a világosságból vannak.

A fogalom, amely a dolgokat azzá teszi és alapként hozzájuk tartozik, a világosság teste, a testté lett világosság. A dolgokba világosság zárult, elszik benünk. Az ember látja a dolgokat: a bezárt világosság az emberben éledezik.

Az ego vagy én nem látja a világosságot, csak a megvilágítottat: a dolgokat, a fogalmakat, anélkül, hogy a világosság ~~[illegible]~~ szabe testeként ismerné föl őket. A fogalmiság a világhoz tartozó világosság, fölismeretlen, mert nincs jelen, aki láthatná.

Ahol a világosság, mint világosság meg tud jelenni: az az Én-vagyok. Az Én-vagyok: a világ világossága.

Ha a tudat fölébred álmodásának multjából, első intuíciója ez:

Világosság és egyben: Én-vagyok.

A világosság azért éledezik az emberben, mert az emberben másképpen is jelen van, mint a természetben.

1974. jan. 7.

A fogalmiság nem térbeli relíció, ezért, ha létet tulajdonítanánk neki, érzetfölötti létnek kellene nevezni. A forrása.

Az érzeti, aminek létet tulajdonítunk, éppen az, amit nem hat át a fogalmiság – a mienk – többnek érezzük, mint a fogalmiságot. Ami megismerés, az a filozófiák és a tükrözött tudat számára nem-lét; a lét sáfít a hatássá alakult megismerő-erő vagy mozdulat adja – ahol a megismerés azt mondja: más, nem.

Az erő, amit az ember nem használ föl a megismerésben. Mifen megismerés a „lét" megismerése? Szacak: lét, megismerés, gondolkodás, szabadság.

Aki úgy véli, ~~[illegible]~~ most ebben a pillanatban, hogy nem a megismeréslől indul ki, vagy mozdul tovább, az hazudik (tudhatná): ez az óshazugság, minden sötétség kezdete.

A megismerés természete: azzá leszek. Ha azt megértjük, egy pillanatra azzá változunk, azzá vagyunk. Aki azzá lesz, az Én-vagyok. Ez lét: bármi lehet, mert eleve minden. Koncentráció.

A minden megismerés eredeténél ottlévő identitás föl-nem-ismerése akkor az illúzórikus benyomáskor veret, hogy a világ ~~[illegible]~~ amifennek megjelenik, ofan is az ételésen és képzetalkotáson kívül is. Ofan: hatás.

Az ételés, a megvilágosító gondolkodás, az identitás pillanatai a régi identitás maradványai. A belső tapasztalás maradványai, keveredve külső tapasztalással.

A külső tapasztalás a nem-tapasztalás, a hatás, aminek csak van-jót állít hatom, a kvalitás-nélküli van: a megismeréstől független lét. Belső tapasztalás: azonosság. Ennek törédéke ma még van. A külső tapan-

Tehát az elválasztott alanyé, aki a nem-azonosságot éli át – szükséges, hogy alanynak érezze magát – az érintőleges (hatásra alapuló) törédék azonosság nevint: érintő.

Gondolkodás: belső tapantalíshoz közel – de ma már sá tud nézni.

Egyetlen belső tapantalís (kozdozó nélküli): az én tapantalísa.

Nincs „tartalma", nincs „mit"-je: alany, tárgy, állítmány egy beesik, jele egy lehetséges tapantalísnak. A legközölhetetlenebb fogalom.

Belső tapantalís: én a világ, én a sórsa.

Amivel az ember nem képes ifen azonosságra (nem-én), azt a megismerésen kívül létezőnek érzi (noha ez gondolkatatlan, mégis gondolja): hatás lesz.

Az én tapantalísa is pillanatszerű: én-képzet. Tagalni tudja létét az én (joggal) – nem hatás és nem is jelenlét.

Az Alany nem él a multban, a tükrözött tudatban. A Világosságban él, a Jelenlétben. A közönséges „lét" a jelenlét megszűnése, a jelenből eszló kiesés (amit egy jelen Alany észlel): a tudat nem fedezi föl, hogy azt a multat a Jelenlét tartalmazza: a megtörő hullám, a partról vinnaverődve, a tengernek a réne, amely töretlen. Ahol az élet megszűnik, azt látja az ember, azt, ami maga is élőből lett, annak multja.

Az anyag nem áll nemben a Világossággal, csak a tükrözött fénnyel. A Világosság tartalmazza, annak vége. Az ember az énlelésnél biztosabb alapot keres és a gondolkodásnál is, de sorra hefen: így jut el az énlelhetetlen kulitásmentes anyagig.

Idea, világosság van a dolgokban, az emberekben és a szemléneti dolgokban. A dolgok felől az a megismerés alapja: formáló erő, alak-erő. Az emberben is. Az emberben szabad világosság (elevenség) is van: nem lekötött formaerő: ezért megismerő az ember.

Ami engem ér, az mind külső tapasztalás. Egyedül az én-tapasztalás nem, fen – a Világosságé. Ezt sem gondoljuk komolyan. Az én-tudat minden alkáskor eltűnik és vimajon. Ha a halál után így lenne, nem érzénk vele sokat: mindegy, hogy az én egyáltalán nincs, vagy nem tudna magáról. Nem az az érdekes, van-e vagy nincs, hanem, hogy tud-e magáról vagy nem. Az alkáslan kiszkó én tudat nem lehet igazi én a nem önálló. Van aki elküldi és vimahozza: megtanítja felegyenesedni, benélni, gondolkodni: a magasabb természet.

1974. febr. 14.

Felegyenesedés: metastabilis, mint a biciklizés.

A magasabb terminet hullámverése a megismerés, a tapasztalás, a világ.

A tapasztalás nem az, hogy anyag vagy energia hatol belénk (belénk?), hanem, hogy formát szint kulitást látunk tapasztalunk. Ez mind tudati elem, ha úgy tetszik, de mi nem az? Amit külülvinak nevezünk, az is ebből áll, formáklól, amiket a gondolkodás szlósít meg. Of hatalmas erő a tudat tudatfölötti ereje, hogy a külülvinak világosságot, létet kölcsönöz.

Nem a materiális tapasztalásra bízza rá magát a gondolkodás, mint ezközre, hanem magára a gondolkodásra, amely az anyag strukturáját át képes hatni: arral kezdi, hogy megszlósítja magában a formát, aminek segítségével az anyagal szlálkozik. Az érzeti értelet az anyagi formák világának adatta,

124)

de ez az adott a maga ürleltségében már kiszódik az anyagiságból. Nincs más anyag, csak az ürlelhető: ez az adott, amiben elhezdődik a másság lepjözése.
Ha a világ a tapasztalás (ugismerés) eredménye, nem oka, a ugismerés változásával változik-e a világ? Történelmileg: igen. A tapasztalás a világ realitásához tartozik, akkor a zenéhez korrátartozik a tapasztalás és ez a rezlitás a tapasztalás minőségétől függ. Nincs „objektíven" zene. Nincs tükör (nem funkcionál) ember nélkül egy szobában (még ez a gondolat sem) és szoba sincs. Sötétség van — még az sincs. Vers, szöney, több példányban: ohasza rezlités.
Az anyag konkrétsága a hatás konkrétsága: a ugismerés elmulasztásának vagy képtelenségének konkrétsága. A tapasztalás módja adott: az ember lehetősége (biszgított, hogy van rá lehetősége), hogy ezen változtasson. A konkrétság eredeti erejében és formájában megjelenik a teljesebb ugismerésben: az igazság erejeként, Világosságként — amibe most tükröztetten a nem-ugismerés öltözik. Az anyag lét-ereje a „szemben", a oimzlőhés, a „nem" — nem az áthatás, érhés, mert mult lét. Nehéz még így is a jelen értésre épül.

Mintán nem tudatos az adat keletkerése bennünk, nem lehet szó igazi positivizmusról: az adatban már benne van valami az emberből — lejzlőbb a tudati-idea elem, a ugismerés adott módja. Az igazi „adat": a kontemplatív tartalom. A fogalom, amit az ember alkot egy tárgyról vagy jelenségről, kiscélet arra, hogy hefszállítsa tudatos

gondolkodással az érklésében jelenlévő belső tartalmat. Ez az a tartalom, amely azt a bizonyítást kelti, hogy az érkléés szigetszerűvel a szakítás előtt állunk: az ember elkövetni a hibát, hogy ezt a szakítást önmagán szigorottnak tekintse és nembenállónak a gondolkodással és megismeréssel: miközben a megismerés már elkezdődött az érklésében.

Az érzetekhet a belső tartalom tartja önre (szilogatni kell közöttük) a mérés és a matematika ebből nem fog fel semmit.

Az analízis semmit nem mond.

Az egy létet az emberi gondolkodásban van. Egyszer nem látni idea. Ez adja a legerősebb létet. A kulcs nem tartozik hozzá: benél.

A betű létét a gondolat adja. A betű megjelenésében elszakadhat a gondolattól, amilől ered. A megismerés felfedezheti, hogy az egy mindig valamineh az szigorga.

A tenméneti szilágokban csak lefelé fejlődés van: kövesedési, elhatálozási folyamat: egy Jelenlét különböző fokú multi szilása, anemint, hogy mi van az egyik és másik oldalon: élet, érzet, ér. Fejlődés és a folyamat csak az embernél tetíthető, ha egyáltalán. Így, ami nem tovább-hatás, csak az intuitiv gondolkodás szillanatában (függetlenül a multtól) tapasztalható. Ezért az embernek van idő és tér, gondolkodásával szigorítja a multat. Az egy: magatott (Newton).

Az eleven gondolkodás forma-alkotó erő, nem leképző. Ezért nem igazodik kész formákhoz, csak az ő termékei. A gondolkodás, amely nem az emberé, elhalt = az istenek önma-

126

kinyódása, ahogy. Az ember a földön, az istenek az égben, a megismerés egében. Hogy a tudat fölérjen, le kell küzdje az egyi kozdozás ellenállását, az ellenállás szükségességét a tudat szimaír, hogy az legen. Az elhalás szükséges, hogy a gondolkodás ne „hasson" az emberben.

A létből lesz a tudás, a tudott és a tükrözött tudat is, a tudott tartifa. Ez a lét az, ami megelőzi a multat, ellenállását, a megismerés jelenje, ami megismertként tükröződik a tudatban. A tudat jelenje a lét. Az ember belenőket – ennyfelé – ebbe a létbe.

A realitás a legtöbbenyebb virág: mérhetetlenül hajlamos arra, hogy megkövesedjék egy párává alakuljon.

Azt látjuk, ami iszonyiszonyal láthatóvá van téve. Miért csodálkozunk azon, hogy mást nem intelünk? A nagy vilig – attól függően, hogy mi hogy csodálódik az iszonyiszonyhoz.

A lét meg akar szólalni. Meg is szólal.
Nem ott-lét — itt-lét.

1974. febr. 21.

1.) A realitás ideája – a története – az ember teremti. Az ig van erejével kétszer tetőtkozik: az evidenciában és az intelésben. Ebben átlátszatlan, abban nem kérdez többet. Végeredményben egy érzés, de nem a magam érzése. Erősebb van-nak érzem az intelést: akaráti jellegű. Nem azonosul vele az ember úgy, ahogy egy gondolattal vagy

zenével — idejen marad. Mi az, amit észlel? Ami ísmájírájjal van kirakva. Ez „tőlem függetlenül" van.

2.) A nem-értelhető szerlítás. Zene — nem független tőlem. Vers, sok példájban. Élet — csak sejtjük, nem követjük, mert nincs a megismerésünkben élet, ahogy van szín, hang, esetleg gondolkodás és zene. A zene a zenére csúcsosik, semmi másra. Érzés, gondolkodás, amivel mindent mondunk. Léttelen — mert mult. A „lét" — hatás. A zenében nincs, a gondolatban sem (önmagában). A zene bennem lén szerlítés, sehol sincs. A vers is, a szín is, a kép is, kellek hozzá; a tűhöz is. A lét teljességéhez hozzátartozik, hogy megnőhel: az emberben. Nincs fogalomtalom lét: mi csina az? Csak az anyagot értjük ig, amely nincs. Kulitásmentes hordozót keresünk a kulitások számára.

3.) Mit értel az ember egyéltalán? Ezt, azt. Szintétikus értelése van, nem érzet-pontokat szed öme; kellene a célszerűsi elv; az ömetartozást a belső tartalom adja, az az „ez" — evidencia, intuíció, amely szintén „célszerű" eleve, nem utólag valamely (közben elfelejtett) elv nemint. Az elemzés utólagos; a zéneblől fölépülő egész, az alulról fejlődés; az érzés: hogy a csodála értem?: a fordított gondolkodás

4.) Forma van és ezt értelem és értem. Ezért pl. a növény nem érthető a földből, mert a forma az „eleve", az „teszi" a növényt, az idea, amely fölöltözik ásvány szakába. Mindig a nem élőt elemezzük. A gipsz nem „ill" elemeiből — ezelve ezik szét. Ezek gipszné alakulnak. Formája van a növénynek vagy kvalitása a gipsznek: az. Ez a Világosság benne. Nem

128)

a nép az érdekes. A forma, kulitás, fogalom tudati elem. Nem az ember produkálja (kütönben szubjektív eskra), hanem a lét — ahhoz tartozik.

A Világosság az emberben jelenik meg. A Világosság megvilágít és önmagát kezdi átvilágítani az emberben. A megismerés ma nem vele-élés, (csak pillanatra), hanem a megismerés átvilágítása.

A világ Világosságra az emberben: több világosság, több tudat, szűrőrendszer. Csak a nem megismerés mikkere előtt látszik a megismerés — ez az értelme.

5.) Mult lét — törvény. Az igazi lét: nem van, hanem történik: jelen. A létből ben a tudás, a tudott, és a tükrözött tudat is, a tudott tartífa. Ez a lét, ami megelőzi a multat, önmaga elhelyezét, a megismerés jelenje, amelől a megismert kihull: a föld. A föld jelenje ez a lét, a megismerés jelenje. A megismerés ebben nem áll szemben a létel — az ember belenőhet vinnifelé ebbe a létbe.

A realitás törékeny, mint egy virág: hajlamossá, hogy enghövesedjék vagy elpárolgyon zbutiht fogalommá.

6.) Itt-lét.

6.) Mit látunk az emberből? Ami 8-10 év mulva nincs, vagy 20 év mulva nincs.

Élet, érzékszerv, én

1974. febr. 28.

1.) A Lét: lesz. Az ember a lét eleven része és az emberben a lét tekint multjára. Az elhaló világ, lejáró világ.
A test: ennek a világnak egy része.
A technikai világ: az elhaló világ szaporítása; emberidegen törvények alkalmazása.

2.) Az anyagi világ értelme, a lefelé-fejlődés értelme: ellenállás.
Az istenektől idegen, sőt „világként" felfogva szembenálló: az Ellenfél-alkotta világ.
Az ember hasonulása ehhez a világhoz: a reflex, a reagálás, a szigi az emberben, a lélek átmegy a magyarabb terminét jármálól az alacsonyabbéla. Mechanisztikus tudat.
Egy chorlatok: konc. chorat, egyensúly; pozitivitás, elfogulatlanság, önhang.
Ahi fecsegés ahi hallgatja
8 tagú ösvény: hefes képzetalkotás; elhatározás; beréd; külső cselekvés; az élet berendezése; képesnyék nevintitőrekvések; tanulás az élettől; megállás.
A meditatív olvasás (hallgatás) előkészítése. Közlés.
A magyarabb megismerés fajtái ofanok, mint egy-egy jelv, pl. a zenéé, vagy a színeké, mint ezek „megtanulása": hogy azon az ember ki tudja fejezni magát és megértse, ami azon ki van fejezve. Nincs fordítási lehetőség a közönséges gondolkodás jelvére, csak indirekt „kotta" jellegű, amiből a zenélő kiindulhat.
Az éntelés: a nem-én fajtáival (kívül, belül) szélkozik az én.

130)

3.) A kétféle Lét az emberben, a magasabb terménet. Az ember befzete és szabadsága a nem-szabad terménetben. Beletérezvetve — mennyivel jobb a Véletlen, mint az istenek? Hol a szabadság befe?

4.) Magasabbrendű nem-szabadság: sors. Közös Lét.

Szeretet: ellenére valamiknek, akár

Megismerés és szeretet: a Lét irányzása az emberben, független mindentől. Földön éji törvényt: ez a megismerés és szeretet együtt. Az istenek vinzeonulásának jomai. szeretettség.

5.) A megjelenő ásvány vilyban csak becsenyés van, belülfogamat; az élet degenerálódik; az öntörik elromlanak. Az élet, a teremtés a lithatatlanban megy végbe: ma az ember tudati életében. Élet: megismerés és szeretet együtt γάρις és ἀλήθεια, kontemplatív, önátvilágítás Vilyósság (teljes megismerés) és ingenség (csak) — kellett hozzá a cötétség és az ásvány lehetetlensége, mozgatottsága. Ennek az életnek a megjelenés vilyába kellett jönnie — nem lehetett eleve benne —, a már kész megjelenési vilyba. És nemcsak el kellett jönnie, hanem annak kontempliciója is meg kellett történjék — egy óriási minta készült — ez a Logos földi, látható megjelenése, földi története. Nem lithatatlan istenség.

6.) A Lét a megismerés jelenje. Nem szavakkal benél, szavak a Lét kegelmélől vannak és rá utalnak, maga is szó — Ige, kimondhatatlan, mert Kerdetben, csak a szeretet Első kerdetében van és Istennél mindvégig, annak ellenére, hogy bennünk ütötte föl sátrát, testté lett, dologyá lett. A Lét nem szavakkal, léttel benél. Minde-

mitt jelen van, ahol ember van, vagyis ahol szeretet (ugismerésszel azonosszá lett szeretet) van. Az ember egyetlen feladata hogy virágzását ne zhadíjozza. Mivel létben és nem szavakban él, ahol intenzitása egy fokot elér, az ember elhallgat és hallgatással tanít vagy adja tovább, amit hallgatással fogad el a másik ember.

1974. márc. 7.

1.) A Lét a ugismerés jelenje – jelenlét. A mult világ lét-súfa is innen ered – hatás, zhár sejen az, amit ma a ugismerésben számítunk, vagy a szeretetben: ezek multja végül is hatás.

A Logos a Kezdetben, Istennél – kibomlatlan világ χάρις és ἀλήθεια – szeretet és ugismerés együtt vagyis Élet, amiből világosság – sötétség kettőssége lesz. Mert a ugismeréshez kell vagy kellett idéig a kettősség – aby – tudjuk hogy hiferszüljön az állítmány közöttük és erőtel léthető legyen: a funkciót jelentő ige: testet öltsön.

A ugismerés kettőssége a ugismerésben legyőződik – a szeretet is csak kettősségben lehet – ez nem dualisztikus ugismerés, mégis ugismerés, de a szeretet tudatához kell a ugismerés. A régi szeretet tudata nem volt az ambernél. Lassan jött az amberhez – nem adekvát módon.

Bölcsesség lett és szeretet lett és filozófia.

2.) A mai filozófia – súftalan, lételen. A konkrét ugismert világ lét-súfa a tudatfölöttiből: így van, mert így van: hatásszá vált ugismerés: tapintás. A test konkrétsága a minta. A test: érzékszerv és nem érzékszerv: szem és tudó. A látás vitális hatása. Az élet és az érzékelés, érzékelés.

132)

A biológia sejtéje: a lecsenyő ásványiból nem jöhet létre élet, az energia nem „formás". A virágformu konfigurációs entrópiája. Az energetikus nemlélet csődje. Az utószínűség – entrópia – információelmélet csődje.

Ahogy egy költemény nem keletkezik, élő organizmus sem. Formaalkotó erő: idea, amely az élettelent fölemeli – jelen – ezért „fejlődik", mint a ugismerés. Aztán elemezhető – az energiamérleg is jó, csak a formu marad ki. Nem fiz. erő, nem energia – a nélkerésélől lesznek. Gőzgép: energia + gondolat.

3.) A világok láthatósága vagy nem láthatósága. Az élettest tapantalása: érzéknervek: bizonyosság a filozófiában és szíf.

A lélekrés szerlitész. A fiz. érzéknervek a fiz. világot világítják. Az élettest érzéknervei az idea világot világítják. Az érzéknervekben a test fölaadja magát, a mindenkori test – ugszűnik test lenni: ugismerésben, átlátszás, átjárhatóság. Hatásból ugismerés.

4.) A ugismerés (igazából) az Én számára van; minden egyéb: hatás. Antik fogalom = a „ugismerés" is hatás volt; neretet is az Én számára van, sejen ez is hatás.

szemmé lett

Gondolkodás, érzés, zharat: közvetlen tapantalás. Kié?

A Lét élvedése az emberben. Minden nem-én: az én számára az. Idea, kép, benéd, hallgatás, van, nincs: az Én számára... Öntudat: hogy erről tud az Én.

A test is az Én számára test. A test túlélésének gondolat.

Gondolkodás, érzés, zharat testhez kötöttsége.

Lapos 93.

1974. márc. 6-14.

1.) A test ítélése — az élettest tudata. Az élet mint az eleven idea beöltözése finikai testbe. A zárt szi tőrvények.

A koncentráció követi, hogyan ölt testet egy emberi idea: gép.

Nincs eleven gép.

Bölcsesség és szeretet létrejött az eloldozódás folyamán: és filozófia.

A lélekzés szelítése az evésben képest....

Az érzékszervekben a test föladja magát — megismerés lesz.

Valami vagy test, vagy érzékszerv.

Érzékszerv nincs is. Szigorúan véve test sincs.

Ítélés - test; megismerés - érzékszerv.

2.) 4.)

„Láttuk, hogy a dialektikus gondolkodás szembehelyezhedik szigít intuitív forrásával és ezért abstrakt módon használja a fogalmakat, amelyek annak ellenére az intuitív pillanatból származnak. Közönségesen ezek között a fogalmak között csak diskurszív relíció van: „minden belső" relíció és ezért nem lehetséges a gondolkodás áramlása szerves kontinuitásként: és ezért nem lehetséges a lélek számára szeretet-korrelíció, amely az Én korrelációja." Lagos 93.

„magyarázat"

3.) A hetedik nap.

És elvégezteték az ég és a föld és azoknak minden szereje. Mikor pedig elvégezé Isten hetedszapon az ő munkáját, amelyet alkotott csinált vala, megszűnék (megpihent) a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott csinált vala. És megáldá Isten a hetedik napot és megszentelé azt; mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, amelyet teremtve szerzett vala az Isten. — amelyeket elhezdett teremteni az Isten.

Ezért zárt a világ.

134)

4.) A Lopos hussá lett — ami nem érzékszerv, nem átlátszóság.

Az ember az elemekből sérekből ismer meg. Eddig a sérehet az egészből adódóan látta: most a sérekből, betűből indukt okoskat öme: ez a képesség benne a Lopos jelenléte. A Lopos a dolgokban jelen van, mint adódásuk erje: az ember figyelmében erre fölfedezheti magába ugyanezt az erőt.

És sátrat vert benninek és láttuk az ő megszilárdítását a világot, hogy az Világosság, nem más.

Hogy az ember ofan hatalmas, hogy ő tud gondolkodni, nem a világ közvetlenül gondolkodik benne, hogy bele tud nőni, ellen tud állni és ő be tudja engedni a világ gondolkodását — a Lopos virtuális jelenléte. Reálisszá akkor válik, ha a gondolat-cláttiben tudatra ébred: a Világosság önmagra tudatívi. Ezzel az ember szabad lehetne vagyis végre ember.

A teljes „gondolkodás" egészen a terenető gondolatig ér, amef of erős, hogy belőtkörünk kemégségébe.

1974. márc. 21.

1.) Testté lett (hussá) és ~~[illegible]~~ sátrat ütött benninek: a sátra vagyunk. És vért az ugyláttuk — a Világosság nemúti ismeretetmélet.

2.) A zárt világ és a hetedik nap. (előző oldal). Kezdet nélküli. Öspukkanás. Nincs hefe a szabadságunk, a kezdetnek: a ugismerésnek és a neretetnek.

3.) A lét — tudathoz kötött, mint minden ugismerés. Képek és lét-tapasztalás: a test közvetlen tapasztalása: hatás a tudatra, csak a tudatra. Biztos realitás, ami ofan mint a test; ez már közvethertetés. Csak a fizikai testre nézve van ifen

Tapasztalás — az élettelen nincs. Az érzésre sem — ofa a lelki fájdalom, mint a testi fájdalom (?!) Nem tapasztaljuk a más létét.

4.) A régi tapasztalás: kép-tudat — kozmikus tapasztalás. A Nap. Az identitás vilajosság termenete. A vilajosság „látása" kütön — az adódásé. Amivel azonos vagyok a vilajosságban, azt tudom. A test: a kozmos maradványa. Antralitás — csillagszerű érő identitás — a csillag: jel volt. Látás vagyok: nem látok.

A megismerés ebből a tudatból merít — a vilajosság a kezdetben van, nem végeredmény. Bölcsesség (kütön).

Filozófia: a bölcsesség neretete — ami elvenett.

5.) A test — a vele való azonosság — régi és új — hatás. A tudat honá kötött. A halál kiadése arelőtt — jövő kor — amikor óvan, én nem vagyok stb.: a test halála. A test nem szpódik, fél, a test számára nem létezik szerint elmúlásának gondolata: azonosöntmagával és a lélek számára sem lenne, ha azonos lenne a testtel.

6.) Az idő: „múlik". Elventünk ukszait — jelenlétünket. Jelenlétünk „látja" ezt az elventést. Ahi vagyunk vetve az időnek, amennyiben test vagyunk vagy ekkor tapadunk: tudunk az időről, a múlásáról, amennyiben jelen vagyunk: időn kívül, amely csak az elventésben „van". Nem az idő múlik, hanem a jelen „múlik el". Ahi azonos alamivel, nem ventheti el, annak nem múlik az: ha változás van, egyszer változik. Az ember nem azonos: a változást egy változatlan érzéli.

7.) A test — hatás; ahol nincs megismerés. Ahol látás van ott egy semmi sincs, csak látás. Ott nincs idő stb. Ott identitás van.

136)

A zárt világban nincs kerdet: testből független tudat, ugismerés vagy neretet sem. Ahol utóni lét sem, képzelhető el. Teremtés sem, alkotás sem.

Van ugismerés és van alkotás és itt-ott neretet is (nehéz kétségbeesnek). A neretet a kerdet – és ugismerés is: az alkotás (teremtés) neretet és ugismerés. Másért van: azt teremti és ő az. Az emberi neretet az ujándékot sugásozza vissza (a vissza-fejlő boldog szabadsztat) ez vissza előre az egyébként lecsenyő világot.

A példák: minden dolog másért van, nem önmagáért. Ami, aki másért van: az a szeretet.

2.) A kerdet hefe. A tudatszőtt tudat. „Bebő" – inerlis. A terménet leképezése, objektív: képnerű: A mozilis „impulzus". Az elevenség világából jezt idéik „hatnak". A tiszta gondolkodás nem hatás, nem képnerét. Látszt-élet: nem lát. Akarnom kell. Ez a kerdet hordete. Ofszor inesség, ahol az ember egyedül van.

Nap

márc. 28.

1.) A lét közvetlen tapasztalása (nem közvetlen): én és test. Az élettestet nem, a ugismerési kevékegséget sem, csak a fibrilis alatakció – nem vagy mint a lélekrést vagy a nem tudékegséget. Ahol van egy kis „hatás". A testtel csak azonosság: hatás – a tudatra. Csak a tudatban van hatás. A tudat testhez kötött. A hulákerdése azelőtt – jövőkosban: amikor ő van, én nem vagyok: a test hulák. A test számára nem létezik elmúlásának gondolata. A test fogalma sem. A test nem vagyódik, nem fél, annamegyben azonos önmagával.

A test: hatás; ahol nincs ugismerés. Ahol látás van, ott egy

semmi sincs, csak látás. OA nincs idegy stb. csak látás van.
Látás nyomok — nem látok.

2.) A ugismerés föltételezi a fizikaitól való eloldódást. Az érzetfizikai világban nincs ugismerés vagy neretet.
Az ember: Kerdet (Ø 136). A Kerdet hefe Ø 136. A terméret betölti: az ember „verlitást" akar (lutást), nem ugismerést, amitől függhet.
A Kerdet a világosságban vagy a Világosság a Kerdetben
A S.T ismeretelmélete: a Világosságból indul. A herentégség belső (erotérikus) tanítása. A Világosság látlatja a Világosságot: S.T.
A ugismerő nerove és a ugismerésre néz, ezért exaktabb a többi tudományénál. Nem fogadja el az „adott" ugismerést.
Szemléfeben isholizás: a lét foltatódása
Nélkülözés és lemondás.
Olvasás: ugyjelenik, ami nincs ott.

3.) A ugismerő néz: az az antispolójia ijani akarja. A közvetlen létét tapantalá → tudatra néz: gondolkodás, érzés, akarat, énkelés?!
antulitás ≠ én, az nem „önmefogalmazás" az érzelmi, gondolati akarati tapantalatsknak, hanem daga, aki nélkül nem lemének.
Élet (éteriség) idea-élet — működésben az ásvágiságban
Ásvágiság: a világ (e világ) egy danlaja, amivel azonosnak üzem magam. „Nem azonos".

4.) Ami megjelenik: Világ – Világosság. | Világok
Az önmagát énkelő Világosság: Én
Az önmagát nem énkelő Világosság: antulitás – azonosság
A kívülről látott működő világosság: éteriség
Az önmagát tagadó Világosság: ásvágiság, agyag, sötétség. Valami
tomu nélkül. ingyo

138)

Terméret és nyomtatt terméret: tornalisok

5.) A nyomtat érdekő Világosság: Kerdet – el kell kerdenie önnyomtat érdekeni – ha nem kerdi, nem érdekeli (emlékfolyóját). A Kerdet az első principium az embernél, az Én, minden egyéb e nemint szkul, előre (test, gyenk tanulásai).

Individuum: egy van. A λάρις kerdődik, a Kerdet képességében. Az ember nyílól és nyílól hozzátesz a Teremtetthez – nemcsak kiegyenesíti, ami eltörvult. Csak így lehet individuum, ha kerd, ad, hozzátesz – ennel sd nevet nyírnak, kivülről nem kiplut, nem lehet adomnyílól: Én.

Kerdet = a szó és keletkezése

A keremtő intelligencia: csak a teremtettet ismerjük, a zárt világot, nyomtatt az órát, és ha nem rengismeretre nézik.

6.) A zárt világ törvényei egyszínjú lefutást csak elő, 7. nap. Az egyszínjú lefutás egy kerdetre (őspukkanásra) utal. A Kerdet kerdőre utal. Én nélkül nincs Kerdet – az nem zsuva kerdet kerdetben – amegyet elkerdett teremteni.

1974. ápr. 4.

1.) Ami megjelenik: Világosság ✗ 137 – 138.

Nélküle semmi sem lett, ami lett...

Az őspukkanás: formák és formák nétevése: a formátlanból.

|A formátlanból nem lesz forma.|

2.) Tudat világa: autalitás. Asonosság – világosság: Világ. Ebben nincs „van". Gondolh. érzés, szavt: tudat világa: testhez kötött. Az ember nem tapantalja a fiz. testet. A hozzá kötődés: asonosság: kivételező asonosság: 7. nap. Bűnbeesés. A nyelőbb kerdődik és tovább tart.

3.) A világosság igéje a 8. napon: legyen világosság. A mult tintusság igéje az iskolázás kerdete

A objektív term. tud. ma csak az érzéjiva terjedki, mert az

ember csak a fiz. testét tapasztalja. (étertest = filozófia).
Szóltál vált lehetséges ifen objektív formában, hogy a világ (és a gondolkodás) adódásra ugyanint: a tudatott gondolat kulott, látott, hatás nélkül; amíg adódott, az ember nem hatásolhatta magát el élesen a terménettől. A iskolázásban csak képpen az eltorzulások befreállítása történik, az autolítás azonosnyi formáinak elkötése a fiz. testről. Befreállítás: kerdés kell hozzi, nem a sejit állítja befre. Nem lehet kétszer egy fogóba lépni. Egyszer se: már nyomdoltam. Képzetalkotás. Kerdet az önmagát tapasztaló világosság csekkvése: a többi nem kerdet. Antik impulzusok: veretés, tanács, fóladatok .... Nem „foglalkozni" az intellektualitás alkalmazásával.
Ahinek az érzés hiányzik a koncentrációban, alójában az ugyanis érzése, egyp az, amiben kikünvölöléséről van szó. Az igazi érzés egyp ennek „elfelejtése", fóladása abban, hogy teljesen a gondolatnak adom át magam. Az állat ember leggőzése egyp ebben áll: ez a morális értéke. Nyugon is érzés-gyakorlat. A gondolkodásra, tudatosan adó parttalan figyelem alomjan a figyelmet arról, ami hatáskint a testben jelenthezik. Ez azt jelenti, hogy az elevenségben érdekem, nem a fiz. vizsgálat. Ennek a tudat a kozmikus gondolkodásba emelkedett, nem a fiz. testre tímanhoszik: a függetlenség pillanatát kitágítja.

4.) Ha az ember nem kötöncélantottan éli át a lélek (belső) életét a világ átélésétől (fiz. test vitszt el) akkor a világ is belső élettel rendelkezőnek adódik. Nincs mód kihagyni a belső életét — ma ez a világból (képéből) hiányzik. A világ „isteni" jellege — a saját lélek isteni jellege — nem kimondva. Az Én: a kerdet tapasztalása. A Körös elem kint és bent: csak tudati (a többi mind kint van). Hordozó elem: levegő. Szavak: levegő és világosság: más volt. A elképzelés és a tapasztalás közti kötöttöbség.

140)

A Világosság is más volt. Az ércelés egyben célelmés, kommunió, amiben szellés szifához képest a nyugszik kommúniák szifosabbak mert az ércelés azok lecsökkentett formája. A célelmés az ember érintkezése a Világossággal, szimbolikus az eredeti adadás és visszakúrádás boldogsága nevint (szemgő gyöngy között szabadtól): hogy van-vagyok - van - vagyok - nekem van, neki vagyok és ezt látni: ez a más léte, ez a boldogság, a boldogság látása a boldogság.

A 8. nap.: a Világosság tapantalisz: azonos kint és bent. A kint és bent belőle számunk. Az eredeti Világosság testé lett és nyitottuk az ő megjelenhozását: föltámadt az emberben, a Földben: az újabb kerdet lépése – nincs fejtetése, csak az individuális kerdet értheti meg. Az Értés: Világosság – Azonosság. Az új individuális jelv. A nezelmesek bevéde.

ápr. 11. Nagycsütörtök

1.) Az őspukkanás: formák és formák nétesése.

A formátlanból nem lesz forma.

Minden lég: 4 elem. Mi van ömelyszerben a finkaivel.

A kint-lévő kontemplálja az ikerszabb organizmust.

Ami belül kerül, el van zárva a kutvétől; testi élet, testi érzés, testi gondolkodás – ami belül került, érzi magát.

A nem kontemplálás tudat a sém-tudat: az adódás kimarad

Az azonos elem kívül és belül (bent).

2.) A paradoxon: az ember lélek erői egy „világhoz" kötve, utolsó maradvány csak látni kellett.

amegyet velük ismer meg. Nyugszik világok

Azonosságok.

Nyomaradási törvények

Az élet: a forma (egyszeri) nyomaradása

Antulitás: a világosság nyomaradása, látó, látó, látott nélkül

Én: a lítás szymaradása

A gondolkodás: tudom, hogy gondolkodom. Dante, Arisztotelés, istenni kontemplációs: nem asszonszalni vele: lítni. Hefreiktítés.

Kerdet: 8. nap. A világosság önmagát tapasztalja.

3.) Kint és bent, Világosság bent, növény, hogy kerül a tudat a testbe? Nem belőle ben. Sötétségből nem ben világosság.

A Világosság, amikor bekerül az élő szervezet, szét kell tőrje lokálisan, hogy a fiziknak alkalmazkodott (zárt) világosság (éterisé) ablál filtrabiduljon és belső Világosságá lehessen (gyűtötti) eredeti rendje szerint, kommunikálni a külső világosságjal (?), a Világ tudati autátis minoltával. Ezért a bekerülés első jele a fájdalom.

Lemmondás (2) – nélkülözés (1) – eltekintés (olvasás). Tiszta lítítüz és pokol. A lélekerők elaldása. Fájdalom: szem. Szemmé lett.

Nyugat csőrnek kell lennie az életnek a fájdalom elviselésére. a belőlt nyugalom kell hordania, nemcsak ellene küzdeni.

Az szerzyla zárt szellem. Öröm és áldozat.

3.) Az ige hussá lett, vitat ütött lemmünk és lítünk (világosságjal) az ő világosságát.

Nyugalom: Péter: mikor mondta.

ápr. 18.

1.) Az új szymaradási törvények.

A forma szymaradása. βίος és ζῶη. Zárt élet, elszakadt a gondolástól

A világosság szymaradása: reflex, amocíció, szokás-érzés. A zárt „érzés" (öntöz). Lélektan: pedagógia és idomítás, gondolkodás és amocíció.

A lítás szymaradása. Lítás és lító és lított – kontemplációs

Kerdet

142)

2.) Az én tapasztalásának egy lépcsője. Az élő isten fiz. „Átlelkítés"

Az „isten": tudatosság, ami nem emberi tudatosság. Hol tudatos az ember?

Lépcsők: hefreillítés és érzéknew-képzés.

3.) Ami az emberben meghal és ami növekszik. A 2. születés, a születés kontemplációja. → Áldozás.

A lélek elpállapota a jugalom – boldogság, szolgáló azonosság – nem csoport fontos, ugye, nem sólam van szó.

A testhez kötődése a tudatnak: fájdalom. A tudat fájdalma, a test fájdalmában. A lélek-szubstancia test-nélküli (tudat), megszokta, ezért elpusztítja a testet. A le Châtelier-Braun elv.

Az-testet tapasztaló tudat: leszükülés – testi öröm fölcsinz a tudatot.

Fájdalom: nélkülözés: a bios szűlése reflexszerűen az antúltetben (éhség).

Lemondás (természetes és iskolázási uton). Tartítótűz és paradicsom.

4.) ~~Boldogság~~ Öröm: boldogság és áldozat. Az ember multat kordoz, amin egy életben nem tud változtatni (ez jó is). A halál után ettől megszabadul, jelen lesz: a jelenlét boldogság. A vilyé: áldozat: a boldogságról való lemondás, fogamatos odaadás. Lemondás: valami nem-csinálása. Az áldozat: csinálom és adom. A lemondás hefreillítés áldozat: teremtés – Kerdet. Egy lény csak önmagát áldozhatja: szolgáló azonosságát.

5.) A 8. nap lényege: az új azonosság ~~Ø~~ 140.

Kerdetben maradás (Vele), a tudat vizsgálása.

Oprosh lentek, mint isten... Törekedés: mine? Örbűn. Kerdet lépcsője érdekében magán maradt a zárt vilyban, az istenek elhalkuló ~~szar~~ hangja mellett, mert egyre többet ő tapasztalt, ha nem is sokkal módon.

Az isteni és emberi neretet. Az ember ~~tér~~ kerdi, van más példa is,

A megjelenés (ember számára) ásványi világban csak lecsengés van, kulálfogamat. Ennek elkenhetője, gyűrű teremtés a láthatatlanban megy végbe, ma az emberi tudatban. Élet = χάρις és λάγαλεια öntvilágító világosság, hellett horní a sötétség. Az életnek a megjelenés világán hellett jönnie – nem lehetett eleve benne –, a mír kén világban. És ennek kontemplációja is meg hellett történjék.

A kép – szépen – mz. A Kerentsefenített.

Egy óriási minta: a Logos földi története.

ápr. 25.

Az öskiseités: ofanok lentek ... drog-alma, Evés –

Az aktivizmus – a jót-tenni. Holott csak az számít, ki vagyok.

~~Eckehart~~ Hitlől ungyzsalás: ungismerésből. Törekvés. Szabados

Közvetlen érzés és szorzat. Ne törekedj önzetlenségre.

Egy követ sem tudsz lenni. Csak a jelen ember számít.

Alulról fölfelé ulós fölépülés. Asonomlás van a pondolatokkal, érzésekkel, nem kontemplíció. A pondolkodás az egy szolgálatban.

Minden ismeretelmélet: outológia. 5. 26.

---

máj. 2.

Az ember: a pondolatai, érzései, érdelései. Ebből mit hoz létre ő maga?

Az isten-fogalom: mindent ő hoz létre. Adó és elfogadó leigek.

Mit teremt az ember? hol „kerdő" lég?

A csoszlítás terén a zártság: bomú, fogat-fogért, kiegyenlítés.

A leválás a fiúkai világba az antális világból: képtudatból a tudomúglan önzetlen, érzelem-mentes szemlélése a tárgyi világnak: önmagát elfelejtve. Az öntudat = én. Föltétel: legyen külső és ezt a ungismerésben mind a neretetben tegye belsővé. Azzi nem kontemplíció, az egoitás-

144)

Kontinuum
Világosság
maz

Az érzeti világ istenektől elhagyott: szabad. Hol nem szabad az ember? A magszabb én fogalma. Odaadás — zhol nincs adódás. Kép-tudat — se látó, se látós, se látott és az sem, aminek a képe.

Az objektivitás nem ér véget sem az idegek, sem a tudat határán: folytatódik.

A szellés szférájába a kontemplációban érünk: lét-tapa tiló.

A kontempláló mindent maga teremt — utánakúzza a teremtés mozdulatát.

Fizikai világ — öntudat, mert fizikai érzéknevek vannak, amelyek „látnak" — elválasztanak és önrekötnek.

Az érzéknevek önzetlenek: a nemnek meg kell a kőmegvéstől maladulnia. „Nielőtt a nem látni tudna, le kell szokni a kőmegvéstől."

A vágy = a nem megismerő szelíció. Önmagunk érzése — vágy a kühilig iránt (érzelem). A közvetlen érzés és szkant mindenem mindig egoitás. Pragmatizmus: az érzéknevek hamálitának vágya.

Ódrozulkes.

Amiót a gondolkodás elvált az inkléstől, nem jogos az inklést, az inkleti világot szellítésnek tekinteni = gondolni. Ez az Adódás maradványa, de amiben mértékben a gondolkodás elkülönült tőle, ofan mértékben ijegyli azt.

A Lagos-elem (Világosság) a gondolkodásban van: a világosság, ami az inklésben is kell és az önátvilágítás elemre: nem az inklés látja át magát, sőt nem is látja magát. (Az imaginatív inklés stb.). Belőle kiindulni: antik mozdulat. Az ember a gondolkodásban „kezd", nem az inklésben. Az inkleti világban is a gondolkodásával teremt.

máj. 9.

Világosság - kontinuum — meghatározódás, mag

A lét tapasztalása : én - tapasztalás : pont-nemű

A kontempláló mindent meg teremt — utánzhúzza — teremtés mozdulatát. Megfosztja az egyidejűséget

Odaadás — kudés — ott van, ahol az adódás megmint. Adódás és karma.

máj. 16.

A Világosság kontinuuma — a meghatározódás, mint sűrítés : mag.

A meghatározódás szükséges : elválasztás és ragaszkodás.

Az egy lépés kell : az ember egy lépéssel ott van. Egyszer megértette, akkor ott van. Ha megértette, meg is teszi, — megtette. Egy lépés vezet a Világosság kontinuumába.

A tárgyra jondolás a koncentrációban. 3.35.

Az akarat, amivel az ideát akarja az ember a koncentrációban, maga az idea : akarat, amely a tárgyat létrehozta.

Az alkotás 3-fajtája és keveredése. A semmiből való teremtés : a tapasztalás.

A lét létével teremt : mincsen csak-megmondó lét.

Pünkösd.

máj. 30.

A Világosság kontinuuma. Egy lépés.

A Világosság a világ alapja : ismeretelmélet a Világosságból. A sötétség, mint alap, abutrakció.

Képtudat — a fogalmiságjal együtt (az ember mindig ki tudta fejezni). Szó és kép és fogalom azonossága.

A sötétség a világosságban jelenik meg (világol) és a sötétség nem fogadta be. Nem fogta föl, hogy világosság. A sötétség arért sötétség, mert sötétségnek látja a világosságot, nem világosságnak. Ha annak látni, befogadni és megszűnnék, maga is világosságja lenne. A sötétség is csak a

146)

a világosság számára van: hogy mégis sötétségnek látnik, ez a sötétség.

A képtudatban nincs szilárd önmagában; de ma van megismerés, látás, tapintás, tudunk sok és sok másról is, ami az emberi léthez tartozik (tűrhelyen, gondosság stb). Az ember vagy él, minthe ez nem lenne, antik szorzatokkal, mint a sajó képtudatban. Tejek, megismeréstől független világ, minthe nem csak önmagát.

Ha az ember konzerv vennél, meglátni a tapintalást, mint önálló entitást és nem mint megismerket, a nellentudomány köz jutna, a kutatás tárgyáció tenné – túllépne a tudatosult gondolkodáson. Ez kerdés volna. A megismerés mozgában kordja azt a lehetőséget, egyszerűen arral, hogy van, az ember egy pillanatra kontemplálójáció szilik a képvilágunk, innen tudja, hogy van és van megismerés, meghatőalözteti amyát az adódó képektől, de adódásukban nem lát rá. Ez érzetfölötti. Az Én tudata a megismerten élnek, hogy önmagát ettől meghatőalözteti.

Ha az Én nem követ alamit, nincs tudatosan jelen benne, akkor az, amit nem követ, amiben nincs tudatosan jelen, objektív kutató tegyként, kutató szubjektívként, jelenik meg. Az érdekés fogmatot nem követi: az érdekeli szilag kutató. Valójában az Én mindig jelen van abban, ami megjelenik számára (kiszakta a tudatálól), de tudatfölött, ezért mult tegyként jelenik meg számára, amiben az értudat gyullad.

Mivel nem éli át a megismerést, nem tudatosult létet neki, nem veni érre az ember, hogy a lét – a világé és szajátja – a megismerésben kerdődik. Vagy inkább a megismerésben végződik. Amit mi létnek nevezünk, az a megismert világ.

De nem ugismert minoltálom tartjuk létnek (fogalomként, képzetként, érzelemként) hanem ezen túlmenően, éppen azt benne, amit nem ismerünk meg, amin a ugismerés jelenjéhe esik, nem a multjába, a jelenben, amiben együtt alszunk a világgal: a világ bennünk.
A mult irányába keressük: az anyag. A ugismerés jelenje, fogalmatra – sokra nem szpantelt adódása a ugismertnek – a Lét valóban. A ugismert világ a Lét utotó kutatóverése. Egyén idéig az ember egy a Léttel, amunk egy darabja: a ugismerésben válik el a világtól, a ugismertben kerül szembe vele – az tiszta lesz, ő alany – tiszta és alanya a Világfogalmatnak, a Ugismerésnek. A ugismert (tudatott) világ erőszott egy fölött az ember a Léttel azonos és a Lét a ugismerés fogalmatra. Ez a Lét: lesz.
Az ember kiírródott: zárt világ. A ugismerés kívül van rajta, nem számít, nem tesz hozzá. A jelen ugismerés ifen. A Lét szíve nem abból, hanem az akarati egyszerűből számozsik.
A közvetlen ugismerés maradványai: hit, én-tapatlás, evidencia, más-tapatlás

Művénetek.

οὐ κατέλαβεν – ὅσοι δὲ ἔλαβον körött. tanulmányú

Az Én ereje az öntudat ereje: változatlanság a teljes odaadottságba, a kontemplíció ereje: a mozdulásban mozdulatlan, a mozdulásban létezik csak.
A Szt szellem: az Igazság szellemre, ἀληθεία; egén; Vigasztaló, nem látás, 1449 ∅ 2 Kor 5,7 hitben járunk, nem látásban.
A Szt szellem vezérel.
Mi nem hitben járunk, hanem a Világosság ugyanúgy a 55 tétrégben.

14f)

1974 jún. 6.

A tradicionális szövegek. A tudás: a jó és rom tudisz.

Diszharmónia Róm 7,14. Morgatottság — rálátás, megállítás: bölcsesség — filósofia: szeretet, szeretet. Kedő szeret.

A morgatottság: centrumuz nél — nem megy vele gyűnen, ezzi a morgatottságot: képes lenne rálátni. Merev antrilis formák: szögemésen ismétlődők és ismétlődni kívánok.

A test gondolata a lelül, a nellem gondolata φρόνημα élet és hétesség

Ideálok — enthuziazmus, a „hit" korába. Ru: megismerésen át.

Olvasás: nincs. Vinosok: nem ven el semmit a pyrálól. = Szt Szellem.

1974. jún. 13.

A viszonyhatóklól alá terentés: logika, szépség, moralitás (bölcsesség, szépség, erő); a semmilől alá terentés.

A gondolkodás, a törvények — ismeretük nélkül is élt az ember és velük élt — az ember választja le őket az érdeleti szilágsól: a dolgok tudják a törvényeket.

Fényképerőgép önmagában.

A törvények felhasználása a test érdekében.

Mi/en törvényeket ismer? Következmény-szilágok. [Szabadsok: belső tapantalás, mint a bölcsesség.]

A Föld (ember) a következmény-szilág (test) és a kezdő szilág önrekapcsolódása.

1974 jún. 20.

1.) A „bonalom".

A lélek a „test által" él. A test elpusztul: ez a nemléfes érzéseken túl borzalmas, mert értelmetlen: érzés, ugismerés – minden. Ettől még ip lehet. Ha ip lenne, az ember nem érdekelné a dolog. A test nemlélése elfogulatlanul azt mutatja, hogy az a külvilághoz tartozik és nem felelős a tudat létezéséért, nehéz szükséges hozzá.

Ezért nehéz képzeni alkotni a fizikai testről, mert a tudat hozzá van kötve. Ez mifen gondolat, kié?

2.) A realizmus.

Az érzeti világ az, amire érzéknervünk vannak. Ez változhat. Ennél a világról érzéléssel és gondolkodással nevezünk tudomást. Ha nem lenne „gondolat" az érzéki világban, nem lenne törvény ásnyi (mech.) bölcsesége: mult bölcsesége. A törvény illúzió lenne.

A kozmikus A gondolattal nem hatunk az életre, csak az ásnyiszájra.

„Az érzelet a határ a kettő között, ahol gondolatainat érintheznek a teremtő gondolatokkal kívül." Az ember alamikos erekben élt – nem volt kérdése, sem problémája, ahogy a gyerekek sincs.

Az élet, a lélek törvénerűsége: a szó (benéd) eredete, forma.

Az ember magának cselekszik, kollektive benél.

Többféleképpen gondolkodik: tükrözötten az érzelet, után magának, vagy filozófikusan (tintán). A gondolkodás világa.

Az ember tud arról, amit nem lát át (mint a gondolt gondolkodást).

Az Énen semmi sincs kívül. Hogyan tud ennél? Nem-tudatos körvetítéssel. Át kell a körvetítést. Ez: van. Ding an sich. Tudatszkáti. Phenomenológia.

150) metafizikai képek; spiritualis verlizmus. 5.78. Villás.
Az antik vilýkép.
3.) A gondolkodás jellemformáló ereje.
4.) 3 Bölcsesség: mult, jelen, jövő (ahant)
A Én tőrvége. Az alkalmazkodás (életjelenségek) – alkalmazkodni nem-tudás. Alkalmazkodni ahhoz, ami nincs.
Alkalmazkodás – utánzó mozgás: ugismerés.
Az istenség befelé adott magzlan a teremtettnek: nem magát gondolta. Nem lehet magát gondolni
A szeretet az akarat dolga: intuíció az akaratban.
A szellemi ugismerés megillítása: szeretet.
A közönséges ugismerés ugillítása (eltekintés): eleven ugismerés. Az eleven ugismerés ugillítása ...
A szeretet: kisugárzás (teremtés), nem befelé irányuló ugismerés.

1973. jún. 27.

Ismétlés. Az ember azért hal meg, mert csak a fiz. testtel van tudata – másképp halna meg hűtőben.
Az érzeti vilý: annie érzéknervünk van. Érzéknervek, kifejlentendők. Érzetfölötti, annie nincs (még) érzékszerv.
Képtudat. Nem az érzéknervek közvetítették, legföljebb lejegyteleu sérét, azok befelé vált, ezek abból lettek, nem a szellítés elhulf jegyét ezelelte csak az ember: életet, indulat, öntön atmosférát stb. Tanpaság: élet, nem vilýosság. Barlograjz: kép.

Kulitások: „közel"; „szem" (Osiris); barát; amit az ember magát, az kint van: ezer szállal fűződöm hozzá. Nyelv; szó: szövég.
Alkotó bölcsesség kint – ugismerés (utánzás): bent. A szilak mérne nem tudatosak, sok tekintetben félreismertek.

A nem-tudatos can-ok: régi ellisos világkép. Az objektív realitás tőlem független (de nekem) dogmája. A képtudat vége: egység.
A lezáródástól eltekintve a világ (a lét) egy történés. Zen-vivás.

A szimpátia és antipátia és „hit".
A gondolkodás jellemformáló ereje. *
Kritikusban nem lehet az érzésvilágot kérbevenni.
Az önmagam elfelejtése: az énkléshen. Ki veni éme az énkléshen az akaratot (legyen meg a Te akaratod)?

Érzetfölötti történet

Az egy-világ. Kiheferés. Képek-vinszkrtás → szerverődés.
Vér bent — tűz kint (szív). Rének — dinharmónia — harmónia.
A test gondolata a hulál, a nellemé pedig élet és béke.

A 3 lökseség
Az ember előre neret.

* A tudat a tisztán gondolkodásig tisztul: kirakja magából az egén terméretet, amellyel szigetben egy. Amit nem követ érjével (hatás), az a kutató világ, aminek megjelent képén, multjában az Éntudat élred.

A régi világkép nemint tudunk mindent, kivéve a megismerésnek kapcsolatos dolgokat.

jul. 4.

A régi világkép fogyatékai: énkléés, intuitív gondolkodás. Mi az érésben is lezárult az ember, mint sejelben a gondolkodás akaratban.
A lezáródástól eltekintve: egy történés.
Ideálok és utánzás (a hit korban)
A „szolgálatba állás": a közös. gondolkodás nem önmagy nemint gondolkodik.

152)

A piros és az érzelése, az érzéknevo és tudat: egy fogamat, ömetartozik, nem az ember hoztalétre.

Test fogalom zárt tőrj, ahol érzeti vilig és érzéknevek. A testel vel azonosság

Az ember teremtett véne: test, élettest, érzékegség.
terménet

amire az én-élmény támaszkodik. Hogy jön létre?

A megismerési képesség az énhez kapcsolódik: az én válít a „képekre" (belső élményekre), ahogy a külvilágra (egy nevre). És ez kezdés: a semmiből teremtés: ha tudatos. Ezt a kezdő principiumot más nem hozhatja létre.

Mis: „terménet", de idea-teremtő – sem antisponzor én-lény, sem statistika. Nyelv-teremtő. Elfogadás és teremtő lények. Produktivitás – az embernél nem közvetlenül. A felülről született „isten". → Az első háromszögnek megfelelő megismerő-én. Az önkapcsolódás. Diuproporcionálódás. Az önkapcsolódás feltétele: tisztulás – kiheferés. Egy-történés a kiheferettel – belső képek – belső képekről szóló tudás. A Világosság közeledése, be nem fogadása és befogadása. A tiszta gondolkodás – a Világosság önmaga felé fordulva. A Tudattalan → tiszta gondolkodás. A jellemformáló erő. Tudattalan: amiről tudunk. A tudat kutatása: a tudaton belül.

Az egyiszégtől függő gondolkodással (megismeréssel) sem az agyat, sem szeregét, sem a megismerést nem lehet kutatni, sem kimondani sóla valamit. A függetlenség a megismerés tapasztalása lehet és csak is ebben a tapasztalásban valósul meg.

A kommunió. Ezt intuíció (ahant); igy van – ezt ási az ember. A tudattól független erők.
Lent: tápláltozás, anyagcsere: ahant: átalakítja az egyszerűt.

A típsítkozíslan az ember vinnvereti az nyugtot eredetük-
~~kor~~ be, nemfelt kiestek

Én	antális	iteri	fiziki
hő	lejmum	fogadék	rezikid
dimipíciós			
tulajdonos	mémok	sofő	anti

1974. júl. 11.

Hol „én" az ember? Egy szuk mezsgén az első és fölső teremtettség között. Itt – elszigetelve – kerdhet. A kerdés: önmaga teremtése: önmaga előkészített lehetőségeinek megvalósítása. (Tulajdon).
Alul is kellett tudat – cihájosság, hogy a fölsőt befogadhassa.

A bizonyosság, hogy „tárgyakat" érzékünk, nem tudatképeket, annak van, hogy a tudati fogamatot (adódást) nem tapasztaljuk, csak eredményét. E negativum nélkül nincs értelme a belső és külső megkülönböztetésének.
A képtudatban minden belül van. Csak a fizikai sikon adja föl az ember a különállását, amennyiben tárgyakat észlel az érzékszervek segítségével, önmagával körgeretével, a nem-énnel – az én.
Különben nem jelen fel kifelé a szeme – nem lenne belül
A kriziális a fontos – a szigetszerű megszemlése utáni.
Előnös a kozmosz élete tompa cihájosság lesz (szimpatikus idegrendszer). Azt az idegrendszer egy része lezáródik (jenin, kiggó) saját élet is lesz az idegrendszerben – a tükörkép (a kozmosné) most kölcsönhatásban lép a külvilágal (már van ifen, érzékszervek).
Az embernél (fogalmi, képzeti élet) a gondolkodás válít a belső és külső világra és kölcsönhatásukra: ez lesz a külvilág és a belső életben bitja az én!, mert ez a belső élet nem tükörkép, hanem itt hatalom van: ő ihkitja.

154)

„A gondolkodás eleven léte tudattal ellátott, annak identitása önmagával, a dialektikus tudaton innen. Annak alapján, hogy az érzeti föltételek korlátozzák és hogy az agyi közvetítésre támaszkodik, létrehozza a dialektikus tudatot: ez nem valódi öntudat.

A tiszta gondolkodás sejtésjével a forrásig vinnifelé átfutott folyamata a racionalitásnak ugyadja a közönséges dialektikus tudat ideiglenes minsítának értelmét. Amit etikai értelemben egonak nevezünk, mint a szemléjség instabilis vonatkozási pontjának, az ez az ideiglenes tudat: de evidens, ~~az~~ ez egy kiválóság az én számára, aki látni tudja."

Aki lát, nem szemléjes.

Amíg következmények vannak az emberben, nem kudhet, nem lehet szabad. A ugismerés: nem következmény: ezért a csak ugismeréslől cselekvő: kezd.

74. iúl. 18.

A tenemlettség idea nemint van, nem véletlenből: ~~a véletlen is idea: a fenomenális alami nemint~~

Kiheferés: a fejlődés elve; önrefujjés a kiheferett vilyj-l.

Vyjis kommuniś (152)

Ami forrásától (érjétől) elmhad, rész lesz.

A rész sorsa: ugmerevedés: az. Kicsik a lesz-lől: lett.

Antalitás én nélkül: vagy, öntsi, indulat, a később a dolgokhoz bogadó, azoknál általánosabb érzésvilág: föltétele a dolgok keletkezésének. Elventi az iklikulás lehetőségét, kész: állapot.

A vén fenntartani igyekszik rész-voltát, ebből lett. Diszharmónia: „test gondolata a hulál", test = rész és részekből áll — a rész mindig részekből áll. Béke: öntsiák, indulatok, hitsok, szekciók ~~[illegible]~~

lefett ideálok, kötelességek, lehetőségek, az én szerint, a világ szerint.
Mi: csak az öntön vagy indulat erejével fellépő ungismerés szerint.

Az egy-történés — belső képek — erekről alás tudás — világosság. Be nem fogadás. A sötétség azért sötétség, mert sötétségnek látja a világosságot és nem világosságnak (holott látja). Ha annak látni, befogadni és ezzel magyar is világosságja lenne. A sötétség is csak a világosság nárnára van; hogy mégis sötétségnek látnik: ez a sötétség.

A tiszta gondolkodás, mint a ungtintulás kezdete, a termézetes kibeférés vége. A világosság önmagy felé fordulhatna lenne. A tudat kutatása: a tudatban lehet.

Hagyisgtól függő ungismeréssel sem az agyat, sem nevezét, sem a ungismerést nem lehet kutatni, sem kimondani bármegfikről ukmit. A függetlenség a ungismerés tapantalása lehet és csakis ebben a tapantaláslan alásul meg.

Az érintés és az identitás. Az érzések kutsódlges tapantalása a példa. A fejezethez ajott könyv.

A gondolkodás érzés szerint mint lét (nem mint állapot)

Az elmélyedés a gondolatban, a nem-értés, a nem-gyors értés, az értés szigmentesséje. A teljes morgás
Ahol az egoitás elve le van gyűzve: a tiszta gondolkodás folytatása.
A „hitilmus" ungismerés.

A világ: világosság. A teljes tudat: a világa, a világosságé. Reintudat, ha nem a világosság van a tudatban, hanem valami.
Ha a tudat nem kontemplál. Ha nem kontemplál, valami

156)

Kimaradt belőle (litom hefett: van): az adódás. Egyre több adódás marad ki, egyre több van lesz, amiket nincs adekvát ércelés.

A Vilyósszig elve. A Vilyósszig a sötétséghez megjelenik, de már a sötétség is a Vilyósszigban jelenik meg: egy nagyobbi Vilyósszigban: az igaz Vilyósszigban.

Ermitage - fl. 17. Chambers

2

FOGYASZTÓI ÁR: FT 8.40